

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE

Sentjurske

NOVICE

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

šentjurski lokalni časopis

letnik VII, št. 1

25. januar 2000

cena 250 SIT

poštšina plačana pri pošti Šentjur

Kje je stanovanjski denar?

ŠN v rdečih številkah

Kako smo praznovali?

**Šentjur potrebuje
novo knjižnico**

**Nataša Oset in Frederik
Kolenc športnika leta**

**Šentjurski nogomet
vendarle rešen?**

**Razvoz
kurilnega olja**

OMV ISTRABENZ

**Bencinski servis Šentjur
Tel.: 063/743-801, 743-802**

Petra Voga Kumer s.p.
Drofenikova 16,
3230 Šentjur
Tel.: 063/740-152
GSM: 041/733-268

Nudimo vam

- okulistične preglede vida •
- velika izbira modnih korekcijskih okvirjev priznanih znamk •
- vrhunska kvaliteta korekcijskih stekel (Zeiss, Essilor, Tokai, Sola...) •
- velika izbira sončnih očal •
- velika izbira tekočin za kontaktne leče (AOSept, Miraflex, Solo Care, Bausch&Lomb, Opti Free, Soft wear saline...) •
- nudimo tudi pribor za shranjevanje in čiščenje očal •

**Za vas poslujemo vsak delovni dan od 9^h do 12^h
in 12^h do 17^h, ob sobotah pa od 9^h do 12^h.**

Racionalist

Lanos **RATIO**

Porabi malo, njegovo vzdrževanje je poceni, ima tri letno garancijo in šest letno garancijo na prerjavenje, hkrati pa ponuja veliko varnosti in udobja. Za 1.749.000 SIT boste lahko kupili avtomobil s 1500 cm³ prostornine motorja, vgrajenim airbagom za voznika, servo volanom, električnim pomikom stekel in centralnim zaklepanjem, vgrajeno klimatsko napravo, radiem...

PRI NAKUPU VOZILA VAM IZDELAMO NAJUGODNEJŠO FINANČNO KONSTRUKCIJO

Za pridobitev kredita na položnice potrebujete samo osebno izkaznico!

Kidričeva 36, Celje
Tel.: (063) 40 54 450, fax: 063 40 54 452
PE SLOVENSKE KONJICE: 756 275
PE ROGAŠKA SLATINA: 81 81 535
SERVIS: Trnoveljska cesta 2, tel.: 063 412 299
TERENSKA IN RABLJENA VOZILA
Mariborska 23, Celje, tel.: 441 609

- Bančni kredit za nova in rabljena vozila do 5 let brez pologa
- Staro za novo, staro za staro
- Komisijska prodaja vašega vozila
- Uredimo vam kreditno sposobnost z odplačilom starega kredita

DAEWOO
MOTOR

Tehnična
trgovina
termix
Šentjur ☎ 063/741-329

Prihoja v hladne zimske dni,
do vam ogreje dušo in kosti!

PONUDBA MESECA

TUŠ KADI	od 5.290,00
TUŠ KABINA	od 15.990,00
KERAMIČNE PLOŠČICE	od 970/m ²
TERVOL 10cm	od 449/m ²

ŠIROKA PONUDBA:

- gradbenega materiala
- izolacijskega materiala
- inštalacij za vodo, ogrevanje in elektriko
- ploščic in sanitarne keramike
- kmetijskega orodja in strojev
- železnine, bele tehnike, akustike
- drobnih gospodinskih aparatov
- barv, lakov
- daril

delovni čas:
7^h - 18^h,
sob.: 7^h - 12^h

Prepričajte se o ugodni ponudbi in nizkih cenah!

ŽGAJNER

- prodaja vozil • servis • avtoelektrika •
- rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo •
- ročno pranje • montaža gum •

• prodaja vozil: 063 818-22-52 • rezervni deli: 063 818-22-62 • servis
vozil: 063 818-22-72 • fax: 063 818-22-70 • avtokleparstvo: 063 818-22-72

- Rogaska Slatina - na obvoznici -

DRAŽBA STOLETJA

LETNIKA 1999
pri RENAULT SERVIS-u ŽGAJNER

TWINGO popust	do 120.000
CLIO popust	do 140.000
MEGANE popust	do 210.000
KANGOO popust	do 140.000 ali ABS+radio
SCENIC popust	do 210.000
LAGUNA in SAFRANE popust	do 240.000

INFORMACIJE: 063/818-22-52

• ŽIS d.o.o. • Sp. Sečovo • Rog. Slatina •

RENAULT
AVTO
ŽIVLJENJA

Uvodnik o uvodniku

Moram priznati, da so mi uvodniki postali kar resno breme, ker se od njih pričakuje vedno nekaj več. Če me slučajni znanec ustavi na ulici s vprašanjem, koga ali česa se bom lotil v naslednji številki ŠN, mer kar rahlo strese, pa ne le zato, ker včasih vse do konca nimam prave inspiracije, kaj napisati, ampak bolj zato, ker se bojim, da je veliko takšnih, ki mojih prizadevanj ne razumejo tako, kot bi sam želel. Uvodnike sem si zamišljal kot več ali manj dobrohotno aktualno družbeno moraliziranje, morebiti tudi kot svoje lastno doživljanje danosti v določenem času, kajpada z namenom, da se nekaj uredi, popravi. Očitno pa mi vse prevečkrat uidejo z vajeti in postanejo bodisi kalimerovsko javkanje, nerganje, kritiziranje ali pa izbruh prave folklorne fovšije...skratka, nekaj negativnega in tudi meni samemu neprijetnega. Kako se popraviti, zlasti če si enkrat »notri«, v bistvu zasvojen in v načelu nezadovoljen? Ni šans, si odgovarjam. Tako se mi dogaja, da gredoč po ulici refleksno iščem stvari, ljudi, ob katere se je mogoče spotakniti, o katerih bi veljalo zapisati v ŠN, ne vidim pa morebitne sreče ali lepote, ki dobesedno buta vame, ali pa se mi jo ne zdi vredno opaziti in zapomniti. Vse to že v stilu znane profesionalne novinarske iznakaženosti oziroma dejstva, da mora najmanj »človek ugrizniti psa«, da je dogodek sploh opažen.

Zamislil sem si, da bi tokrat bil prijazen in lep. Pa ne gre. Ker sem naenkrat brez ideje. Jalovo se sprašujem, le kako naj na primer zapojem hvalnico našemu pravkar minulemu najbolj aktualnemu dogodku, božično - novoletnemu milenijskemu slavlju, če pa v njem nisem uspel najti kaj več od serijske okrasitve in podobno serijskega prazničnega dogajanja s starostniki v režiji Rdečega križa. Izven cerkva se skorajda ni dogajalo nič posebne omembe vrednega. Ali pa šentjursko praznovanje dneva samostojnosti? Saj sem že sam sebi rahlo odveč z javkanjem o naši vsesplošni politični indiferentnosti. Tako klavnega državnega praznika, kot je bil ta, še ni bilo. Kot da ga ljudje še opazili niso, naši oblasti, tisti na občini kot tisti v KS, pa niti na kraj pameti ni padlo, da bi veljalo vsaj izobesiti kakšno zastavo, če že ne spodbuditi priložnostno veselje. Enostavno ne morem sprejeti dejstva, da lahko prijetna miklavževsko - božična evforija povsem zaduši tisto malo energije, ki naj bi bila potrebna za zunanjo manifestacijo državljske zavesti. Zlasti še pri naših oblastnikih, ki se legitimirajo in živijo od te politike. Res bi moral biti povsem drugačen človek, do vrha napolnjen z odrešeniškim dobrohotnostjo, da bi ob županovem polnočničnem nagovoru v župnijski cerkvi začutil dovolj zadoščenja za siceršnji duhovno in fizično zanemarjena božično - novoletni Šentjur in dan samostojnosti.

Prav fenomenalno, kako zlahka sem vse to opazil in zapisal, skoraj pa zlahka prezrl na primer prve znake javnega življenja ob silvestrovanju na Trznici, ali pa prav osvežujoče slavlje v Slivnici v režiji župnika Marka. In še kje.

Ljudje, zakaj pa o tem ne bi tudi vi kaj napisali? Šentjurske novice bo vzel hudič, če jih boste prepustili zafrustrirancem.

Ja, Šentjurske novice. V lanskem letu so me osušile za dobrega pol milijona tolarjev in ko sem si to izračunal, sem se globoko zamislil nad svojim početjem. Dobro, z novo ceno smo preveč zamujali, a vseeno ni tako enostavno. So Šentjurske novice po šestih letih še vedno le moj hobi, ki stane moj osebni proračun dobrega pol milijona, ali pa so že tudi kaj več, recimo eden od vplivnejših lokalnih medijev? Gospod župan Malovrh, Vi, ki ne razpolagate le z milijardo in pol občinskega denarja, temveč ste prvi odgovorni za normalno funkcioniranje naše družbene skupnosti, vprašanje je prvenstveno namenjeno Vam. In pa občinskim svetnikom vseh barv. Ortodoksni podžupan Čokl, ki sicer zna ceniti orglanje in tiste, ki prepevajo (in zato slabo ne mislijo), bi izstrelil kot iz topa, da so ŠN in izguba pač izključno moja stvar in tudi ne bo pozabil pokazati, da bi bil srečen, če bi izdahnile že včeraj. Seveda ni on kriv, da

tako razmišlja, vso pravico ima biti takšen, krivi pa smo mi, ki si izbiramo zaplankane voditelje.

In tako sem spet pri politiki. Politika je urejanje javnih, skupnih zadev in nič drugega. Če se le - te urejajo odprto in javno, pač tako, da sta omogočena tudi nadzor in kritika, hkrati pa je zagotovljena zamenljivost vladajočih, naj bi šlo za demokracijo, sicer pa za variacije uveljavljanja različnih interesov, samodržstva, klenkelizma, vseh vrst korupcije...do kompenziranja čisto osebnostnih problemov. Mejo med eno in drugo politiko lahko potegnemo le celovito obveščeni volivci. Zato demokratična oblast dosledno skrbi za medije, ona druga pa jih enako dosledno prezira in zatira. Po tem kriteriju se naši občinski oblasti ne piše nič kaj dobro. Res je, da se pusti demokratično voliti, kar je tudi nekaj, vse druge njene karakteristike pa so vsaj na meji sumljivosti, če že ne čez. Državnozbornske volitve, ki so pred nami, sicer niso najboljši indikator za lokalno demokracijo, toda v našem primeru, ko se prekrivata poslanski in županski mandat Jurija Malovrha in se je vso šentjursko politično dogajanje skrčilo na obletavanje župana in njegove absolutne oblasti, bi lahko bile zanimive. Ampak ni prav veliko šans. Naša družbena skupnost je neverjetno indiferentna in dejansko še ni našla ustrezne alternative za deprimirajočo ero šentjurskih krščanskih demokratov oziroma Jurija Malovrha in v zadnjem času še bolj vprašljivega Janeza Čokla. Kakor zdaj kaže, se zna zgoditi, da bosta prav ta gospoda uspešno zajahala združevalne procese na desnici in pod firmo novega Demosa nadaljevala svojo vladavino. Ta skorajda neizogibna perspektiva se zdi vse prej kot obetavna in primerna za družbeno skupnost, kot je naša, ki se še ni uspeła vključiti v dinamične sodobne trende.

Ampak preživeti in biti zadovoljen s tistim, kar imamo in kar zmoremo, je tudi zavirljiva umetnost.

Franc Kovač

Občina Šentjur, Sklad RS za ljubiteljsko kulturo, območna izpostava Šentjur in Zveza kulturnih društev Šentjur

VABIJO

na osrednjo prireditev ob Slovenskem kulturnem prazniku ob 200-letnici rojstva Franceta Prešerna, ki bo

**v petek, 4. februarja 2000 ob 19. uri
v Kulturnem domu Šentjur**

V programu bodo sodelovali:

Prosvetno društvo »Zarja« Šentvid pri Planini
Kulturno umetniško društvo »Trta« Dolga gora
Pihalni orkester Šentjur
Osnovna šola Franja Malgaja Šentjur
Literarno društvo Šentjur in
Društvo likovnih ustvarjalcev Šentjur

Na prireditvi bo župan Občine Šentjur pri Celju dr. Igorju Grdini izročil plaketo, ki mu je bila za dosežke na znanstvenem področju in proučevanja krajevne zgodovine podeljena ob občinskem prazniku.

Vljudno vabljeni!

Martina LJUBEJ
Strokovna sodelavka

Edi PEPERKO
Vodja oddelka

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Dušana Kvedra 11. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Postavitev in oblikovanje: Samo Gazvoda. Tisk: Grafika Gracer, Celje. 8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva: D. Kvedra 11, Šentjur. Telefon: 063 741-500, 041 759-816. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-601-24123.

naslednja številka:

[torek] **29. februar 2000**

Šentjurske
NOVICE

Če ni opozicije...

(Komentar s seje občinskega sveta)

Naš občinski svet sicer že od nekdaj funkcionira tako tako, zadnja njegova seja, ki se je zgodila v tednu pred božičem, še v prejšnjem tisočletju, pa je bila še bolj na »hojladrija«. Dnevni red je bil sicer povsem resen, poročilo nadzornega odbora, občinski proračun 2000, finančni načrt stanovanjskega sklada in ustanovitev Lokalnega podjetniškega centra Šentjur so bili spodbudni naslovi štirih od predlaganih desetih točk dnevnega reda, kraj in način »serviranja« pa sta vredna ostrega komentarja. Gostinska soba sicer solidne Gostilne pri Ahacu v Stopčah, splošno prednovoletno vzdušje, županova odsotnost ter že v uvodu »zapovedane« kratke in jedrate razprave, da se ne bo »župa shladila«, so bila slaba znamenja in še slabši obeti za temeljito izvedbo ene od najpomembnejših letnih sej tega najvišjega občinskega oblastnega organa.

Ker so bile ključne točke dnevnega reda tudi zelo površno pripravljene, sem kot svetnik SDS, torej stranke, ki naj bi bila v Šentjurju v opoziciji, skušal prepričati svetniške kolege, da je edino smotrno skrajšati dnevni red vsaj za tri najpomembnejše točke, ki zaslužijo pozornost posebne in resne seje občinskega sveta v bolj resnih prostorih, kot je prednovoletna gostinska soba. Zlasti me je motilo, da Nadzorni odbor sploh ni naredil pisnega poročila, proračun pa tudi ni bil podoben resnemu proračunu, saj je v bistvu šlo le za z istim indeksom povečane lanske postavke. Toda že tu se je pokazalo, kaj pomeni, če oblast nima opozicije; lahko si privoščijo lahkotnost, ki meji že na smešenje svojega lastnega početja. Svetniki SKD, ki so verjetno začutili, da imam prav, so previdno molčali, Cveto Erjavec v imenu Združene liste, ki naj bi bila tudi v opoziciji, pa se je namesto njih lotil prepričevanja vseh drugih, da ne bi bilo fer do župana in pripravljavcev seje, če bi z dnevnega reda kar koli črtali. Če sem še nekako razumel njegovo vztrajanje na poročilu Nadzornega odbora, saj je predsednik NO eden od najuglednejših članov njegove stranke, pa me je presenetila njegova »mehkosrčnost« glede proračuna. Toda povsem po nepotrebnem, kot je kasneje pokazala analiza slivniškega svetnika Žafrana (SDS), ki je županu očital, da je glede investicij občinski proračun enak proračunu KS Šentjur mesto. Vsi drugi kraji v občini, če izvajamo KS Loko, kjer je načrtovana telovadnica, niso nič dobili. Le Zdravko Brglez iz SLS je bil mojega mnenja, da je proračun, kjer so lanske

načrtovane postavke le povečane z dovoljenim indeksom, prej farsa kot resnični poskus, da bi o porabi občinskega denarja resneje razmišljali. LDS, kot prva opozicijska stranka pa je bila povsem brez komentarja in je z večino svojih glasov pomagala sprejeti oporekani dnevni red. Ali je to storila načrtovano, bodisi da bi osmešila županovo ekipo ali pa se je tej ekipi res podredila, je težko reči. Še najbolj verjetno pa je, da se enostavno ni organizirala in je prepustila zadevo svojemu naravnemu toku.

OBČINSKI PRORAČUN: + 2%

O županovem predlogu proračuna ne kaže izgubljati preveč časa, saj se bistveno ne razlikuje od lanskega proračuna. Iz proračuna so le nekoliko bolj jasno izločena sredstva od najemnine stanovanj, ki so preusmerjena v stanovanjski

svetniki. V razpravi, ki je sledila predstavitvi proračuna - komaj več kot simbolično jo je v treh stavkih opravila direktorica občinske uprave Škobernetova - ni bilo slišati nič novega. Artnak (LDS) je s številkami dokazoval, da se občina vede do športa mačehovsko, saj mu namenja le tretjino tistih sredstev, ki bi jih po pisanih in nepisanih pravilih morala. Poleg tega je ugotovil, da predlagatelji proračuna niso niti povohali strateškega načrta Odbora za šport, kulturo in problematiko mladih, kaj šele, da bi v proračunu kaj upoštevali. Kolečeva in Erjavec sta ugotovila podobno za kulturo, Mastnak za izobraževanje odraslih, Luskar ni bil zadovoljen s kmetijskim delom proračuna itd., vse v znamenju skrbi vsakega za svoje lastno dvorišče. Bolj širok je bil Pungartnik (Neodvisna lista), ki je ugotavljal, da je proračun

partnerji - opozicijski svetniki, zlasti iz LDS, pa so župana več ali manj tiho podpirali oziroma niso nasprotovali in so se omejevali zgolj na vljudno paberkovanje drobtinic s proračunske mize.

O proračunu več prihodnjic, za zdaj pa le skupna številka: 1455 milijonov znaša, od tega nam bo država dodatno prispevala 685 milijonov SIT.

STANOVANJSKI SKLAD SPREJEMA FINANČNI NAČRT NA KONCU LETA

Le kaj naj pomeni sprejemanje finančnega načrta za nazaj? Zmedo na občini in v občinskih financah in zmedo v Upravnem odboru tega Sklada! In če v tem načrtu UO Sklada operira tudi s 25 milijoni iz občinskega proračuna, ki jih v proračunu ni, župan Malovrh pa tak načrt celo zagovarja, potem je to lahko le zmeda na kvadrat, kaos, ali pa norčevanje iz zdrave pameti občinskih svetnikov. In če dodatno povem še, da je od realnih 51 milijonov (uradna številka za prihodke je 76 M) namenjenih kar 45 milijonov za popraviljanje občinskih poslovnih zgradb in za poplačilo stroškov varovanih stanovanj v Domu starejših občanov, potem je jasno, da ne gre za stanovanjski sklad, na katerega bi lahko računali socialni upravičenci, temveč bolj za by-pass financiranje različnih občinskih projektov. Zakaj na takšno igro pristaja predsednik Upravnega odbora Sklada Škoberne? Res ne vem. Morda tudi zato na vsaki seji ponuja odstop? In zakaj ne odstopi? Še dodatni zaplet je povzročil z odkritosrčnim priznanjem podžupan Čokl, ki je zatrdil, da so stanovanjska sredstva, knjigovodsko naj bi jih bilo 52 milijonov, spravljena v »plasmajih«, da je večina tega denarja vložena v plinifikacijo

sklad. Po drugi strani pa vse do konca seje ni bilo jasno, ali razprava o proračunu res pomeni prvo fazo sprejemanja proračuna, na način kot je predpisan v statutu (tako je tudi bilo razumeti župana Malovrha, ki je prišel na sejo z zamudo, a je vodenje vse seje prepustil Čoklu), ali pa je šlo res le za »razpravo kar tako«, kot je trdil podžupan Čokl in nekateri

podobno kot vsa občinska oblast brez strategije, Maruša (SKD) pa je v imenu normativne komisije menil, da bi pred proračunsko razpravo potrebovali vsaj splošne cilje proračuna. Zadeva je bila skorajda sprevržena: županovi (formalno sicer nenapisani) koalicijski partnerji so proračun kritizirali - očitno ga je občinska oblast pripravila brez posveta s

Alposa, nekaj pa še v Elegant in Tolo, in ko se bodo vrnila, bodo spet tu. Ker vsaj nekaj svetnikov SDS ni razumelo te razlage, ki naj bi pomenila, da stanovanjski denar ni del občinskega proračuna (kar seveda ne drži!), je Žafran (SDS) zahteval, da Nadzorni odbor podrobno preuči te finančne kolobocije in poroča občinskemu svetu, le ta pa naj bi se potem odločal naprej. A tudi to ni šlo, ker se je vsem drugim, razen svetnikom SDS, zdela zadeva povsem pregledna in dovolj všečna, gladko so zavrnila ta predlog in sprejeli predlagani finančni načrt. Je LDS spet zaspala (za ZLSD tako že dolgo vemo, da stoji pri Malovrhovih jaslih)? Je zgolj slučaj, da je predsednik LDS Artnak v službi v Alposu (največjem občinskem dolžniku), predsednik občinskega Nadzornega odbora pa je generalni direktor Alposa? No, tudi to je možno.

Stanovanjski milijoni gor ali dol, v naslednjem letu se v občini na stanovanjskem področju zagotovo ne bo veliko zgodilo.

SKAVTSKO - TABORNIŠKI INTERMEZZO

Tu vmes se je zgodila majhna slovesnost: v sejno sobo so pod vodstvom svojih nadrejenih Janija Kovačiča in Sreča Črepa »vdrli« lepo uniformirani katoliški skavti - taborniki, ki so županu prinesli betlehemske luči, svetnikom pa zaželeli lepe praznike - in plodno delo. Trenutek je bil dobro odbran, saj je bila tisti hip na dnevnem redu točka proračun, kjer je tudi za skavte pripravljena nežna vsotica 320 000 SIT. Enaka vsota je namenjena tudi njihovim kolegom, ki ne nosi po svetu betlehemske luči, vodijo pa jo bolj »roza« odrasli voditelji.

NADZORNI ODBOR: OBČINA ČISTA KOT SOLZA

Predsednik Nadzornega odbora Mirjan Bevc je bil pomirjujoč: svetniki lahko mirno spijo, občinske finance so v redu. NO je skrbno poslušal občinsko upravo, ki jim je predstavila deset najbolj odstopajočih proračunskih postavk in ni našel nobene napakice. Za pogled v

izvirne dokumente pa NO ni imel časa. O ustnem poročilu, ki je tako enostavno in dokončno, je vsaka razprava odveč - in je skorajda tudi ni bilo. Če izvezemo pohvalo podžupana Čokla, ki se je predsedniku nadzornega odbora zahvalil za v poročilo vloženi napor. Moje mnenje, da dejstvo, da v gori različnih finančnih dokumentov ni bilo niti ene same nehotene napake, bolj diskreditira nadzornike kot daje verodostojnost nadzorovanim, je bilo domala z gnusom večinsko prezrto in le 5 svetnikov ni dvignilo rok za takšno poročilo. Večina svetnikov LDS jih je.

USTANAVLJAMO PODJETNIŠKI CENTER KOZJANSKO

Po dobrih treh letih, odkar je začel bivši podžupan Pungartnik oznanjati ideje o nujnosti »podjetniškega inkubatorja, lokalne razvojne koalicije...«, je končno beseda meso postala. Kot strela z jasnega so svetniki dobili nalogo, da z odlokom ustanovijo »Lokalni pospeševalni center Kozjansko (Šentjur - Dobje)«, hkrati pa tudi že dajo soglasje k statutu, imenujejo svoj del upravnega odbora LPC in v. d. direktorja, nekega gospoda Josipa Pintarja. Čeprav je bilo v predloženih dokumentih kar veliko nedorečenosti, da o vsebinskih dilemah niti ne govorim, je od vsega začetka prevladalo mnenje (Erjavec, ZLSD, Mastnak LDS...), da je zadeva v načelu simpatična, poleg tega tudi nujna, saj neke v Celju že čakajo kupi denarja, s katerimi nam bo Evropa pomagala ustvarjati razvojne projekte, ki nam bodo prinesli razvoj in še enkrat razvoj. Tudi podžupan Čokl je svetnikom položil na srce, da je pomemben le cilj. Nasprotnega mnenja je bil Artnak (LDS), ki je menil, da je zadeva zelo lahkotno pripravljena, da ne daje nobene osnove za tehtno odločanje. Tudi sam sem bil mnenja, da nam predlagatelji ponujajo preveč lepih fraz in premalo konkretnih načrtov za občinskih 5 milijonov SIT, kolikor naj bi znašal letni prispevek občinskega proračuna. Že prva naloga - ker je prva, je

gotovo tudi vodilna - ki si jo je zadal LPC in se dobesedno glasi takole: » Organizira lokalne razvojne koalicije - partnerstva in koordinacije aktivnosti pri pospeševanju socialno - ekonomskega razvoja celotnega območja predvsem na področju malega gospodarstva, turizma, kmetijstva in razvoja skupnosti«, je tako splošna in leporečna, da je bolj podobna novoletni čestitki, kot resnemu organizacijskemu pristopu. Kljub vsemu je že resno kazalo, da bo LPC mimogrede zmogel vse pomisleke, a se je zataknilo pri kadrovanju. Poročilo kadrovske komisije, ki ji predseduje svetnica Osetova (tokrat pa jo je nadomeščal Cveto Erjavec) je bilo podano skorajda v šifrah, da pa bi se o njem kaj vedelo v strankah, ni bilo misliti, kar je bilo kapljica čez rob tudi za vsega vajene občinske svetnike. Potem ko so Artnak iz LDS in svetniki SDS zagrozili, da bodo zapustili sejo, če se bo še naprej izsiljevalo z glasovanji, je zadevo rešil g. Pintar, bodoči v.d. direktorja LPC, ki je umaknil iz procedure sporno polovico gradiva. Odlok o ustanovitvi LPC pa je le bil sprejet po skrajšanem postopku, kljub mnogim pripombam. Če se mudi, se pač mudi. Nekateri smo se sicer

spraševali, kaj je naša občinska uprava počela polna štiri leta, to je v času, ko so se v nekaterih sosednjih občinah bolj po pameti ustanavljali podobni LPC - ji, a odgovorov niti pričakovali nismo.

In še nekaj besed o zadnji točki dnevnega reda, večerji. Pričela se je z dve urno zamudo in je potekala brez resnejših replik. Čokl in Malovrh sta imela tudi priložnostna govora, o sreči, zdravju spoštovanju drugače mislečih..., skratka brez poante, ki bi se usedla v spomin. O zabavi ni bilo ne sluha ne duha. Romč nam je sicer prišel čestitat, a bi naredil bolje, če bi v skoraj izključno moško družbo pripeljal kaj osvežujoče ženskega. Kar pa za poštene krščanske može, kakršni so v večini šentjurski občinski svetniki, ne pride v poštev niti v sanjah. Torej smo se raje zdolgočaseno najedli in brž domov. Na koncu sem bil v dilemi, ali se spodobi, da navadni (opozicijski) svetnik lahko »vsiili« svojo novoletno čestitko, ali pa je obvezna pobuda župana. Odločil sem se za drugo varianto in ostal brez čestitke. Veliko uspehov, gospod župan!

Franc Kovač

Šentjur letos brez državnega denarja

Kot kaže, bo po predlogu državnega proračuna naša občina ostala letos praktično brez državnega investicijskega denarja. Tudi že pričeta gradnja mostu čez Voglajno in nadvoza čez železnico bo še kako leto ali dve počivala, - razen, če bo župan, podobno kot pred dvema letoma, v predvolilnem času spet dal navoziti na nagrmadene nasipe še nakaj gramoza na izključno občinske stroške. Ker je država svoj letošnji proračun kar dobro napihnila, je serijsko zavračanje Malovrhovih amandmajev k proračunu in posledična šentjurska finančna suša presenečenje in hkrati znamenje, da je naš poslanec Malovrh v Ljubljani bodisi dokončno izgubil vse »botre«, ali pa smo že tako razviti, da državnih jaslí ne potrebujemo več. No, tu je ugibanje odveč, ker za slednje gotovo ne gre. Verjetno bo bolj res, kot nam je bilo že pred časom namignjeno, da je Malovrh s svojim »slalomiranjem« med vsemi možnimi političnimi opcijami v Državnem zboru izgubil vso kredibilnost. Ni pa tudi skrivnost, da so na Občini po dokončanju zadnjega Grdinovega projekta, Doma starejših občanov, ostali brez novih idej in brez pravega razvojnega zagona.

F.K.

Tajfun - našli so tržno nišo

Podjetje Tajfun na Planini, čeprav staro komaj dobrih 30 let, ima za seboj že zanimivo zgodovino. Leta 1967 sta brata Jože in Stane Špan vrgla iz hleva zadnjo kravo in se lotila kovinarske stroke. Iz njune delavnice so kmalu pričeli prihajati znameniti pihalniki »Tajfun« in obračalniki »Senta«. Ker je posel očitno stekel preveč dobro, je socializem pritisnil rahlo na zavoro. Tako je na Planini nastal menda prvi POZD v Jugoslaviji, ki je nekaj časa zbuja splošno zanimanje. Le - ta je kmalu izgubil črko P in je postal »normalna« samoupravna organizacija združenega dela, ki je končala v SOZD Hmezd. Na tej stopnji modnih integracij se je Tajfun znašel na dnu, pred bankrotom. Jože Špan, ki je bil ves čas duša in motor podjetja, je dvignil roke in odšel v Ljubljano, krmilo pa je dobil v upravljanje prisilni upravitelj Branko Gorečan. Po preobratu, to je leta 1991, so Tajfun uspeli sprivatizirati. V skladu z Markovičev zakonodajo so delavci dobili 20%, ustanovitelja Jože in Stane Špan pa skupaj 80%. Teh 80% sta lastnika, za mnoge še zdaj iz nerazumljivih razlogov, podelila z direktorjem Gorečanom. Leta 1993 je prišlo do »udara« in večinska lastnika sta odslovila svojega partnerja oziroma direktorja, ki je očitno izčrpal svojo inovativnost. To leto je začetek Tajfunovega preporoda. V nekaj letih so uspeli s svojimi gozdarskimi vitli osvojiti tržišče v Zahodni Evropi, poplačati dolgeve in se postaviti na noge. Jože Špan je počasi izplačal druge deležnike in postal skupaj s sinom Iztokom izključni lastnik firme.

Iztok Špan, strojnik in pomočnik direktorja, je mlad in samozavesten menedžer. Pozabil sem ga vprašati za leta, a zdi se mi, da jih utegne imeti okrog 30.

G. Špan, kako gredo posli?

»Trenutno nadpovprečno. Zaradi neurij po Evropi je povpraševanje po naših vitlih poraslo. Sicer pa Tajfun živi svoje normalno umirjeno življenje. Zaposlenih imamo 110 delavcev, kar za Planino pomeni veliko. Ne bi rekel, kakšne so naše plače, da ne bo nepotrebnega vznemirjenja, toda mislim, da so na povprečju slovenske strojne industrije. Tudi o svoji plači bom raje tiho. Posluujemo z dobičkom, ki sicer ni bogve kaj, toda smo nad vodo. Občutek imam, da ljudje znajo ceniti svoje delo in radi delajo. Ne, fluktuacije delovne sile skoraj ne poznamo. Večina zaposlenih je domačinov, nekaj pa jih tudi prihaja iz Šentjurja in Celja.«

Pravijo, da danes ni problem nekaj narediti, temveč je težko to prodati. Kako to uspeva vam?

»To bi vam lažje povedal moj oče Jože, ki je bil in še vedno je idejni vodja našega uspeha. Z vitli smo pač uspeli najti tržno nišo, morda tudi slučajno, toda naša kvaliteta zagotovo ni slučajna. Predstavljajo okrog 80% naše proizvodnje in večino prodamo na zahodnih tržiščih. Kaj je na naših vitlih, da jih sprejema zahodno tržišče? Robustni so in veliko vlečno moč imajo. Seveda ne

počivamo na tej lavoriki. Sedaj razvijamo tako imenovani program UNI, stroje za profesionalno obdelavo lesa.«

Pomeni, da se bo Tajfun širil?

»Prostorsko gotovo, saj smo precej utesnjeni, če pa bomo tudi več zaposlovali, je težko reči. Odvisno je od trendov.«

Špani ste po izvoru Planinci, toda zdaj že skoraj pravi Ljubljančani. Ali živite s krajem, ali pa ste tu že tujci?

»Ja, za mene bo že bolj veljalo, da sem Ljubljančan. Tam sem se rodil, živel, tam imam družino in družbo. Na Planini imam službeno stanovanje, sicer pa rad tudi med tednom skočim domov. Ti kilometri do Ljubljane več ne pomenijo nepremostljive ovire. Ne glede na to pa je Tajfun izrazito planinski in živi s krajem. Radi sponzoriramo krajevne prireditve, zdravstveni postaji smo pred kratkim kupili EKG, šoli računalnike...Seveda bomo ostali na Planini. Tajfun nam predstavlja izziv in dokaz, da je mogoče z zahtevno proizvodnjo uspeti tudi daleč od centrov, tudi na kmečkem in nerazvitem območju.«

Kakšne odnose imate z občinsko politiko? Kaj menite o Kovačevi asfaltni bazi?

»Politika me ne zanima in očitno tudi Tajfun za občinsko politiko ni posebno zanimiv. Glede asfaltna baze pa bi na splošno rekel, ne glede na to,

da v Planinsko vas menda res ne sodi in ali je Kovač dobil predhodno pozitivne namige z občine, da gre za manifestacijo tipične slovenske majhnosti in nevoščljivosti. Imeli bi delovna mesta in standard, kaj malo pa smo zato pripravljeni žrtvovati. Občina vsekakor premočno stori, da bi olajšala ustanavljanje novih podjetij.«

Kako so z delom in z delodajalci zadovoljni delavci, sem povprašal podpredsednika sindikata Romana Zalokarja. Najprej je kar globoko vzdihnil, potem pa le povedal: »Hvala bogu, doslej smo imeli plače še vsak mesec, so pa bolj mršave. Pravijo, da smo pač strojna branža in nas držijo malo nad minimalno plačo. To sicer lahko razumem, raje bi pa videl, da bi bilo drugače. Kot sindikalist pa nisem zadovoljen z notranjim razmerjem med plačami. Sindikat bi lahko bolje funkcioniral. Sicer pa mislim, da bi kaj več lahko skupaj rekla s predsednikom Kolmanom.«

Da, seveda, zelo vesel bom, če bomo v ŠN lahko kaj več rekli tudi o sindikatih in delavskih pravicah. Pa ne le v Tajfunu. F.K.

Banka Celje še brez poročnega lista

Na tradicionalni novoletni tiskovni konferenci, kombinirani s kosilom -letos je bila v gostilni Čulka v Celju - je direktor Kač med drugim povedal, da ima Banka Celje podpisano pogodbo o strateškem partnerstvu z Novo ljubljansko banko, kar pa je kvečjemu zaroka in še ne poroka. »Poroko« pričakuje šele enkrat v letošnjem letu, seveda če se bosta strinjali »priči«. Urad za varstvo konkurence in Banka Slovenije. Čeprav bo skupna bančna hiša pokrivala kar 46% slovenskega tržnega deleža in je kot takšna menda že rahlo slumljiva, pa direktor Kač meni, da ovir za združevanje z NLB ne bi smelo biti. V slovenskem merilu so kratkoročno res velika firma, v procesu odpiranja Evropski pa se bo pokazalo, da sploh ne gre za zametke bančnega monopolizma.

Okvirni poslovni rezultati banke so spodbudni. Bilančna vsota je bila v letu 1999 za 7% višja od načrtovane in obsega 5,7% tržnega deleža. Bruto dobička je za 2,3 milijarde tolarjev. Polovico dobička bo šlo za izplačilo dividend, polovica pa za rezerve. Realna obrestna marža je znašala 2,5% in se počasi približuje evropskim normam.

V letu 2000 Banka načrtuje 12 odstotni porast bilančne vsote in tudi enako rast dobička, stroški poslovanja pa naj bi se znižali s 3,5% od bilančne vsote na 3,3%.

Banka je že pridobila prostore Agencije za plačilni promet v Celju, Šentjurju, Laškem in Šmarju, v katerih se pripravlja na prevzem plačilnega prometa za pravne osebe. F.K.

Bohor je v večinski lasti Primorskih skladov

Po besedah šentjurskega podjetnika Acija Gajška, ki si je prizadeval pridobiti večinski delež Bohorja, so njegovo namero prehiteli Primorski skladi, ki so si že uspeli pridobiti večinski delež.

G. Gajšek, kaj to pomeni za Bohor, za Vas in za Šentjur?

»Vprašanje je kar preveč kompleksno. Predvidevam, da Primorski skladi delajo za nekoga iz tujine in da nameravajo Bohor prodati njemu. Kaj to pomeni za Šentjur, je težko reči. Zame pa vsekakor pomeni, da bom svojih 36% verjetno kmalu prodal in se s tem tudi odpovedal poslovnim povezavam z dobavitelji surovin iz Bosne in nadaljnjim načrtom z Bohorjem.« F.K.

Občina ne naredi dovolj za ohranitev delovnih mest

Težave v E - športu, ki naj bi mu že novembra resno grozil stečaj, in pa v Tolu, ki je tudi v resnih težavah, vznemirjajo tudi predsednico sindikata Neodvisnost KNSS Medvedovo.

Gospa Medvedova, kaj naj bi storila občina in kaj lahko naredite sindikati?

»Z ozirom na to, da je v šentjurski občini zelo velika brezposelnost in da so konfekcionarji in obutveniki tiste panoge, ki so še posebej na udaru, smo pričakovali od občine, da bo več storila za izboljšanje položaja na državni ravni. Poglejte, kaj so drugi naredili na primer za Planiko. Mi pa imamo občutek, da za Tolo in bivši Elegant tu doma ni bilo storjenega dovolj. Lani smo komaj

izsilili skupni sestanek z direktorji in občinarji, ampak iz njega ni bilo potem nič. Sindikati seveda lahko sesujemo firmo, toda to nikakor ni naš cilj. V primeru Tola in E - športa bi stečajni pomenili veliko in dolgoročno brezposelnost, ki bi jo bilo zelo težko sanirati, zato si seveda prizadevamo za drugačne rešitve. Ta trenutek želimo spodbuditi Občino, da nekaj ukrene. Še ta mesec bo Zavod za zaposlovanje objavil razpise za financiranje ohranitve delovnih mest, namenjene še posebej demografsko ogroženim območjem in tekstilni ter obutveni branži. Mislimo, da bi bilo prav, da bi občina strokovno in tudi s proračunskimi sredstvi sodelovala pri pripravi ustreznih panog.« F.K.

Kje je stanovanjski denar?

ATRIJ bo gradil socialna stanovanja

Odziv na članek s stanovanjsko temo v oktobrski številki ŠN je bil presenetljivo živahen, žal pa je ostal na ravni anonimnih telefonskih klicev. Se ljudje res bojijo podpisati pod resnico, ali gre zgolj za nevoščljivost in nedokazane trditve? Ker se je največ pripomb nanašalo na direktorja bivše stanovanjske zadruge Rifnik Zlatka Zevnika, in ker je on gotovo eden izmed redkih kompetentnih ljudi, ki vsaj približno vedo, kaj se v Šentjurju dogaja s stanovanji, sem najprej informacije iskal pri njem. Vesel je bil povabila in kar hitro sva se dogovorila za sestanek. No pogovor je pripeljal tudi direktorja Stanovanjske zadruge Atrij iz Celje Petra Puhana, ki je pred dvema letoma vzela pod streho tudi šentjurski Rifnik. Razgovor z g. Puhanom je bil zanimiv zlasti še zato, ker je znano, da je Atrij v sosednjih občinah že zgradil nekaj stanovanj, šentjurska občina pa se z njim menda dogovarja o možnostih za gradnjo v Hruševcu ali pa v centru Šentjurja. Kot je povedal, naj bi šlo za blok z 20 do 30 stanovanji.

G. Puhane, prosim če na kratko predstavite vašo firmo.

»Atrij je neprofitno združeno podjetje, ki ima okrog 40 zadrušnikov, upravlja s 5500 stanovanji, se ukvarja s prometom nepremičnin, pa tudi z investicijsko dejavnostjo. Zaposlenih imamo 22 delavcev; 9 gradbenikov, 2 strojnika, 1 pravnik, drugi pa so ekonomisti in administrativni delavci. Na leto ustvarimo okrog 170 milijonov dohodka. Ker smo neprofitna organizacija, dobiček vlagano nazaj v razvoj firme.«

Koliko ste na primer vložili lani?

»Vse, ves dobiček.«

Kako je z modelom stanovanjske izgradnje, ki ga ponujate tudi Šentjurju?

Po tem našem modelu smo že zgradili 8 - stanovanjski blok v Gornjem gradu in 25 - stanovanjski blok v Konjicah. V obeh primerih sta občini zagotovili zemljišče in komunalno infrastrukturo, v Gornjem gradu je dodatno 40% od skupne investicije 60 milijonov dala občina, v Konjicah pa je bil plačnik teh 40% gostinsko podjetje Jelen. 60% sredstev je zagotovil Atrij preko kredita pri Stanovanjskem skladu RS. Cena kvadratnega metra stanovanjske površine ni presegla 1200 DEM. S stanovanji razpolagajo občine oziroma soinvestitorji, Atrij pa vrača kredit iz pobrane najemnine.«

Ali ne gre v tem primeru spet za izgradnjo »družbenih« stanovanj, ki smo se jih pravzaprav z nedavno razprodajo po »Jazbinškovem« zakonu hoteli zaradi neracionalnosti znebiti? Z ozirom na to, da neprofitne najemnine realno ne pokrivajo vseh stroškov, je zanimivo, kje je Atrij našel finančno nišo oziroma spodbudo za takšno investicijo? Kako daleč je ta vaša šentjurska gradnja?

»Glede prvega imate prav, ampak takšni sta zakonodaja in stanovanjska politika. Računamo, da se bodo neprofitne stanarine zviševale hitreje in da ne bo stroškov z vzdrževanjem novih stanovanj. Začetno zanimanje za gradnjo v Šentjurju je bilo očitno, zdaj pa ustrezne službe menda iščejo ustrezen prostor.«

G. Zevnik, Šentjurčane ste presenetili z združitvijo s celjskim Atrijem. Kakšni so učinki te integracije?

»Gre predvsem za dvig poslovne odličnosti, pridobili smo certifikat ISO 9001, razširili smo dejavnost na promet in gradnjo nepremičnin, informatizirali svoje poslovanje, zmanjšali lastne stroške, skupaj s strokovnimi sodelavci iz

Celja dvignili raven naših storitev in zagotovili večjo finančno sigurnost sebi in komitentom.«

So zato naše najemnine nižje?

»Najemnine so stvar lastnikov, mi smo le upravljavci in izvajalci gradbenih del.«

Od leta 1989 v Šentjurju nismo zgradili takorekoč nobenega stanovanja, skupaj z najemninami pa naj bi samo občinski stanovanjski fond dal okrog 800 milijonov tolarjev. Občina bi naj imela iz tega naslova le okrog 50 milijonov SIT, pa še to ne keš, temveč le v knjižni obliki. Kako je mogoče, da tolikšen denar ni dal nobenega stanovanja in se je porazgubil neznano kje?

»To morate vprašati na občini. Nekaj tega denarja je šlo v Ljubljano, nekaj se ga je preko odpravnin gotovo prelilo v reševanje stanovanjskih težav, del se ga je porabilo za vzdrževanje stanovanj... Če s tem vprašanjem nakazujete tudi dvom v korektnost poslovanja naše stanovanjske zadruge, potem je to neupravičeno. Naše poslovanje je zelo pregledno, vsak komitent dobi do potankosti razčlenjeno vse zaračunano, o vseh vlaganjih odločajo hišni odbori lastnikov, ki tudi izberejo najboljšega izvajalca. Mi na podlagi njihovih odločitev samo sklenemo pogodbo, zagotovimo denar in opravimo strokovni nadzor. Upravljam s 700 stanovanji, le okrog 100 enot imata Stanservis in Domplan iz Rimskih Toplic. Letno imamo okrog 150 milijonov SIT prometa, kot neprofitna firma pa dobička ne ustvarjamo in ne delimo. Večjih pritožb ni bilo, posamezni nezadovoljneži pa se seveda vedno najdejo, čeprav se trudimo, da bi jih ne bilo.«

Koliko združnikov je iz Šentjurja in kakšna je njihova vloga v zadrugi?

»Iz Šentjurja je 5 združnikov, v zadrugi pa so večinoma zaradi reševanja svojih stanovanjskih problemov.«

Lepo in prav. Imam pa za vas nekaj neprijetnih vprašanj, ki sem jih dobil po telefonu oziroma na seji občinskega sveta, in upam, da mi jih ne boste zamerili. Kot prvo naj ponovim trditve jezne anonimne gospe, ki je trdila, da goljufate najemnike stanovanj.

»Lahko samo ponovim, da so vsi naši računi maksimalno pregledni in vsi podatki javni. Tudi na konkretne trditve sem pripravljen argumentirano odgovoriti. Če se bo stranka oglasila pri nas, ji bomo omogočili vpogled v vse dokumente«

Po nekaterih ugibanjih in trditvah naj bi bila vaša plača višja od Malovrhove poslanske in županske skupaj. Koliko zaslužite? Ali ste res obogateli v zadnjih 8 letih?

Župan Malovrh naj bo kar miren, ker mu ne konkuriram. Ker pa Atrij ni državno podjetje, bom samo rekel, da je moja plača tolikšna, kot mi jo je odobril upravni odbor zadruge in je primerljiva z drugimi plačami. Posebnega imetja nimam, imam pa kar nekaj kreditov za hišo.«

Očitajo Vam »zlizanost« z Marjano Mastnak, vodjo občinske službe, ki gospodari z občinskimi stanovanji? Naj bi šlo za sporno interesno povezavo med predstavnikom občine, to je lastnika stanovanj, in upravljalcem, kar naj bi imelo v končni fazi za posledico možnost okoriščanja. Tudi vse vaše pogodbe naj bi menda celo obvezno šle preko njene zasebne pravne firme?

»Občina je naš naročnik, na njen predlog pripravimo načrt dela, ki ga sprejmeta upravni odbor Stanovanjskega sklada in Občinski svet. Gospa Mastnakova po službeni dolžnosti zastopa Občino, naši odnosi pa so poslovno korektni in nič več. Atrij ima svojega pravnika in tudi svojega odvetnika in se pravne pisarne Marjane Mastnak ne poslužuje.«

Na seji občinskega sveta sem slišal pripombe, da v nekatere občinske zgradbe iz leta v leto vlagate ogromne denarje, večje kot naj bi bile te stavbe sploh vredne?

»Verjetno je mišljena stavba v Zgornjem trgu, Ipavčeva 19A. Gre za tri stanovanja in za okrog 160 m² zastarelih stanovanjskih površin, ki jih je potrebno obnoviti skoraj od temelja. Lastnik je Občina in ona odloča, investira, izbira izvajalce, nadzira. Podobno je tudi s stavbo na Planini 36, ki bo letos adaptirana, in s Kulturnim domom na Ponikvi. To so največji porabniki občinskega denarja v zadnjih letih.«

In še očitke, da ste skupaj z Atrijem zelo dragi?

»Tudi to ne bo držalo. Naše cene so takšne, kot so po vsej Sloveniji, glede naših storitev pa smo drugim prav gotovo konkurenčni. Po združitvi z Atrijem se sploh niso zvišale«

In še za konec, kdaj bo v Šentjurju dovolj najemnih stanovanj?

»Ko bodo najemnine ekonomske in bodo investitorji zainteresirani graditi za trg. Sedanja stanovanjska zakonodaja je nedorečena in dokler bo tako, bo težko karkoli spremeniti. Interesentov za tako imenovana socialna stanovanja bo vedno več kot razpoložljivih stanovanj. Prvo spremembo lahko prinese že prej omenjeni model stanovanjske gradnje.«

F.K.

Skrivnostna prevorska šola

Nova šola na Prevorju je postala hvaležna medijska zvezda. Beremo zdaj tu zdaj tam, kako si občina prizadeva, da bi jo končno dala v uporabo učencem in učiteljem, koliko penalov bo iztržila od velenjskega Vegrada, pa tudi o žalosti učencev, ki težko pričakovano šolo še vedno ogledujejo le od zunaj. Kaj se dogaja na občini in na Upravni enoti, je težko reči, saj naši uradniki trdijo, da Šentjurske novice niso stranka v postopku in zato nimajo pravice, da bi dobile informacije. Ali tudi občani in državljani niso več »stranka v postopku« in ne smejo vedeti, kako se porablja njihov denar? Vse tako kaže.

Vodja podružnične šole Marija Perc je povedala: »Prav nič vam ne morem povedati, kaj se dogaja. Vidim, da sem prihajajo različni ljudje, ravno včeraj so bili tu ravnatelj Mestinsk in še neki ljudje. Gledajo, se pogovarjajo, nič ne povedo in gredo. Šola bo odprta, ko pač bo.«

Ali prav nič ne veste, kaj je narobe?

»Nekaj že vemo. Okna in vrata se niso zapirala, kuhinja ni funkcionalna in menda ni takšna, kot bi morala biti po projektu, v njej ni plina in niti hladilnika ne. Izdelava je na splošno površna, fasada je lisasta, robovi se krušijo, notranjost šole je še vedno vlažna. Kaj naj bi bilo narobe s kurilnico, ne vem, vem pa, da šolo ogrevamo in smo pokurili že dve cisterni olja.«

Kaj pa pravi gradbeni odbor?

»Ne vem, kot vodja šole nisem član tega odbora. Pa tudi ni mi znano, če se odbor sploh kaj dobiva. Ja, bi bilo zanimivo slišati kakšnega člana.«

Od članov gradbenega odbora, imena smo prebrali iz zapisnika, je bila tisti dan dosegljiva le Regina Novak iz Krivice. Gospa Regina, kako zidate šolo?

»Res vam povem, da nimam pojma, kaj se dogaja. Prevorjani me kličejo in sprašujejo, kako in kaj, jaz pa ne vem nič. Res sem bila takrat izbrana v gradbeni odbor, potem sem še enkrat bila na občini, ker sem pa menda imela predolg jezik, so me kar zamenjali. Rečem vam le, da mene že ne bi kar tako odpravili, če bi bila še zraven. Ampak kdo in zakaj me je izključil? Tu pri nas se pač tako dogaja. Tudi na zadnjih volitvah sem bila kandidatka, pa me še na predvoliilne sestanke niso vabili.«

Tako mi ni preostalo nič drugega, kot da sem si od zunaj ogledal to prevorsko znamenitost. Nič spotakljivega ni bilo videti, po stenah so še visele svetleče novoletne smrečke in snežinke, vrata pa so bila spodobno zaklenjena. Začarana šola je očitno še spokojno sanjala o gručah otrok, ki se bodo nekoč podile po njenih nedrih. F.K.

Tudi dobrota lahko pripelje na sodnijo

Zgodba iz Boletine je zanimiva. Sprla sta se soseda M in S, ker je M po cesti, ki je že od nekdaj služila vsem, mimo S jahal konje in so temu le - ti šli rahlo na živce. S je sklenil konjskemu vznemirjanju narediti uradni konec, stopil je do šentjurskega župana, ki se je že pred leti izkazal za zelo prijaznega in je S-u na občinske stroške položil asfaltno prevleko vse do praga, in ga prijazno poprosil, da mu odproda občinsko zemljo in cesto, ki jo zlorablja sosedovi konji. Dobri župan je rekel da. Nič hudega, če gre za javno dobro, za cesto, pomembno je, da se človeku ugodí. Sosed s konji je seveda skočil pokonci, a mu je slabo kazalo. Še preden je dokončno obupal, pa je dal za vsak slučaj naročiti natančne izmere spornega zemljišča. In glej čudo: cesta, ki jo je na občinske stroške, očitno v časovni

stiski, potegnil do praga S - ove hiše dobri župan, sploh ne teče po zemljišču, ki pripada javnemu dobru, temveč točno po M - ovem travniku. Kupčija, dogovorjena med S in županom je splavala po vodi. M sicer S-u sploh ne oporeka pravice do ceste in dostopa do lastne hiše, še naprej pa hoče jahati svoje konje po občinski cesti, česar pa S nikakor ne more sprejeti, ker mu koptljanje mimo hiše res gre na živce. Pa tudi župan je tako enkrat rekel.

Zgodba se odvija naprej, v režiji dveh odvetnikov in šentjurskega sodišča. Ko bo sodišče razsodilo, upajmo, da še za življenja obeh strank, se bodo težave z dobrimi sosedskimi odnosi pravzaprav šele pričele.

Kdo bi si misli, da ima pretirana prijaznost lahko tako neprijazne posledice.

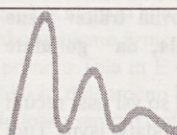
Na Planini spet blagoslov konj

Po nekajdesetletnem premoru je bilo na štefanovo na Planini spet nekdaj tradicionalno žegnanje konj. Kljub slabemu vremenu, deževalo je in nesramno neprijetno pihalo, je rdečelična gospodična Urška Kladnikova, pardon, nepožeegnana gospa Vrečko (tako so mi povedali), pripeljala pod svojim praporjem pred cerkev sv. Marjete četico enajstih konjenikov. Žibret iz Doropolja, Pušnik s Pristave, Obrez s Sel, Drame iz Hruševca, Gubenšek s Prevorja..., manjkal je le najmočnejši konjerejec Mirko Kovač s svojo konjenico, niso predolgo zmrzovali sredi trga; planinski župnik jih je kar na

hitrico »poškropil« in že so se ponosno podali skozi trg, nazaj do Gostišča Montparis, kjer so »parkirali« svoje konjske moči kar v avtobusni postaji in si nato ogreli prezeble ude za šankom pri predsedniku KS Romanu Planku.

Dogodek je pa le bil.

F.K.

radio

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Podsreda
87,6 MHz

Boč
93,7 MHz

Studio

Tel.: 063 817 10 30

063 817 10 40

Centrala

Tel.: 063 817 10 11

Fax: 063 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Z novoletnega srečanja delavcev ŠN

Šentjurske novice v rdečih številkah

Ugotovitev, da so Šentjurske novice dokončno prestopile mejo nepomembnosti in si brez njih ni več mogoče zamišljati šentjurskega javnega življenja, se zdi nesporna. Žal pa so v lanskem letu prvič poslovale z izgubo; na koncu leta je v vreči zmanjkalo dobrega pol milijona tolarjev. Izguba, ki jo je firma pokrila z dohodkom iz drugih dejavnosti, je posledica razmeroma nizke naklade in nekaj let nespremenjene cene. Reklame pokrivajo že 55% vseh stroškov.

Kot vsako leto, smo se tudi letos v začetku januarja dobili ustvarjalci Šentjurskih novic, kraj našega delovno - prazničnega vzdušja pa je bil hotel Žonta. Ker smo lani imeli kar nekaj kratkih stikov z občinsko oblastjo, smo tokrat povabili tudi župana Malovrha, žal pa je bil edini od povabljenih, ki ni prišel in si spet nismo uspeli povedati iz oči v oči, v čem smo si različni.

V preteklem letu je izšlo 12 števk na skupno 368 straneh. Skupaj smo napisali okrog 2 milijona črk. Na vrhu piscev, po količini tekstov, sem še vedno sam, na drugem mestu je Luka Hvalc z 240 000 znaki, sledijo pa mu Matej Frece (130 000), Bogdan Rahten (66 000), Nina Gradič (62 000), Saša Teržan (55' 000) in drugi. Vključno s pismi bralcev je v lanskem letu pisalo v ŠN 38 avtorjev. Povprečna naklada je v znašala 1450 izvodov, po podražitvi meseca avgusta je naklada padla za približno za 50 izvodov.

Kaj menijo o svojem časopisu njegovi ustvarjalci.

Eva Kovač, lektorica: Lanske ŠN so pridobile na zanimivosti in pestrosti in so razmeroma dobro berljivo čtivo. Veljalo bi ločiti resna pisanja od »zajebancije«, poročila od komentarjev, marsikdaj pa bi se z manj besedami dalo tudi več povedati.

Samo Gazvoda, oblikovalec: Imam še nekaj težav z naslovnico, notranjost ŠN pa se mi zdi razmeroma dobra. Teksti so še marsikdaj oblikovani dolgočasno, več poudarka je potrebno dati uvodnemu povzetku članka.

Gregor Kovač, marketing: Pokonci nas drži reklama. Šentjurski podjetniki so spoznali, da enkratni oglas ne pomeni veliko; v časopisu je potrebno biti trajno prisoten. Barvne strani so za podjetnike zanimivejše. Samovo oblikovanje je dobro, naša hiba so slabokrvni in neopazni naslovi. Glede tega bi se veljalo zgledovati pri Slovenskih novicah.

Luka Hvalc: ŠN so vsebinsko na visoki ravni in prekašajo veliko

lokalnih časopisov z daljšo tradicijo. Rekel bi, da so presegle lokalno raven in jih radi vzamejo v roke tudi tujci. Nujno potrebujemo razširitev uredništva in prehod na 14 dnevnik. ŠN niso preveč kritične, bolj bo res, da naše okolje reagira s pretirano užaljenostjo.

Bogdan Rahten: V primerjavi s sosednjimi časopisi (Rogaške, Konjiške novice), ki imajo bistveno višjo naklado, so ŠN zelo dobre, raznolike, pestre in kot je rekel Luka, zanimive ne le za

nastopiti. Dober novinar si mora upati.

Jože Artnak: Sem zelo zadovoljen z oblikovalcem in z lektorico. Časopis na splošno dobro napreduje, ekipa, ki ga ustvarja, čeprav različna, se je ustalila in dela kot podjetje. Ljudje nekatere članke celo kopirajo in razmnožujejo. Glede odnosa občine pa bi rekel, da se tam obnašajo kot noji; če vtaknejo glavo v pesek, mislijo, da jih nihče ne vidi. Mislim, da se nam konkurence

za to rubriko bolj primerna. ŠN doma vsi radi preberemo, največ kritik je na račun Kovača.

Vinko Jagodič: Napredek časopisa je očiten. Ker sem stigmatiziran s preteklostjo, je moje sodelovanje otežkočeno, lahko pa ponudim svoj pogled na preteklost. Prijetno in koristno je, da ŠN ustvarjajo mladi.

Franc Pešec: Namen križanke je, da jo reši čim več bralcev. ŠN so vsestranske in dobre.

Matej Frece: Vse je že bilo povedano. Osebo rad pišem komentarje in mislim, da jih ljudje raje čitajo. Prihaja pa, žal, do prepletanja s poročili.

Saša Teržan: Pravijo, da so ŠN najbolj »zleht« časopis, ampak jaz se s tem ne strinjam. Treba je biti kritičen in si upati. Na Kalobju ni ravno na pretek dogodkov, če pa nič ne napišem, je užaljenost tu.

Nina Gradič: Včasih se bojim, da je kar preveč napisanega o Slivnici, zlasti še, ker se o Dramljah ali Ponikvi komaj kaj čuje. Sprašujem se tudi, če koga sploh zanima, kateri plaz in katero cesto so v KS naredili, težko pa je tudi pisati o dogodkih, kjer sam sodeluješ. Ja, morda res pišem preveč pozitivistično. Se bom popravila in bom bolj »zleht«.

Kati Bajuk: Ta letnik ŠN se mi zdi kar zanimiv. Obsojam informativno zapiranje občine in mislim, da je v tem pogledu kritika res potrebna. Prva stran brez reklam bi bila mnogo boljša.

Na delovnem kosilu v Hotelu Žonta

Šentjurčane. Škoda je, da je prišlo do nerazumevanja s strani občinske uprave, ker se vsa zadeva naprej vrti v začaranem krogu. Uide nam še preveč dogodkov, potrebovali bi več dopisnikov. Sicer pa prevladujeta »leposlovljenje« in zamegljena kombinacija poročil in komentarjev. Mesečnik je premalo.

Majda Rezec: Več bi veljalo pisati o dogodkih v KS. Niso mi všeč »kregarije«, ki se vlečejo skozi več števk. Res pa je, da so mnogim ŠN trn v peti, ker so tako neposredne.

Ivanka Uduč: Pohvaliti moram vztrajnost urednika, njegova pikrost pa odvrča bralce. K sodelovanju bi bilo potrebno privabiti šole.

Draga Kovač - Škoberne: Potrebujemo članke, v katerih se bodo našli bralci, bodisi v besedi ali na sliki. Vem pa, da je težko, ker naši ljudje niso pripravljeni javno

uradnega občinskega glasila, ki se menda pripravlja, ni treba bati. ŠN so dejstvo, ki ga ni mogoče prezreti. Dogodka, o katerem ne pišejo, pravzaprav sploh ni bilo.

Cveta Hus: Čisto sem se odvadila pisati, zato sem zadovoljna, da sodelujem - pa čeprav bi bila morda kakšna učiteljica na Kmetijski šoli

Izjava in opravičilo

Podpisani Ivan Mastnak, Cesta na Kmetijsko šolo 16, izjavljam da nisem pisec pisma bralcev, objavljenega v decembrski številki ŠN pod naslovom »Uredništvu ŠN« in podpisanem z inicialkami I.M. Šentjur.

Ivan Mastnak

Opravičujemo se g. Ivanu Mastnaku iz Šentjurja, ker nismo preverili identitete pisca zgoraj omenjenega pisma.

Odgovorni urednik: Franc Kovač

Opravičilo

Opravičujem se gospodoma Petru Jeršiču iz Šentjurja in Božidarju Jeršiču iz Loke pri Žusmu, ker sem zamenjal njuni imeni. Občinski svetnik in novopečeni stari oče je Božidar Jeršič in ne Peter Jeršič, kot je zapisano v poročilu s seje občinskega sveta v decembrski številki ŠN.

Matej Frece

V NOVIH PROSTORIH

**ZLATARSTVO
MILAN GAJŠEK**

še vedno

V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 063/743-727

**VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA DARILA!**
(graviranje brezplačno)

- * prodaja zlatega nakita
- * izdelava nakita po želji s franke/z
vgrajenimi dragimi in poldragimi kamni
- * krstna, obhajilna in birmanska darila
- * ekspres izdelava poročnih prstanov
- * prodaja ročnih, stenskih in stoječih ur
- * prodaja japonskih in kitajskih biserov

Izredna ponudba zlatega večernega nakita!

"Leda" DESIGN

Drofenikova 16 (v Tržnici), 3230 ŠENTJUR
tel.: 743-509, 041 759 882

- **ŠIVANJE PO MERI**
- **SVETOVANJE MODNEGA
OBLIKOVALCA**
- **PRODAJA IZDELKOV IZ
LASTNE PROIZVODNJE**

Izdelujemo vsa oblačila za ženske, moške in otroke

- za maturante
- za birmance in prvoobhajence
- poročne obleke
- gostinske uniforme

DELOVNI ČAS:

pon, sre, pet
8 - 16
tor, čet
8 - 17

UGODNI PLAČILNI POGOJI

foto LANGUS TONČKA,
s.p.
Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 063/741-801, 041/693-388

VAM NUDI:

- fotografiranje v ateljeju in na terenu (posebne priložnosti, poroke, pogrebi, krsti), **FOTOGRAFIRANJE DRUŽIN**
- komercialno fotografiranje
- ekspresno fotografiranje za dokumente (10 min.)
- izdelava amaterskih fotografij (tudi v 1 uri)
- izdelava fotografij velikosti od 9x13 do 30x40 (po želji)
- razvijanje fotografij v lastnem laboratoriju v črno-beli in barvni tehniki
- veliko izbiro albumov in okvirjev
- pri nas izdelano sliko brezplačno uokvirimo
- toplovere - sobne, okenske in telesne
- fototorbice in prazne videokasete, baterijske vložke
- izdelamo vam tudi željeni del fotografije (izrez)

darila za poroke...

DELOVNI ČAS: 8 - 18, sobota: 8-12

SIT R/A
družba za ekonomsko svetovanje, d. o. o.

pogodbeni partner Gorenjske borzne posredniške družbe, d.d. Kranj

Obveščamo vas, da smo poslovalnico odprli tudi v Šentjuru, Ljubljanska 1, nad bistrojem Žarek (1. nadstropje). Dobite nas na tel. št. 741-300, vsak delavnik od 8.00 do 17.00 ure, razen sobote.

**Pri nas lahko uredite vse v zvezi
z vrednostnimi papirji, in sicer:**

- prodate delnice podjetij, ki že kotirajo na borzi, kot so: Petrol, Krka, Lek, Cinkarna, Gorenje, Bohor...
- prodate delnice podjetij, ki še ne kotirajo na Ljubljanski borzi, kot so: Alpos, Cestno podjetje, Gorenje, Pivovarna Laško, Sava, Telekom...
- prodate delnice skladov (PIDov), kot so: Atena, Maksima, Nacionalna finančna družba, Arkada, Triglav, Krekova družba, Kmečka družba, Krona...
- prodate pokojninske bone
- poslužite se lahko informacije o dnevni cenah vaših delnic
- kupite katerikoli vrednostni papir kot alternativno ali kot strateško naložbo
- opravite preknjižbo vrednostnih papirjev na podlagi sklepa o dedovanju

**Veselimo se Vašega obiska
ali klica po telefonu 741-300!**

KAKO SMO PRAZNOVALI POLNOČNICE

Včasih se mi zdi, da je vsa čarobnost veselega decembra skrita v božičnem večeru. Pisane lučke se v vsakem naslednjem večeru enako bleščijo in čeprav Sveta noč, blažena noč nikoli ne spremeni svoje melodije, je na večer 24. decembra vse to vendar videti nekako drugače. Kot da ne bi bilo od tega sveta, ampak bi imeli za trenutek možnost videti tja čez tančico nevsakdanjega. Morda je lepota v tem, da je v mraku že vse narejeno in pripravljeno. Lonci in metle so svojo nalogo opravili, drevesce stoji, jaslice tudi in naslednje ure so namenjene čakanju. In v tistih urah človek morda edinkrat v letu z najboljšimi nameni sklene, da se bo nekaj dobrega, lepega rodilo tudi v njem.

Že naslednji dan bo božič morda samo še eden izmed praznikov...

Kalobje

Polnočnica na Kalobju spada med tiste prave. Da ne bo pomote; tistim, ki se začnejo ob desetih zvečer, je po moje vedno nekaj manjkalo. Tisti na Kalobju ni manjkalo nič. Bilo je presneto mraz, to že lahko rečem in morda je bilo prav zato tako lepo videti večjo skupino iz Kostrivnice in Osredka, ki so se na vrh napotili peš in si svetili z baklami. Ob poldvanajstih je bila cerkev polna. Sploh je to eden redkih dogodkov znotraj cerkvenih zidov, ki ga noče zamuditi nihče.

Dvajset minut pred polnočjo se je začela božičnica - kratka igra v izvedbi domačega kulturnega društva. Zgodba je v sredo cerkvene ladje postavila skupino pastirjev sedečih ob tabornem ognju. Pastirjem, ki ves čas godrnjajo in jadikujejo nad krutostjo sveta, odpre oči smrt najstarejšega med njimi. „Ni vse v topli postelji in polni mizi...“ jih na koncu prešine globoko spoznanje. Zagotovo bi vsa stvar lahko bila izvedena bolje, a za rahločutne duše, ki so sporočilo znale sprejeti in ga vsaj v tisti noči odnesti domov, je bil namen dosežen. Obvezna Sveta noč, blažena noč, s katero se je začela maša, prav gotovo nikoli ne zveni tako, kot ob začetku polnočnice. Lepo okrašena cerkev, skromne, a skrbno postavljene jaslice in pristrčno, iskreno voščilo župnika Petra so ogreli vsaj srca, če je bilo zunaj že tako mrzlo. Meni je bilo res všeč. Celo petarde so bile bolj redke. Zvonjenje mobilnega telefona sredi maše je mogoče malo odstopalo od praznične idile, a kaj češ; nekateri posli so pač neodložljivi...

Šentjur

Bila je prava božična noč iz pravljice: sneg, vsaj deset stopinj pod ničlo, na nebesnem svodu svetla luna in zvezde. Malo pred 23. uro je bil Šentjur še mrtev. Okrog farne cerkve v Zgornjem trgu je v mrazu mencalo nekaj mračnih postav. Le ena manjša mešana skupina mlajših fantov in deklet je veselo žuborela v noč. Vrata farne cerkve so bila zaklenjena. Nisem mogel verjeti in sem malo »silil« v vrata. Tisti hip je prišel dekan Zemljič in božji hram se je odprl v noč. Bil sem prvi, ki je na božično noč vstopil v cerkev. Rahlo osvetljena cerkev, pred oltarjem skorajda preveč smrek, jaslice nič posebnega.

Nekaj minut čez enajsto zvečer so se skozi Šentjur v Zgornji trg valili številni avtomobili, mnogi Šentjurčani pa so se k maši pametno odpravili kar peš. Ob pol dvanajstih je bila

večina sedišč v cerkvi že zasedenih, saj so se s svojo igro predstavljali mladi, predvidevam da skavti. Prisoten sem bil kakšnih deset minut, kar ni dovolj, da bi si upal ocenjevati njihovo točko. Nedvomno pa je prijetno popestrila minute pred mašo.

Pred cerkvijo je bilo že prav veselo. Ljudje so se formirali v manjše skupine in vneto debatirali. „Kak' si kaj? Ko delaš? Ga kaj pijete? Že veš tet vic?“, so bila najpogostejša vprašanja. No, ura je polnoč in skušam se »spakirati« v cerkev. Žal sem bil prepozen, kajti komajda sem lahko še prišel skozi vrata pod zvonik. Ljudje še kar vstopajo in počutim se kot sardina v konzervi, zato pade odločitev, da jo z družbo mahnamo preverit gostinsko ponudbo bližnjih

V Dramljah...

dveh lokalov. Na veliko presenečenje je pri Jugu zaprto, je pa zato toliko večja gneča pri Kajzlerju. Za šankom je morje ljudi, prav tako pa so zasedene skorajda vse mize. Sicer pa je bilo pri Kajzlerju izredno toplo, vzdušje namreč. Slišati je bilo celo pesem.

Okrog enih se vrnem k maši. Pred cerkvijo nekaj najbolj zagrelih mladeničev še vedno meče petarde. Vse skupaj spremljajo bujna očesa gasilcev, ki so poskrbeli za varnost, tudi tako, da so ogradili dostop na prostor za cerkvijo, kjer so se navadno zbirale »artilериjske enote« in svoje izstrelke usmerjale tudi na cesto, kjer so hodili nič hudega sluteči občani. Pohvalno. Ko vstopim v cerkev, oziroma se prerinem pod zvonik, mikrofon ravno prevzame župan Malovrh. Zahvali se šentjurskima dušnima pastirjema za opravljeno delo in zaželi občanom vse najboljše v novem letu. Županov nagovor je v Šentjurju že kar tradicionalna točka polnočnice. V kakšnem drugem okolju, še posebej v letu volitev, bi takšna točka vzbudila celo zgražanje, v Šentjurju, kjer politika in cerkev živita takorekoč na koruzi, pa je županov nastop postal že skoraj samoumeven.

Potem smo si podali roke in še po nekaj formalnostih je bila polnočnica končana. Množica se je vsula na plano. Eni so se odpravili domov, nekatere skupine pa so zavile h Kajzlerju in Bohorču, ki je tudi imel nočno smeno.

Dramlje

V Lokarjah sem srečal prvo večjo skupino ljudi z baklami. Tistemu svojemu prvotnemu namenu, razsvetljevanju samotnih poti, bakle sicer niso služile, a jih je bilo tudi na asfaltu lepo pogledati. Za preventivo v cestnem prometu pa so bile vsekakor super.

Od Trnovca naprej spet bakle, tokrat v smeri proti Dramljah. Pred cerkvijo je bilo še vse prazno. Ob 23,20 uri sem že sedel v eni od prvih klopi in čakal na »predstavo«. Pričela se je čez 10 minut, točno ob napovedani uri. V teh desetih minutah se je cerkev skoraj povsem napolnila, le spredaj je ostalo še nekaj »zraka«. Gospod župnik je v prvi klopi z žarečimi očmi spremljal svoje mladce in mladenke, ki so se trudili z Betlehemske zgodbo. Marija z Jezuškom v plenicih, grozno bradati Jožef, angeli s prižnice, vseh vrst pastirci, zgodba polna božične simbolike, preveč polna in zato skorajda nerazumljiva. Ker tudi ozvočenja ni bilo, vsaj pol cerkve ni vedelo, za kaj gre. No, trudili so se in očitno so imeli s predstavo veselje, kar gotovo veliko šteje. Ves čas dogajanja v cerkvi, tudi kasneje med polnočnico, so zunaj pred cerkvijo pokale petarde. Res grozno. Če bi »bombaši« slišali sami sebe, bi se morda odpovedali svojemu početju vsaj med službo božjo. Toda ne, v Dramljah zagotovo ne. Župnik je na začetku omenil petarde, toda brez obsojanja. Da ga veselijo, je rekel, ker oznanjajo nemir. Nisem prav razumel njegove metafore.

Drameljski župnik me je presenetil z lepo in razločno izgovorjavo, dobrim petjem, še posebej pa z vedno prijaznim in optimističnim izrazom na licu. Na pridigo se je dobro pripravil, koncept je imel tudi napisan, a vendar pravega učinka ni bilo. Povedal je veliko dobrih misli, ki so se prav drenjale v celotnem konceptu in se prav zaradi tega izgubljale. Skoraj nemogoče mu je bilo slediti.

Pevci so se dobro odrezali. Cerkev so napolnili z močnimi glasovi, zlasti zahtevnejše pesmi so odpeli prav dopadljivo. To pa ne bi mogel reči za »narodne« božične pesmi, kjer so se kar preveč prepustili nezahtevnemu ljudskemu melosu.

Polnočnica v Dramljah je bila na solidni ravni. S.T., L.H., F.K.

KAKO SMO PRAZNOVALI

NOVO LETO

Prednovoletni Šentjur - nič posebnega

Je bil več ali manj takšen kot običajno; prazen in dolgočasen. Novoletna okrasitev je bila pretežno serijska: na novo sem opazil pravzaprav le veliko repatico nad glavnim križiščem (je v njej tudi nekaj simbolike o razsvetljevanju svetopisemskega hlevčka?), svetleči notni sestav na kulturnem domu (namesto prave glasbene scene?) in nekoliko bolj živahno okrašeno Seličevo trgovino v Novi vasi. Okrasitveno »prvenstvo« je brez dvoma pobrala Kmetijska šola, ki je spokojno počivala v popolni temi. Kot da ni s tega sveta.

Dan samostojnosti je šel mimo povsem neopažen, eno samo zastavo sem opazil (če izvezam tisto na oknu Šentjurskih novic) in sicer na OŠ F. Malgaja, vsi drugi pa nič. Da o proslavi ali čem podobnem niti ne sanjam. V času od božiča do novega leta se je šentjurska javna scena zavila v domala neprebojen mrak. Ali nimamo Zveze kulturnih društev, kupa pevskih zborov, profesionalne kulturnice Kolečev...?

V četrtek, 30. decembra po 20. uri, sem se podal po naši ožji šentjurski deželici iskat veselih ljudi.

Pričetek je bil še kar obetaven: v hotelu Žonta je igral »one man band«, ki sta ga bolj od daleč opazovali dve dokaj razposajeni večji omiziji tujih obrazov. Nič ni kazalo na splošno veselje ali na trume veselih Šentjurčanov.

Pri Bohorču je bilo sicer lepo prijazno okrašeno, toda prazno. V Trznici, ki je bila kar presenetljivo prijazno razsvetljena in okrašena, so bili vsi lokali odprti, pri Petelinčku sem naštel celo 15 gostov, o glasbi ali kakšnem drugačem prednovoletnem dogajanju ni bilo sledu. St Jurij's pub je bil naseljen tako kot običajno.

Ponikva je bila lepo okrašena, gotovo najlepše v naši občini, v gostilni pri Janezu - tudi živahno okrašeni - se ni dogajalo nič izvenserijskega. Pa tudi druge ne.

Kratko turnejo sem zaključil v Slivnici, kjer je bilo napovedano več organiziranega veselja. Pred kulturnim domom je stala skupina mladostnikov, vrata pa so bila zaklenjena. »Včeraj je bilo super, Žurdov je napolnil dvorano. Rekli so, da bo veselo tudi noč, a ne vemo kaj se je zgodilo, da ni nič. Ker je včeraj trajalo čez polnoč, torej do danes, so morda mislili, da je tisto že dovolj, je bila nekoliko zlobna mlada razočarana gospodična. Toda v obeh gostilnah so imeli živo glasbo, pri Grasseliju je všečno igral mladi Jelen, pri Lesjaku pa kar cel ansambel mladih domačih muzikanotov. Šentjurski policisti, ki so imeli tam svoj zaključek leta, so se tudi vrteli s svojo blond sodelavko, pa tudi sicer je bilo čutiti nekaj prednovoletne živahnosti.

KS Slivnica je brez dvoma pokazala, kako se organizira spontano veselje ob pričakovanju še večjega veselja.

Silvestrovo

Akcija »Ljudje, prižgimo luč!« se v Šentjurju še ni prijala; le nekaj svečk na oknih je prediralo šentjursko temo. Je pa bil bolj osvetljen Akvonij, ki je mejo svojega imetja, tako kot za božični večer, zakoličil s tja do polnoči gorečimi baklami. Franci Zupanc - Akvonij je kmalu po vstopu v novo tisočletje obdaril svoje sokrajane tudi z razmeroma razkošnim ognjemetom (v primerjavi s tistim, ki ga občina pripravi za dan državnosti na Rifniku). Sicer pa je prve trenutke

bi še kako prišel prav vsaj en policist, ki bi verjetno že s svojo prisotnostjo ohladil pregrete nasilneže, a ga žal ni bilo.

Mislím, da je s tem bil led prebit in tradicionalno odprto silvestrovanje tudi v Šentjurju ne bo več problem.

Zvezda silvestrovanja v Slivnici je bil župnik Šramel

Slivniški KS je uspel enkratni podvig: na odprtem silvestrovanju v kulturnem domu se je zbralo preko 300 krajanov vseh starosti, od otrok, mladine do upokojencev, ki so se zabavali kot še nikoli. Slivničani so ta večer bili kot velika

družina. Mize so se šibile od vseh vrst domačih dobrot, ki so jih silvestrovalci prinesli s seboj od doma, šank je bil založen s pijačo, sam predsednik sveta KS Polenšek pa je z zavahanimi rokavi skrbel, da je vse teklo kot namazano. Mladi slivniški župnik Marko Šramel se je spet izkazal in okrog sebe zbral tako rekoč vso srenjo. Le redki najbolj zadrti častilci prejšnjega komunističnega sistema so se uspeli upreti njegovi združevalni energiji in jih tudi tokrat v dvorani ni bilo. Svoje sokrajane je najprej ob 21. uri popeljal k maši k Urbanu, potem pa je skupno z njimi zavil v Kulturni dom. Toda ni se podal za obloženo mizo, temveč je v roke vzel kitaro in je na odru skupaj z domačimi glasbeniki (poznal sem le Gašperja

Jelena) več ur skorajda non stop zabaval vse živo. Izkazal se ni le kot duhovit voditelj zabave, ki je uspel spraviti na noge vso dvorano, temveč tudi kot pevec, ki obvlada vso našo glasbeno ponudbo od znamenite »Dan ljubezni...« do pesmi Adija Smolarja. Ob vsem tem pa je še vedno uspel ostati na ravni, ki ni ogrožala njegovega duhovniškega dostojanstva. Bilo je vzdušje kot se šika in po zadovoljnih obrazih okrog mene sodeč bo naslednje leto v slivniškem kulturnem domu nepopisna gneča.

In še: v Slivnici tudi s petardami ni bilo nobenih težav.

Tudi na Prevorju veselo

Po poročilih s Prevorja so tudi tam veselo in zunaj pričakali novo tisočletje. Pred bistrojem Jasmin so si celo zakurili, po polnoči, potem ko so porabili rakete, pa so družno zavili v gostinske prostore in nadaljevali. Mlada prevorska generacija, prišlo je kar okrog 40 mladeničev in madenk, je žurirala v šoli. Kar je še najbolj zanimivo, mladina je naslednje jutro vzorno počistila in pospravila za seboj.

Silvestrovanje na Kalobju

Če je bilo lani naše najbližje silvestrovanje na prostem v Celju, so si ga letos omislili skoraj povsod. Na Kalobju seveda ni bilo nič drugače. Na krajevni skupnosti so mi povedali, da ideja ni od včeraj in da so se z njo poigrali že vsaj pol

Zabava v slivniškem kulturnem domu

novega leta pokalo iz vseh strani huje kot v Čečeniji, pisane rakete so frčale v zrak z vseh strani, moram priznati, kaj podobnega res še nisem videl.

Silvestrovanje v Trznici

Že kmalu po 23. uri se je v Trznico pričela stekati pisana množica domačih obrazov. Tik pred polnočjo nas je bilo že okrog 200, kar je presenetilo in raznežilo tudi samega predsednika sveta KS Erjavca, ki je imel novoletni nagovor. Župana, podžupana ali kogar koli od uglednejših občanarjev ni bilo na spregled. Kljub mrazu je bilo vzdušje prijetno, kolektivno. Trzniški gostinci so se držali bolj v svojih lokalih in so bolj kot ne odpovedali. Petelinček in nekateri so si celo privoščili zapreti svoje lokale. Zadevo sta rešila dva iznajdljiva gospoda (za katera ne vem, kam sodita), ki sta pridno stregla (in služila) s kuhanim vinom. KS oziroma sponzor iz Mestinja je tudi častil z nekaj deset steklenicami šampanjca, tako da je bilo vzdušje kar takoj pravo. Tudi glasba, ki v fazi pričakovanja novega leta ni dobro opravila svoje naloge (menda so muzikanti v najbolj kritičnem času šli lepo na večerjo), se je kasneje razigrala in zdržala vsaj do treh zjutraj. Najbolj zoprni so bili »petardarji«, ki so s svojo nasilno umetnostjo vdrlí v sam prostor trznice in ga zvočno ter tudi sicer z vzdušjem nasilja dodobra onesnažili. Tu

KAKO SMO PRAZNOVALI

leta, a ker ni bilo na vidiku nobenih resnih sponzorjev, je bilo vse skupaj čisto neizvedljivo. Dokler se v zadnjem trenutku za to vlogo ni javil Aciavto daewoo. Svoj materialni blagoslov je primaknila še Občina in ideja silvestrovanja naenkrat ni bila več tako iz trte izvita.

Žal pa se je vse zgodilo tako pozno, da za oglaševanje izven radia "menda slišal-baje rekel" ni bilo časa. Kljub temu se je na vrhu ob cerkvi zbralo kakih osemdeset ljudi, ki so družno poskrbeli za hrano in pijačo. Čisto zagotovo so imeli možnost občudovati enega lepših ognjemotov v deželi šentjurski. Z

razgleda na Resevninem stolpu je to čisto objektivno mnenje.

Predsednik KS Šafran: "Škoda, da nam je zmanjkalo časa za kaj večjega. Mislim pa, da je bilo to za Kalobčane lep vstop v novo leto in bi veljalo v prihodnje tradicijo nadaljevati."

Dvorana v Hruševcu spet polna

Kot vse kaže, so božično - novoletni koncerti, ki jih po tradiciji organizira v hruševski športni dvorani Studio trg, neuničljivi. V nedeljo, 26. decembra, je bila dvorana spet polna, tako kot vsakič doslej, enako zadovoljni pa so bili očitno tudi poslušalci. Ni bilo sicer burnih ovacij, toda obrazi so na koncu kazali zadovoljstvo.

Letošnji program je bil malo bolj skromen, kot smo bili navajeni, podobno skromnejša je bila tudi scena. Prevladovala je narodno zabavna glasba srednje kakovostne ravni. Frajkinclarji s svojo klasiko »Ne boš ti meni zizike majal...«, Štajer Ekspres, Franci Zeme, Okrogli muzikanti, Slapovi so imeli dovolj svoje publike tudi v šentjurski dvorani. Sidonia in Sendi sta poskušale z modernejšimi ritmi, rahlo ostareli Alberto Gregorič je še znal navdušiti z Ave Marijo, Boris Kopitar pa me kot voditelj in kot »play back« pevec ni najbolj navdušil. Za moj okus je v pozitivnem smislu izstopala Dada, ki naj bi bila naše gore list, pa tudi uvodni nastop plesne skupine Make up 2 mi je bil kar všeč. Imel sem smolo, da sem sedel v prvi vrsti - in skoraj ogleš. Upam, da je bila akustika v ozadju kaj drugačna.

Če k temu dodamo še nekaj nagrad, ki so jih prispevali sponzorji (Elektro bum, Zlatarstvo Gajšek in Resevna) ter tradicionalno čestitko župana Malovrha, bi skoraj že bilo vse. A še ne čisto vse. Na koncu je namreč prišlo skoraj do požara. Pričela je goreti scena, tudi kabli so že lepo »cveteli«. Še dobro, da ni bilo huje, kajti očitno dežurni gasilci niso imeli pri rokah nič drugega kot svoje noge in gole roke. A so nas vseeno uspeli rešiti. F.K.

Dedek Mraz za starejše občane na Selah

Pripeljala sta ga RK in KS Blagovna, z zbranimi 40 starejšimi občani se je duhovito pošalil in jih seveda tudi obdaril z lepo zavitimi buteljškami. Prva »deklica«, ki je bila deležna njegove pozornosti, je bila najstarejša krajanka Blagovne 90 letna Terezija Spolenak, ki je tako kot se šika morala povedati, kako ji je ime in če je bila kaj pridna, deklamirati ji pa ni bilo treba. Med »fantki« je bil starosta 87 letni Miha Klanjšek iz Primoža, ki pa tokrat ni prišel s kolesom, kot običajno. »Zame na cesti ni več prostora«, je potožil. Potem so bili na vrsti drugi, gospa Povalejeva, Jančiči, Trebovci, Gajški, Dreščeki in drugi. Sledila je pogostitev: Jožica Cerjakova je skuhala zelje in spekla pečenice, zraven je prišlo pecivo, pa žlahtna kapljica...in dobra volja.

Dedek Mraz pri najstarejši deklici

Uvod v srečanje je bil kulturno obarvan. Za začetek je nastopila skupina »pleharjev« iz Ljubečne, za njimi so dve pesmi prav prikupno zapeli šentjurski »Totenfogli«, malčki iz vrtca so svojim dedkom in babicam nekaj malega zaplesali, še najbolj pa je navdušil Simon Gajšek s frajtonerico ob spremljavi prijateljev. Nastopila je tudi družina Strmšek iz Loč z nekaj ljudskimi pesmimi. Brez govoranc, leporečnih in sladkih o hvaležnosti in ljubezni do starejših itd. seveda ni šlo. Župan Malovrh, predsednik RK Tiselj - kot najuglednejša gosta srečanja so ju skupaj s predsednikom KS Gajškom in predsednico dali na »razstavo« celo na oder - sta kar uspešno posejala nekaj splošno dopadljivih rožic, a so ju krajani vzeli čisto zares in kazalo je, da so jima tudi hvaležni za prisotnost.

Včasih je za srečo treba res zelo malo.

Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa

Delovni čas:
delavnik: 7:30 - 18:00
sobota: 7:30 - 12:30

POLEG GOTOVINSKEGA POPUSTA VAM NUDIMO TUDI
MOŽNOST PLAČILA NA VEČ ČEKOV, PLAČILO S KARTICO
ACTIVA ALI MAGNA IN ZAMIK PLAČILA.

10. - 30. januar 2000

15%

GOTOVINSKI POPUST
pri nakupu zimskih oblačil:

- bunde, tape, šal, ročavice • • pulji, polpulji, mlitice •
- puloverji, jope • • termofilni puloverji •
- termo trenerke •
- podlačne hlače • • zimsko športne nogavice •

KAKO SMO PRAZNOVALI

Prazniki tudi za starejše v Dramljah

V novem KD Blaženega A.M. Slomška so ga pripravili aktivisti RK in drameljski župnik pod naslovom »Družina poje«. Dvorana je bila tisto nedeljo popoldne (19. december) nabito polna. Kulturni program je imel dva dela. Za uvod je nastopila folklorna skupina iz vrtca, ki ji je dajal ritem ansambel staršev z nekoliko čudnimi glasbili. Harmonika je bila čisto »normalna«, vsi drugi instrumenti pa lahko »odštekani«: klepe, grablje, rifl, glavnik, kontrabas na »kanto«... kar 10 takšnih glasbenikov je spremljalo zelo sproščeno in razigrano plesno skupino malčkov, ki jih

je zelo dobro natrenerirala njihova neutrudna tovarišica Milena Kajtna. Prav ta nastop je vsaj zame bil nekaj posebnega in boljši od nastopa »profesionalcev«, to je družine Strmšek s citrarko iz Loč in skupine Štirje revni, ki so prišli nekje s Pohorja. Slednji so nastopali s podobnimi glasbili kot starši drameljskih vrtičkarjev. Navzoči starejši Drameljčani so bili očitno drugačnega mnenja in so ljudske pevce izpod Pohorja pozdravili z bučnim aplavzom. Še najbolj všeč jim je bila Vodovnikova hudomušna pesem s krasno ljubezensko izpovedjo »...če bi koza firtoh mela, bi ji rekel ti si moja!«, poleg tega jim je še »...tele črknilo«, kar je spodbudilo salvo zadovoljnega smeha.

Tokrat sem si prvič znotraj lahko ogledal obnovljeni drameljski kulturni dom in moram priznati, da je prijeten, oblaženi stoli so pa menda sploh unikum v šentjurski kulturni ponudbi. Obokana okna, črne žametne zavese, na njih veliko razpelo in Slomškov portret, na stranskih stenah večji reprodukciji zadnje večerje in Jeruzalema dajejo prostoru skorajda vzdušje sakralnosti, tako da človek nehote sklene roke. Ampak to starejše drameljske generacije očitno ni preveč motilo, ko se je po prireditvi povsela. **F.K.**

Novoletni žur kluba ŠKMŠ

V ponedeljek, 27.12.99, je klub organiziral že tretjo tradicionalno novoletno žurko. Kakšnih posebej zvonečih glasbenih imen tokrat ni bilo, kar pa na srečo ni veljalo za kvaliteto. Prvi dve skupini sta ušesom prijetno in hkrati mojstrsko žagali po kitarah in preigravali večno priljubljene komade Majk, Psihomodo Popa in ostalih podobnih drotarjev, ko pa so na oder prišli Špilferderberji, so znova dokazali, da so vredni svojega imena. Žurka in nje organizacija je bila zastavljena skromno, zato so takšna bila tudi pričakovanja. Če na povprečno žurko ŠKMŠ kluba, ki so na srečo postale že stalnice, pride okoli 300 ljudi, jih je tokrat prišlo nekaj čez 100, kar se je skoraj do pičice usklajevalo s pričakovanji organizatorjev. Tisti pa, ki so prišli, so lahko dobili novo številko Moči Inteligence, ki je vsa srečna izšla dva dni prej. Čeprav je bila okoli šanka vedno gneča in prav tako v prvi polovici dvorane, pa je bilo pred odrom že prav žaljivo prazno. Bendi so igrali zgolj samemu sebi, šele na polovici dvorane pa se je oblikoval pravi pravcati človeški zid, kot vrsta nogometašev, ki hoče preprečiti gol pri prostem strelu. Pogled na to je bil vreden še posebne pozornosti zato, ker se je takoj za tem človeškim zidom nagnetlo še in še ljudi, kar je delovalo precej nenavadno. Kot je to že v navadi, mora najprej alkohol storiti svoje, da se mladci in mladice sprostijo. Tako se je okoli 1h zjutraj kakšnih ducat oseb zlate šentjurske mladine opogumilo in jelo plesati in skakati v ritmu Špilferderberjev. Žurka se je skromno končala okoli 3h zjutraj, ko se je pričelo grobo čiščenje dvorane. Okoli 7h zjutraj pa je gospoda podžupana Čokla prevzela takšna ljubezen do kulturnega doma, da se ga je odločil fotografirati, zato se je skupaj z gospo Ljubejevo z Občine pojavil in posnel nekaj motivično nedvomno zelo zanimivih fotografij. Po kasnejši obrazložitvi to menda tako ali tako počnejo periodično, zato je lahko kdaj s temi fotografijami naredili razstavo z naslovom »Notranjost kulturnega doma skozi čas«. Zgolj neverjetno naključje je hotelo, da se je bojda redno fotografiranje zgodilo jutro po študentski zabavi. Škoda le, da ni počakal na popoldan, ko bi bil kulturni dom bolj čist, saj so ga študentje po okrepičnem spancu okoli 11h prišli očistiti do konca. Trenutno pa menda v strahu pričakujejo račun za čiščenje, ki ga bodo morali plačati. **mf**

Tudi atletski zaključek leta

Prav tako kot večina delovnih organizacij, so tudi atleti AK Koval iz Šentjurja priredili zaključno fešto. Tako smo se zbrali tisti, ki smo se včasih ukvarjali s tem, ki se še ukvarjajo, pa tudi vsi trenerji s predsednikom kluba ter pokroviteljem na čelu. Torej smo prišli skupaj, rekli kako pametno o računalniških hroščih, ki bi naj sesuli ves sistem, ali pa vsaj tiste računalnike, katerih lastniki niso dali zaslužiti računalniškim podjetjem. Nato pa se je začel uradni del z govorom predsednika kluba Marjana Gradišnika o tem, kako je za atletiko problem pridobivanja podmladka, kako in kaj bi se moralo spremeniti na tem področju, ter nenazadnje tudi, da bi morali v Šentjurju več narediti za šport. Pohvalo je izrekel vsem trenerjem, nato pa je podelil priznanja in nagrade najboljšim atletom. Monika Jevšnik, Klemen Laurenčak, Nataša Oset, Ivan Kuvocič in pa Martina Ratej so bili tisti atleti, katerih rezultati so v preteklem letu najbolj zaznamovali delo v klubu. Nato pa se je v imenu tekačev trenerju Vladu Artnaku zahvalila še Nataša, ter v imenu metalcev trenerju Andreju Hanjšku njegova varovanka Martina. Sledila je še pogostitev in pa konstruktivni pogovori o atletiki. Pa tudi o kakšnem drugem področju je tekla beseda, na primer o tem kako se je žuralo na koncertu Plavega Orkestra. Upam, da sem vam uspel pričarati vsaj nekaj vzdušja, ki je vladalo tisto sredo v jedilnici Osnovne šole v Šentjurju.

Jernej Jančič

Kalobški gasilci pogumno naprej

Na rednem občnem zboru sredi januarja so kalobški gasilci ponovno preverili svoje delo in si zadali nove naloge. Zbor, ki je potekal po ustaljenem redu med mnogimi povabljenimi in domačimi gasilci, ni prinesel pretresljivih novosti. V preteklem letu so zaradi klasičnega pomanjkanja denarja žal ostali nerealizirani nekateri načrti, še posebej v zvezi z dokončanjem prizidka gasilskega doma. Poročilo predsednika Ferda Pušnika pa je pokazalo, da so bili kljub temu zelo aktivni. Poveljnik Selič bi si sicer želel

boljšo opremljenost gasilcev, a na srečo hujših požarov v preteklem letu ni bilo. Blagajnik Arzenšek pa verjetno tudi ne bi imel nič proti večjim dohodkom, a glede na njegovo poročilo so svoja sredstva racionalno porabili.

Po končanem zboru, ki je sicer izzvenel veselo v družbi Šentjurskih zvončkov, pa je jasno, da gasilce v prihodnje čaka še veliko dela in da bodo pri tem potrebovali vso podporo tako krajanov, kot tistih, ki režejo denarno pogačo.

S.T.

Lahko bi bilo res

Sredi Šentjurja zagori v največjem Alposovem skladišču. Požar se širi kot neumen in direktor Bevc je skoraj ob pamet. V parih minutah pridivja šentjurska gasilska brigada, a se deset metrov pred ognjem sunkovito ustavi. Gospoda Zupanc in Artiček pretreseno stopita iz avta, se namrščita: "Žal, tega se ne da več rešiti. Nima smisla ogrožati gasilcev." Direktor se ne more sprijazniti in pokliče poklicno enoto. V nekaj minutah so na kraju požara, a se petdeset metrov prej ustavijo in odkimavajo: "Tu se ne da nič pomagati!" Direktor, ki ne more gledat kako mu gorijo milijoni, se grabi že za vsako slamico. Gasilci s Kalobja so seveda takoj pripravljeni. Z nadzvočno hitrostjo se zapeljejo naravnost v sredo požara. Gasijo, špricajo in tolčejo - dokler ognja ne ukrotijo. Vsi osmojeni in črni se pojavijo pred direktorjem, ki od veselja kar ne ve, kaj bi jim obljubil v zahvalo. Pa Ferdo kar po domače pravi: "Eh, ka bi se menl. Sam tolk nam dajte, da bomo tote preklete bremze popraul." **S.T.**

Marjan Gradišnik, ravnatelj OŠ Franja Malgaja:

»Ni pomembno, ali je šolska klop stara, pomembna sta človek pred in za njo«

Bi lahko najprej na kratko predstavili šolo? Koliko je učiteljev, učencev, prostorov?

Do leta 1995 je šola imela okoli 1000 učencev, ko pa je pričela delovati Osnovna šola v Hruševcu, se je število skorajda prepolovilo. Sedaj je na šoli 506 učencev. Strokovnih delavcev, mednje spadajo učitelji, svetovalni delavci, knjižničar, je 40, 18 pa je administrativno-računovodskih in tehničnih delavcev. Na centralni šoli na razredni stopnji je skupaj 8 oddelkov, torej po dva oddelka vsakega razreda, na predmetni stopnji pa 12 oddelkov (po trije oddelki na razred). Poleg tega pa imamo še en oddelok s prilagojenim programom za otroke, ki snov težje dojemajo in oddelok podaljšanega bivanja.

Podružnica Blagovna ima štiri oddelke razredne stopnje (od prvega do četrtega razreda).

Glede prostorov moram omeniti, da se je situacija izboljšala odkar deluje šola v Hruševcu, saj smo lahko veliko učilnic namenili v druge namene. Tako smo pridobili zbornico, ki je bila zares potrebna, novo knjižnico s čitalnico, računalniško učilnico, video učilnico, itd.

Kaj danes pomeni biti ravnatelj?

Biti ravnatelj ne pomeni biti samo pedagoški vodja, temveč, še posebej v zadnjem času, dober organizator in menedžer. Čeprav je formalno ravnatelj najprej pedagoški vodja, pa je na žalost ta vidik premalo izkoriščen, saj so v ospredju bitke za denar, prostor in boljše pogoje dela. To pač prinaša novi čas. Ravnatelj danes ne more biti več brez poslovno-pridobitniške žilice. Na splošno je to spoštovan poklic, čeprav so odnosi ljudi do njega lahko različni. Ravnatelj nekako odraža celotno šolo, vključno s pedagoškimi delavci in učenci, tako da njegovo (pozitivno) podobo krojijo učenci, ki razmišljajo samostojno in kritično in so pozneje dejavni v javnem življenju. Na tej šoli sem že štiriindvajset let, ravnatelj pa sem štirinajsto leto. V času ravnateljavanja sem ustvaril tim, ki ima vizijo in je zanjo pripravljen trdo delati.

V javnosti OŠ Franja Malgaja velja za »rdečo šolo«. Je res kaj na tem?

Prvič slišim (smeh). Zgodovinsko gledano je res. Včasih sem bil član ZK in vsi vemo, da so takrat nekateri ljudje dobivali pomembne in odgovorne položaje s pomočjo partije. Stroka in strokovnost nista bila osnovna kriterija. Vendar sta slednja zame že takrat bila edina kriterija, tako da nimam slabe vesti.

Glede same rdeče barve.... pa moram reči, da me ta barva motivira (smeh). Slišal pa sem, da ji, zaradi obnovljene fasade pravijo tudi »vijolična šola«. Oznaka »rdeča šola« je lahko kvečjemu reklama za šolo. Šalo na stran, ne glede na »obarvanost« šole, menim, da je bolj pomembna vsebina.

Kako pa je s predmetom verstva? In kakšno je vaše stališče do poučevanja verouka v šoli? Oziroma stališče do šole kot vzgojitelja, ne samo učitelja?

V naslednjem šolskem letu vstopamo v devetletko in v zadnjem triletju bo novi izbirni predmet Verstva in etika. Ta predmet me osebno ne moti, ker njegova snov sodi v vzgojo in splošno razgledanost posameznika. Poudarek v imenu tega predmeta je v besedi »verstva«, ki označuje množino, torej da se spoznavajo vsa velika verstva sveta. Zato me politično ozadje novega predmeta ne zanima, pomembna mi je samo strokovna plat. Drugo pa je, če bi se potencirala ena vera. Sicer pa se

verstva spoznavajo že sedaj in sicer pri predmetu Etika in družba.

Kakšna je vaša politična opredeljenost in kako slednja vpliva na vodenje šole?

Sedaj ne pripadam nobeni stranki in me slednje niti ne zanimajo, tako da o vplivu politike na našo šolo ne moremo govoriti. Sem pa dojemljiv na kakršnekoli predloge in pobude, ki so strokovno utemeljene in v prihodnosti lahko koristijo šoli, ne glede na to, od katere politične opcije prihajajo.

V telovadnici že dolga leta stoji nedokončan bazen. Kako je s tem?

Res je, v ozadju telovadnice je bil najprej mišljen bazen, ki pa se ni dokončal. Prostor so tako ostali neuporabljeni, sčasoma pa so postali tudi nevarni učencem saj v njih ni poskrbljeno za varnost. Lansko jesen smo pridobili projekte za adaptacijo teh prostorov. Iluzorno je pričakovati, da se bo zgradil bazen, saj je za izgradnjo in vzdrževanje premalo denarja. Ko bo prostor

adaptiran, bo zgoraj vzporedno s telovadnico površina, namenjena vajam na orodjih, spodaj pa bodo sanitarije, garderobe (tudi za gostujoče športnike in ostale zunanje uporabnike), narejen pa bo še poseben vhod. Steklen zid, ki sedaj ločuje ta prostor od telovadnice bo podrt, tako da se bo telovadnica še razširila. Te nove prostore bomo skušali 100% izkoristiti. Tja bomo prestavili tudi kabinet učiteljev športne vzgoje. Vse te načrte pa nam je delno prekrizal stari del šole. Slednjemu se poznajo bremena desetletij, zato je potrebno vsako leto investirati veliko denarja v samo obnovo. Lansko leto pa je pričel puščati strop, tako da smo morali popolnoma obnoviti eno učilnico. Ker denarja za ta nepričakovan strošek ni bilo, smo morali 3,8 milijona tolarjev, kolikor je zamenjava lesenega stropa z betonsko ploščo stala, vzeti iz postavke, namenjene za adaptacijo bivšega bazena telovadnice.

Vечно vprašanje: šola in mamila....

Glede mamil otroke osveščamo v sklopu učnih predmetov in naravoslovnih dni. Na tem področju dobro sodelujemo tudi z zdravstvenim domom z ambulantno dr. Kovačeve in z drugimi zunanjimi sodelavci. Konkretnih problemov z mamili oziroma indikacij, da so na šoli prisotna mamila, pa zaenkrat, hvala bogu, ni zaslediti, kar me zelo veseli. Vsi vemo, da mamila že dolgo niso samo predmet srednjih šol, ampak se pojavljajo tudi že na osnovnih šolah. Tudi z ostalimi zasvojenostmi, kot sta kajenje in alkohol, ki so mnogokrat le faza odraščanja pri mladih ljudeh, zaenkrat ni problema.

Kakšen je danes način poučevanja? Včasih je poučevanje temeljilo na strahospoštovanju in deklamiranju bolj ali manj neuporabnega znanja. Kako je s tem danes?

Danes je precej drugače. Včasih so bili učenci prisiljeni se učiti dejstva in znanje, ki je bilo neuporabno že v trenutku podajanja. Danes se predvsem trudimo, da bi pri učencih spodbudili kritično misel. Učencem podamo znanje, hkrati pa skušamo doseči, da bi do prejetega znanja vzpostavili kritičen odnos, da z učiteljem debatirajo o aktualnih dogodkih, izmenjajo svoja mnenja in podobno. Mislim, da je tak način poučevanja boljši, saj bodo učenci po končanem šolanju po svetu hodili odprtih oči in bodo dojemljivi za nova dognanja in dogajanja. Veliko pričakujemo od devetletke, ki bo prinesla korenito spremembo v sistemu poučevanja. Kot prvo, bo predmetnik manj obremenjujoč

do učenca s stališča faktografije, več pa bo uporabnega razmišljanja – npr. da se bo učenec navadil sam učiti tisto, kar ga zanima, da bo vedel, kje iskati željene podatke in podobno. Tak sistem poučevanja je neprimerno kvalitetnejši in mislim, da je nujen tudi zaradi vstopa v evropski prostor. Devetletka bo prinesla več vzgoje, ne samo učenja, kar je dobro, kajti v teh časih, ko se starši pehajo za obstoj in denar, otroku pogosto namenijo premalo časa. Zato mora na tem področju šola postati aktivnejša. Da se je kvaliteta poučevanja res spremenila, naj omenim še novo knjižnico s 17000 enotami, čitalnico, kjer je prostora za cel razred učencev, video in računalniško učilnico, približno 50 učencev pa je v imenu šole

dobilo vstopna mesta za Arnes, ki omogoča brezplačen dostop do interneta (razen telefonskih impulzov), šola je dobila svojo domačo stran, nekateri učitelji pa so že z elektronsko pošto dosegli tudi preko interneta in izven učnega časa. Vse te stvari govorijo, da je strah pred učiteljem bolj ali manj stvar zgodovine.

Kako ste, glede denarja, zadovoljni z odnosom občinske uprave do šolstva?

Šola se napaja iz denarja, ki ji ga namenijo Ministrstvo za šolstvo in seveda občinski proračun. Denar ni namenjen samo za plače pedagoških in ostalih delavcev. Tu so še materialni stroški, vzdrževanje, oprema, dodatni program, prevozi učencev iz oddaljenih krajev, itd. Menim, da nam je s

skupnim nastopanjem v okviru kolegija ravnateljev in z dobro ter pestro ponudbo šol uspelo prepričati financerja o nujnosti gibanja finančnih sredstev vsaj v višini priporočene porabe. Svetniki dojemajo, da je investicija v izobraževanje dolgoročne narave. Imeli smo nekaj problemov z zagotavljanjem sredstev iz postavke Vzdrževanje šolskega prostora, ki je bila vsako finančno leto okrnjena, v zadnjem letu pa smo se tudi na tej postavki približali priporočenim ravni.

Z uvajanjem devetletke bomo potrebovali več denarja, zato upam, da bodo svetniki to razumeli. Konec koncev gre za razvoj celotnega Šentjurja.

mf

Šentjur potrebuje novo knjižnico

Prepričan sem, da se z naslovom strinja večina bralcev. Uporabniki knjižnice lahko na lastni koži občutijo utesnjenost in ne preveč dobro funkcionalnost prostorov, kjer se nahaja naša knjižnica. Potrebe Šentjurja so prerasle sedanje prostore. O teh problemih in vizijah šentjurske knjižnice smo se pogovarjali z dolgoletno ravnateljico Tatjano Cmok, ki je pred kratkim dobila Čopovo priznanje, najvišjo potrditev uspešnosti na področju slovenskega knjižničarstva.

“Čestitke za priznanje za prispevek k razvoju slovenskega knjižničarstva. Kaj vam pomeni priznanje?”

“Seveda mi veliko pomeni. Še posebej zato, ker so me predlagali kolegi iz regijskega društva bibliotekarjev. Priznanje je bilo podeljeno na posvetovanju v ljubljanskem Smeltu. Razveselila sem se številnih čestitk, pisno mi je čestital tudi minister za kulturo Jožef Školč. Ni mi do tega, da bi se postavljala s tem priznanjem. Tudi ne delam zato, da bi dobila priznanje. V spominu mi je ostal komentar nekega nagrajenca, ki je dejal, da priznanja ne dobiš, ampak si ga zaslužiš.”

“Verjetno je vaše priznanje tudi priznanje knjižnici Šentjur.”

“Nedvomno. Priznanje stroke pomeni, da je naše delo pravilno usmerjeno, da je naša knjižnica na pravi poti in da ji je potrebno dati podporo. Zaradi tega priznanja pričakujem tudi odprto pot pri financiranju naše ustanove in njenih potreb.”

“Že sva pri problematiki, ki se vleče kakšnih pet let. Dejstvo je, da so sedanji prostori neprimerni za potrebe Šentjurja. S tem se strinjajo tudi naši politiki, toda to je kot kaže zgodba o zarečenem kruhu.”

“Funkcionalna površina knjižnice je 300 m², po standardih pa bi morala znašati 800 m². Obstajata dve možni rešitvi. Prva je dograditev, kar bi rešilo problem za naslednjih 15 let. Naložba ne bi bila slaba, saj bi se vrednost hiše v samem središču mesta povečala. Načrt že imamo izdelan. Še boljša rešitev bi bila novogradnja, toda to so kot kaže le obljube naših politikov. Potreben bi bil sklep, da se začne delati projekt novogradnje, ne pa zgolj načrtovanje. Knjižnica ne more več dolgo čakati.”

“Na občinskem svetu se ponavadi svetniki vsaj navidezno strinjajo z vašo problematiko, toda ko je potrebno sprejeti sklepe, držijo fige v Žepu.”

“Ozadje je seveda popolnoma politično, mi pa smo apolitični. V knjižnici se morajo počutiti vsi enako ne glede na politično pripadnost. Če bi knjižnica hotela doseči več, bi se morala obračati po vetru, toda mi smo javni zavod in neprofitna organizacija, ki dela v dobro vseh. Vsem svetnikom pošiljamo vabila za naše kulturne prireditve, a se jih s sila redkimi izjemami ne udeleži praktično nihče. Povabili smo jih, da bi eno izmed sej OS izvedli v knjižnici. Tako bi se tudi praktično spoznali s problematiko in se potem morda lažje odločili za postavke v proračunu.”

“Toda v osnutku za novi proračun pri postavki knjižnica spet ni nobenih sredstev.”

“Teze za naslednjo sejo sem šele dobila na mizo, tako da jih še nisem uspela podrobneje analizirati. Toda kot kaže zopet nismo zraven. Vsaj zaenkrat ne, saj je to vendarle samo nekakšen osnutek, na podlagi katerega se bo razpravljalo. Je pa očitno, da pri najvišjih inštancah zopet ni pravega posluha za našo problematiko. Knjižnica ne more zopet, kot že nekajkrat, svojo opravičeno željo in nujno potrebo odstopiti drugim.”

“Koliko sredstev bi pravzaprav potrebovali za prizidek, če pozabiva novogradnjo, za katero se zdi, da še ne bo kmalu ugledala luč sveta?”

“Za nas bi prišla v poštev novogradnja (podpira jo tudi Ministrstvo za kulturo) le, če bi bila zgrajena v treh letih. V nasprotnem primeru bi bila bolj smotrna adaptacija starega dela in prizidek. Vrednost tega projekta bi bila nekje med 50 in 60 milijoni tolarjev; v ta znesek še ni všteta oprema. Osebnostno bi dala možnost odločanja tudi ljudem z neke vrste referendumom. Če smo apolitični in nas politiki zato ne upoštevajo, pa naj odločijo ljudje, v katerih službi pravzaprav smo.”

“Kakšne so po vašem mnenju možnosti za uresničitev Želenega?”

“Ne mečem puške v koruzo in upam, da bomo gradili. Apeliram na vse na Občini, da se zavedajo problema knjižnice in njenih uporabnikov. Naj skušajo kaj narediti v smeri rešitve tega problema. Z okroglimi mizami bomo skušali občane pritegniti k sodelovanju, da bi nam pomagali z nasveti premestiti težave in končno stopiti na pot pridobitve spodobnejših prostorov. Samo pogledajte, kako so urejene gostilne in banke, nedvomno moramo tudi mi zagotoviti ljudem prijeten in sodoben prostor. Konec koncev gre predvsem za izobraževanje občanov.”

“Hvala za pogovor in mnogo sreče pri ‘borbi’ za nove prostore.”

Luka Hvalc

Tudi ob torkih v knjižnico!

Osrednja knjižnica Šentjur se poskuša čimbolj približati zahtevam svojih uporabnikov. Ena od takšnih potez je tudi ta, da je »zaklad učenosti« poslej odprt tudi ob torkih od 10. do 15. ure!

Imamo zgoščenko: Novo upanje 2000

Spet je bil eden izmed tistih zimskih dni, ko sonček topi novo zapadli sneg in se sliši prepevanje ptičkov. Lepo je bilo znova iti med šolske stene, lepo je bilo videti stare učiteljice, učitelje in prijatelje. In s kakšnim namenom sem šla? Na OŠ Franja Malgaja so namreč znova naredili nekaj, kar je bilo vredno mojega obiska.

Ob prihodu me je med spomine popeljalo petje otroškega zbora, katerega sem ravno presenetila pri eni izmed vaj. Pogovarjala sem se z gospodom Mitjo Mastnakom, zborovodjo in učiteljem glasbe na šoli.

Lep pozdrav. Razlog, zakaj sem danes z vami, je ta, da se je OŠ Franja Malgaja odločila za prav poseben podvig. Kakšen podvig?

»Šola je posnela lastno zgoščenko v lastni režiji. Tudi snemali smo na šoli, nasploh je CD last šole, pevci so učenci in učenke naše šole, večino instrumentov sem posnel sam ali s prijatelji in sorodniki, pomagale pa so mi tudi prejšnje članice pevskega zbora, ki pa so danes že v srednjih šolah.«

Kdo je bil glavni pobudnik?

»Glavni pobudnik sem bil sam. Ideja je nastala v moji glavi, glede na dejstvo, da smo že več let nastopali na šolskih in občinskih proslavah. Zdelo se mi je prav, da obeležimo to zgoščenko kot spomin. Že pred tem je bilo zanimanje za nas veliko, vendar so nas lahko slišali le na različnih prireditvah, ali pa smo jim lahko pokazali le nekaj fotografij. Gradiva pa je še vedno toliko, da bi lahko posneli še kakšen CD.«

Čemu je ta CD v osnovi sploh nastal?

»Malo zaradi zgodovinskega preloma v letu 2000, zaradi tega tudi takšno ime, pa tudi zaradi raznih praznikov, ki se nanašajo na šolo, npr. 90 letnica šolske zgradbe.

Nekako pa je obeležil tudi moje 10 letno delo.

V bistvu ni šole, ki bi imela kaj podobnega. Čeprav cd ni tehnično izpiljen, predstavlja to, kar smo. Na tem cd smo takšni kot smo, saj nisem popravil stvari, ampak sem jih pustil take, kot so bile. Tega nisem naredil zaradi tekmovalnosti, ampak zato, da bi bili nekaj posebnega, da bi si nas ljudje zapomnili, da bi razveselil otroke in jim dal motivacijo za nadaljnje delo.«

In kdo je sodeloval pri nastanku le tega?

»Največ je sodeloval Mike Orešar, to je Slovenec, ki je živel v Kanadi 26 let. Ko se je vrnil nazaj v Slovenijo, se je hitro naučil slovenskega jezika.

Bil je navdušen nad delom, ki ga sprva pri nas niso sprejeli. Tam je v navadi, da se tako zvrst glasbe poje na različnih kolidgih. Ponudil nam je pomoč in tako smo se lotili dela. Javnost je delo sprejela in upam, da bo tako še naprej.«

Kakšne pesmi pa najdemo na cd in koliko jih je?

»Večinoma so to pesmi z božično-novoletno tematiko, s tem da so to čisto sveže pesmi, saj so razen slavne pesmi Jingle Bells, vse prvič posnete. Na CDju je 5 pesmi, kar je razmeroma malo, glede na to, da imamo še veliko materiala, ki bi ga lahko uporabili.«

Koliko časa pa je nastajal?

»Ha..(smeh) nastal je v prekratku časa, le dober mesec je bil potreben, saj se je mudilo zaradi datumov, ker je moral biti zunaj pred božičem. Ideja je bila, trenutek je bil pravi in rezultati so bili na dlani.«

Komu je bila zgoščenka sprva sploh namenjena?

»Otrokom, članom zbora, tako je ta cd tudi narejen, mojemu delu, oz. delavcem šole, vsem, ki posvetijo svoj čas takemu delu. Res najbolj pa otrokom, ki so ga podarili svojim staršem. Ti so bili presenečeni, večinoma v pozitivnem smislu...«

Očitno je javnost zgoščenko dobro sprejela. To potrjujejo tudi različni mediji...

»Ja, imeli smo različne oddaje na radiu (štajerski val, radio Celje), posneli smo tudi reportažo za VTV iz Velenja. Zanima jih zgoščenka, pa tudi šola kot sama, saj je že pravi kulturni spomenik, katerega obiskujejo pridni in uspešni učenci. Ker nas je vse skupaj zelo presenetilo in nismo pričakovali takega odziva, se na prezentacijo nismo kaj posebej pripravljali, saj je bil cd namenjen otrokom in ne širši javnosti, tako da ga sedaj ni mogoče kupiti.«

Torej ne razmišljate o izdaji večjega števila zgoščenk?

»Ne, izdali smo 120 zgoščenk, od tega 40 za OPZ, 60 za MPZ, ostale pa za pevke, ki so nam prišle pomagat.

Te zgoščenke ni mogoče kupiti, morda bomo izdali drugo, na katerem bo več pesmi, morda 10, 12...

Prav zanima me, če bo tudi za tega takšno zanimanje, kot za pravkar izdanega! (smeh)

Prepričana sem, da bo tako! Kot

lahko opazimo, ste vedno zaposleni, prav tako tudi člani OPZ in MPZ. Ste redni gostje prireditev. Na katerih prireditvah v bližnji prihodnosti boste nastopali?

»Na občinski proslavi ob kulturnem prazniku, na Jurjevi reviji pevskih zborov..., ostalo se dogovarjamo sproti.«

Kolikokrat na teden pa potekajo vaje? Te so verjetno bolj številne pred nastopi?

»Vaje so po urniku. MPZ ima vaje tri ure na teden, OPZ pa ima 2 šolski uri tedensko. Res pa je, da so pred nastopi vaje veliko bolj intenzivne.«

Če se vrnemo k CDju. Ali razmišljate še o kakšnem podobnem projektu, glede na to, da je javnost dobro sprejela Novo upanje 2000?

»Da. Želim izdati še kakšen CD v sodelovanju z vodstvom šole, pevskim zborom in tudi drugimi glasbeniki. Bilo bi prav, da bi ga razširili na 10-12 pesmi. Kot sem že rekel, je materiala dovolj, idej pa je še polna glava. Potrebujemo samo še primeren trenutek, veliko vaj in sreče.«

Kasneje sva z g. Mastnakom nadaljevala pogovor, v katerem je ponovno poudaril, kako prijetno ga je presenetil odziv javnosti, da tega ni pričakoval, saj je bil CD namenjen samo kot informacija, kot spomin, ki ga bodo imeli otroci in kot njihova nagrada za trud. No, kakorkoli že, tudi sama sem ga poslušala in moram reči, da sem nad njim navdušena. Ni tak kot mnogi, prav prijetno je poslušati mlade otroške glasove, ko se nad pokrajino že spušča mrak in v kaminu prasketa ogenj. Če bo tako tudi prihodnje novo tisočletje, bom z njim kar zadovoljna. **pš**

NOVO UPANJE 2000
Pesmi Otroškega in Mladinskega pevskega zbora OŠ Franja Malgaja Sentjur

Naslovnica Izdane zgoščenke

Užaljenost

Kljub temu, da se je predsednik Obrtno zbornice Šentjur g. Berglez nekaj let kalil v politiki, je očitno zelo rahločutna oseba; zapis v ŠN o svečani seji ob dvajsetletnici OZ Šentjur je globoko prizadel njegov občutek za pravičnost in je sklenil okrog sebe in organizacije, ki jo predstavlja, postaviti obrambni okop pred nadležnimi mediji. Doslej sem mu kar nekajkrat predlagal, da bi dal za ŠN informacije o delu Zbornice in o stanju v šentjurskem obrtništvu, pa ni uspelo. Šele faks iz njegove pisarne mi je odgovoril, zakaj ta zadržanost. Ker pisec komentarja o junijski svečani seji zadeve ni videl tako kot on, so kajpada krive Šentjurske novice. In pri vsem tem je bil meni osebno kot uredniku inkriminirani članek zelo všeč; napisan je bil pronicljivo in duhovito. Ni sicer bil napisan v obliki hvalospeva, žaljiv pa tudi ni bil. Prebrala in zapomnila si ga je vsa šentjurska srenja. Za učinkovit prodor v našo lokalno javnost si OZ česa učinkovitejšega skorajda ne bi mogla želeli. Toda le, če bi gospodje, ki jo vodijo, bili toliko samokritični, da bi v članku iskali vsaj kosček ogledala. Ampak ne: če jih drugi ne vidijo tako, kot vidijo oni sami sebe, so kajpada krivi tisti drugi.

Ne, seveda ne gre toliko za rahločutnost, gre prej za ujetost v predsodke, za zagledanost v svoj prav, ki ga niso pripravljeni izpostaviti javnosti, in še za eno manifestacijo šentjurske kulture obveščanja. Predsednik OZ, ki je sicer v času Demosa dokaj opazno vihtel zastavo demokracije, se je očitno odločil pod vplivom podobne uspešne taktike župana Malovrha, samozadovoljno obdelovati svoj vrtiček. Ko bodo na njem zrasle lepe rožice, takrat jih bomo lahko prišli slikat in opevat tudi iz ŠN. Seveda bomo prišli in jih slikali, le da nam in Obrtni zbornici nihče ne bo verjel, da pri njih nimajo težav tudi s plevelom.

F.K.

Tudi brez alkohola gre lepo

V Šentjurju od leta 92 deluje društvo zdravljenih alkoholikov. Zbirajo se enkrat na teden, ob sredah ob 18h. Društvo ima štiri vodje, dve sta iz Šmarja, dve pa iz Šentjurja. Vzeli smo si čas in se dogovorili za obisk enega takšnega srečanja. Brez fotoaparata in brez imen, zakaj člani tega društva imajo, iz razumljivih razlogov, zelo radi anonimnost. Ne zaradi tega, ker ne bi bili zopet pripravljeni na svet okoli sebe, ampak zato, ker svet ni pripravljen nanje.

Člani društva so na moč različnih starosti. Pravzaprav so v vseh starostnih razredih razen seveda otrok in mladostnikov. Že na začetku se je pokazalo, da je društvo precej zaprt svet, saj so me kot tujca, katerega z njimi ne povezuje (bivši) alkoholizem, na moč tiho opazovali in bolj malo, oziroma skoraj nič govorili. Toda počasi so se le sprostiti in razgovorili. Večina, ki jih je bila pripravljena govoriti, so povedali, da so začeli piti v družbi. Najprej malo, potem pa vedno več in vedno bolj pogosto, vse dokler niso ugotovili, da ne morejo brez alkohola. Sam sem sicer pričakoval, da jih bo veliko za razloge navedlo ločitev ali izgubo službe in podobno, toda na to vprašanje nisem dobil odgovora. Večina se jih je svojega stanja zavedla sama in so sami prišli iskati pomoč, nekaterim pa so pomagali njihovi partnerji, ki so se prej zavedli, v kakšnem stanju je njihov ljubi ali ljuba. Zato skupaj z njimi hodijo na srečanja društva. Vsi pa so se strinjali, da alkoholizem in njegovo zdravljenje popolnoma podredi človekov slog življenja. Postane tako rekoč druga oseba.

Društvo se zadnje čase širi, kar je hkrati dobra in slaba novica. Slaba zato, ker je vedno več ljudi, ki rabi tovrstno pomoč, dobra pa, ker pomoč sploh poiščejo. Ta prvi korak je namreč najtežji in ko je enkrat narejen, je polovica dela opravljena. Zaradi vedno večje številčnosti članov se bo društvo v bližnji prihodnosti razdelilo na dva manjša društva, od katerih bo eno imelo sedež v Šmarju.

Način zdravljenja je predvsem psihološki in je pravzaprav šele drugi korak. Prvi je seveda, da si človek upa sam sebi priznati, da je alkoholik. Drugi je t.i. »korak iz teme«, torej, da svoje stanje upa priznati tudi svojim najbližjim. Sledi

zdravljenje v bolnici, kjer telo ozdravi alkohola, toda to še zdaleč ni dovolj. Najtežji del je ubraniti se veliki skušnjavi, da bi zopet segel za kozarcem. Najtežje se je naučiti preseči samega sebe. Nekaterim to uspe dovolj zgodaj, da preidejo naravnost v društvo, brez poprejšnjega zdravljenja v bolnišnici. Ga. Vida Zdovc, ena izmed vodij društva, se trudi, da vsakemu članu najde njemu primeren cilj, ki ga mora doseči. Eden izmed članov je tako recimo uspešno opravil voziški izpit in si dal popraviti zobe. Vodje srečanj spodbujajo tudi, da si člani čimprej najdejo koga za romantično vezo, kar zelo pripomore k samozavesti človeka in zmožnosti bivanja brez alkohola. Poleg tega se trudijo dvigniti si intelektualno raven in spoznati, da je življenje lahko lepše brez alkohola.

Teme pogovorov med sredinim druženjem pa niso vezane samo na alkohol, ampak so poljubne, prav tako srečanja niso vedno vezana samo na en prostor, ampak si mnogokrat organizirajo piknike, izlete, koncerte, medsebojna obdarovanja...

Seveda so vabljeni novinci, ki morda omahujejo, da bi se pridružili društvu. Anonimnost je zagotovljena, prav tako pa nikogar ne silijo v pogovor ali v ospredje, da bi govoril o sebi. Dovolj je že, če je prisoten in začne spoznavati druge člane. Vse ostalo pa sledi skorajda samo od sebe.

Zgodi se tudi, da kdo kloni pod pritiskom okolja in zopet začne piti – temu rečejo recidiv. Ponoven začetek pitja preverjajo s tabletami, ki reagirajo na alkohol v telesu. Takšen član potem ni več zaželen. Najbolj labilni so ponavadi novinci, saj je pasti veliko, od depresije, stiske in celo veselja, največ težav pa povzročajo znanci in prijatelji in celo družina, ki jim vsiljujejo pijačo, saj so prepričani, da en kozareček pa že lahko spišejo.

Člani se redno dobivajo že dolgo časa. Nekateri »samo« 10 mesecev, nekdo štiri, drugi pet, tretji šest let, vsi pa natančno vedo koliko let, mesecev in dni je minilo, odkar so nehali piti.

Takšnih društev je po Sloveniji veliko in enkrat letno, ponavadi junija, se srečajo vsi. Na sporedu so igre, pogostovanja, glasba in veselje... Seveda brez alkohola, kar si nas večina ne more niti predstavljati.

mf

Kavboj s Planine

V slovenskem Teksasu, kot Janko Narat - Jenki (tako so ga poimenovali sošolci na srednji lesni šoli, ki jo je obiskoval v Škofji Loki) imenuje Kozjansko, se po novem izdajajo tudi glasbeni albumi. Z gostobesednim sogovornikom se res ni bilo težko pogovarjati, saj so besede kar vrele iz njega.

Janko je zadnje tedne požel kar nekaj medijske pozornosti ob izidu njegovega debitantskega albuma z naslovom *Recidiv*. Tako je poleg tiskanih novičk obiskal že kar nekaj radijskih studiev po Sloveniji (Radlje, Sevnica, Šmarje, Trbovlje, Krško, Val 202, ...).

Dokaj smelo se je odločil za samozaložbo, ki jo je krstil kar JNA records, in založil 500 "recidivov". Bojda klici iz najrazličnejših koncev in krajev kar dežujejo in nakladi so

šteti zadnji dnevi. Pri izdelku je imel zelo pomembno vlogo znani celjski glasbenik Alex Bass, ki je Janku svetoval že pri najrosnejših glasbenih korakih; prispeval je večino tekstov, poleg tega pa je album tudi produciral. Plošča je v celoti posneta "iz prve", kakšen ameroofil bi rekel tudi "at first take". Torej, kot je to vedno bolj popularno. Janko sicer kitaro aktivno žuli zadnja štiri leta, potem ko je njegova "abstinenca" od nje trajala okrog deset let.

V različnih člankih o njemu je bilo prebrati, da uporablja kar precej glasbenih slogov, pa tudi tematika pesmi je zelo različna, čeprav prevladuje lahкотen slog. Blues, boogie in rock'n roll. Kombiniranje teh stilov, ki sicer ni pogosto, je prineslo poslušljivo podlago za besedila, ki po pevčevem mnenju igrajo še pomembnejšo vlogo. V tem kontekstu je tudi slovarska razlaga besede recidiv, ki pomeni ponavljanje vsega slabega (pogost način usode Kozjanca/Slovenca, ki se navidezno

komaj reši ene slabe razvade, ko se že vda novi, še slabši in trdovratnejši). To je sicer tudi naslov istoimenske pesmi, drugače pa se ta poanta pojavi še večkrat. Za prihodnje projekte naj bi bilo slišati tudi elemente punka. Predstavljajte si: punk na Planini!?

Na vprašanje, katere skladbe so mu osebno najbolj všeč, Janko odgovarja: "Težko bi se odločil. Nekaterim glasbenim kritikom so na primer "sedle" predvsem: Recidiv, Brez poročnega prstana in Doktor magister." Iz lastnih virov pa mislim, da bo pesem Rojen na Kozjanskem postala prava uspešnica (op.p.).

Z odzivom sokrajanov je Jenki kar zadovoljen, seveda pa ne pričakuje, da bo všeč kar vsem. Upa tudi, da je tudi zaradi tega kakšen planinski mulc vzel kitaro v roko. Všeč mu je bilo, ko je slišal, da so njegovo glasbo predvajali med šolsko predstavo na planinski OŠ in med košarkarsko tekmo v Šentjurju.

Kar se tiče nastopov v živo, na tem področju še ni naredil ravno veliko. Malo je igral po Gorenjskem, domači kraji pa šele pridejo na vrsto.

In kateri glasbeni vzori so najbolj vplivali na Jenkija? Na domači sceni Don Mentoni, Šank rock in Sokoli. Od "jugosov" ceni Ribljo čorbo in Divlje jagode. Zelo pozoren je na vse kantavtorje in kitariste, kjer ga zlasti impresionirata Jani Kovačič in Ivan Brkčič.

Izmed svetovnih imen pa našteje legende kot so: Steve Vai, Joe Satriani, Brian May (ex Queen) in Slash, (ex Guns 'n Roses).

Nekaj najzanimivejših informacij o Jenkiju je tudi na svetovnem spletu na naslovu <http://www.povezave.com/strani/jenki.html>; ostali (nepriklapljeni) smrtniki pa mu lahko pišete na JNA records, Planina 40 a, 3225 Planina pri Sevnici. **br**

Rojen na Kozjanskem

*Jaz sem doma iz slovenskega Teksasa
Jaz sem rojen na Kozjanskem
Jaz sem doma iz slovenskega Teksasa
Jaz sem pravi sin Kozjanskega fs32*

*Pijemo iz ajmrov
Pretepamo se z latami
Ki jih populimo iz plota
Včasih prinesemo motorno žago v bife
Ker ne prenesemo poraza*

Refren fs32

*Če pogledaš mojo babo
Če mi ona to pove
Polomim ti roke in noge
Če ukradeš mojo travo
Utrgam ti še glavo
Nabodem te na bikove roge*

Refren

*Dobro veš, da smeš
Misliti kar hočeš
Da smo primitivni vzkipljivci
Je dobro, dokler misliš
In slabo, ko poveš
Zobe svoje s tepiha poješ*

Kmetijska in gospodinjstva šola Šentjur - 90 let

Letošnje leto praznuje Kmetijska in gospodinjstva šola Šentjur 90letnico ustanovitve. Ustanovitev šole so dosegli leta 1910 zavedni Slovenci (med njimi tudi Avgust Ipavec). Šola je imela od vsega začetka pouk v slovenskem jeziku, kar je bilo za takratne razmere na Štajerskem velikega pomena. Z leti delovanja je šola pridobivala vedno več učencev, širila pa je tudi svoje programe izobraževanja. Edina prekinitev njenega dela je bila med prvo svetovno vojno.

USTANOVITEV ŠOLE

Prvo strokovno šolo za kmetovalce smo Slovenci dobili leta 1872, ko je Kranjski deželni zbor sprejel sklep o ustanovitvi Vinarske in sadjarske šole v Slapu pri Vipavi. To je bila predhodnica Kmetijske šole na Grmu pri Novem mestu, kajti leta 1884 so jo premestili na Dolenjsko in jo po nekaj letih "v skladu s potrebami kmetijstva z razširjenim delovnim programom preimenovali v Kmetijsko šolo na Grmu".

Uspešno delovanje kmetijske šole na Kranjskem je vzbudilo tudi štajerske Slovence. Na Štajerskem je potekalo takrat močno ponemčevanje, zato je kakršnakoli ideja, ki bi okrepila slovensko narodno zavest, naletela na močan odpor vladajočih nemških krogov. Nasprotovali so seveda tudi ustanovitvi kmetijske šole, kjer bi bil učni jezik slovenščina.

Ob podpori slovenskih občin in okrajnih zastopnikov Celja, Gornjega grada, Slovenj Gradca in Šoštanja so se za ustanovitev šole zelo zavzemali slovenski poslanci v deželnem zboru dr. Dečko, Roš in Vošnjak. Po dolgoletnih zahtevah je Štajerski deželni zbor

na svoji seji 12. novembra 1903 sprejel sklep, da mu "naj Deželni zbor na prihodnjem zasedanju poroča o predlogu poslancev Vošnjaka in tovarišev v zadevi ustanovitve kmetijske šole z enoletnim tečajem s

slovenskim učnim jezikom za Spodnjo Štajersko" (Belle, I.: Kratka zgodovina in uredba kmetijske šole v Št. Jurju ob juž. žel. Slovenski kmečki koledar (1911)). Odbor je podal odklonilno stališče, zato je Deželni zbor z nemško večino to stališče seveda potrdil.

Na stalne zahteve Slovencev se je moral Deželni zbor leta 1905 ponovno ukvarjati z organizacijo kmetijske šole. Dobil je pooblastilo, da kupi posestvo, poskrbi za

gradbene načrte, izdela proračun ter prične pogajanja z vlado zaradi podpore. Po tem stališču Deželnega zbora in potem, ko je v Gradcu kazalo, da se ne bo mogoče več izogniti upravičenim zahtevam, se je boj proti slovenski kmetijski šoli prenesel na deželo. Mesta in trgi, ki so prihajali v poštev za sedež šole in so bili v rokah Nemcev in njihovih pripadnikov, so po vrsti odklanjali domovanje slovenski šoli. Po zaslugi dr. Avgusta Ipavca, zdravnika, skladatelja in župana trga Šentjur, so šoli našli domovinsko občino v Šentjurju pri Celju. Ipavcu je namreč uspelo pridobiti zakonca Pisanec v Bezovju in še druge zavedne slovenske kmete, da so prodali za šolo potrebna zemljišča. Leta 1907 je bila kupljena Pisančeva kmetija v izmeri z gozdom vred 30,2721 ha (gozda 15,9810 ha). Po nagovarjanju dr. Ipavca so tudi sosednji kmetje prodali še 11,65 ha njiv in travnikov onkraj Sloma in tostran Voglajne in železnice. Tako je bilo za ustanovitev šole kupljenih strnjenih 41,9221 ha (Prispevki k zgodovini kmetijskega šolstva na Slovenskem. Maribor, Skupnost kmetijskih šol Slovenije, 1967. Str. 31).

Anita Šraml-Jerot, Melita Požežnik
(se nadaljuje)

Šentjurski seksološki priročnik

TUJI JEZIKI: FELACIJA (3)

Globoko grlo

Že prej smo omenili neprijetno žgečkanje, ki je neizogibna posledica globokega grla. Da bi se temu izognili, morate svoje grlo popolnoma sprostiti in ga takšnega držati ves čas občevanja. Zaradi tega je vaša vloga popolnoma pasivna, saj se ne boste smeli premikati. Zato morate partnerju popolnoma zaupati, saj ima on vso kontrolo. Edino, na kar morate paziti, je, da držite ustnice tesno skupaj in, če je možno, z jezikom dražite glavico, ko je na doseg. Vaš partner se giblje podobno kot pri običajnem občevanju. Sprva mora začeti čisto počasi, še posebej če to delata prvič, kasneje pa lahko pospeši tempo. Pri tem mora biti zelo pazljiv, saj vas lahko zlahka poškoduje in s tem sebi odreče enega največjih užitkov v življenju. Poleg tega morate paziti tudi na spektakularen trenutek orgazma. Takrat bo verjetno potisnil penis kar se da globoko v grlo, kar zna biti nevarno, saj ta sunek ponavadi ni prav nič nežen. Zaradi vaše lege v postelji ne boste imele problema glede požiranja sperme, saj bo le-ta izbrizgana naravnost v želodec.

Kot vidite, je ta prijem precej zapleten in boste za njega porabile veliko časa, možno pa je tudi, da ga ne boste nikoli obvladale. Vendar ne skrbite, zaradi tega ne boste nič slabša izvedenka na področju oralnega seksa. Upati morate samo, da je vaš partner dovolj razumevajoč in tega ne bo jemal kot zavrnitev. Za tolažbo: nekateri pari so rabili tudi do 10 mesecev, da so se naučili tehnike globokega grla.

Lekcija tretja

Na vrsti so – družinski dragulji. Ker je ta del genitalij pri moškem najbolj občutljiv na bolečino, morate z njimi ravnati nadvse previdno, da si ne napravite njegovega zaupanja.

Torej, kaj početi z njimi? Za začetek bo dovolj, če jih obližete, pri tem pa z roko nežno božate penis. Kasneje, ko strast prevzame vajeti, pa jih lahko cela zbasate v usta. Ko to počnete, morate biti zelo pazljivi zaradi

sramnih dlak, saj lahko začne boleti, če jih preveč vlečete. Da se temu izognete, najprej obližete moda tako, da navlažite dlake, da se bodo sprijele s kožo. Voila, jajca so servirana!

Lekcija četrta

Pri razmišljanju o oralnih arijah seveda ne moremo mimo položaja 69. Če se prakticira pravilno in nesebično in se oba vpletena dobro poznata, je lahko (in samo takrat) ta oblika dajanja in sprejemanja hkrati najvišja oblika oralnega seksa. Veliko parov dela to napako, da se je lotijo prehitro in narobe, tako da eden uživa na račun drugega. Skrivnost uspeha pa je preprosta: OBA morata biti zelo vneta za oralni seks. Če eden ni navdušen nad to obliko občevanja in kljub temu izvaja 69, potem samo kličete nesrečo v vaš odnos.

Čestitke!

Če ste uspeli obvladati vse zgoraj opisane prijeme, potem ste pravkar postali diplomirana strokovnjakinja v praksi oralnega občevanja. Mogoče to ni ravno titula, na katero bi bili ponosni, vendar ste lahko prepričane, da vas bodo moški cenili neprimerno bolj, kot če bi usta uporabljale samo za žvečenje in govorjenje. Učite se jih, vse dokler ne postanete prava izvedenka, vendar ne samo v tehnikah, ampak tudi v prepoznavanju partnerjevih reakcij do te mere, da boste natančno vedele, kaj mu je najbolj všeč. Ko boste dosegle to, se lahko začnete učiti naprej. Prav tako pa se ne smete, kot pijanec plota, držati samo teh nasvetov, ampak si privoščite zadovoljstvo odkrivanja. Odkrijte, kaj je za vas najboljše in to razvijte do perfekcije, odkrijte svoj "podpis", po katerem boste znane, poiščite in razvijte tisto tehniko, po kateri vas bo vaš moški zvezanih oči prepoznal med stotinami strokovnjakinj za oralni seks... Naj se igre prične!

mf

PREVOZI - TRGOVINA

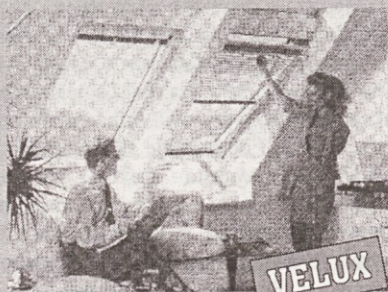
OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
ŠENTJUR (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

• STREŠNA OKNA VELUX •

SVETOVNO ZNANA KAKOVOST

- 50 let izkušenj
- zagotovljena vodotesnost in dolgoletna uporaba
- za vse običajne kritine
- lahka montaža in uporaba
- kakovosten in zanesljiv servis

PRODAJA
Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
Šentjur

NUDIMO VAM:

- PVC CEVI •
- VSE VRSTE OPEK •
- SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET 1. KLASE •
- CEMENT, APNO, MIVKO •
- RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN TLAKOVCEV •
- NOSILCE, POLNILA •
- BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP •
- DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE •
- IZOLACIJE NOVOTERM IN TERVOL ... •

PONUDBA MESECA
OPEKA MODUL ORMOŽ
TLAKOVCI PODLESNIK,
STAVBAR IN BRANIK

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

TELEFON: 063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

S policijske postaje

Božično - novoletna praznovanja so mimo, policijska bilanca pa še kar ugodna. Kaznivih dejanj je bilo sicer več kot prejšnji mesec (32 - 13), javnega reda in miru nismo pretirano kršili (17 - 17), prometnih nezgod je bilo manj (20 - 24), le razgrajaci, ki so končali v »friziderju«, so svojo normo skoraj stoodstotno presegli (3 - 5). Na območju občine je bilo opravljeno rekordno število alkotestov, kar 452, od tega 299 v okviru policijske akcije »Promil«, v rožcah pa je bilo vsega 29 šoferjev, kar je za te praznične čase kar spodbudno. Ni pa spodbuden rezultat, ki ga je 15. januarja napihal 43 - letni Bogdan Z. iz Šentjurja; s 3,94 promilami je prevzel vodstvo na naši top - listi. Pri ženskah mu s precejšnjim zaostankom sledi Marija S. iz Šentjurja z 2,05 promilami.

Skok v novo tisočletje s policisti

Praznovanje je pričel 28 - letni Andrej J. iz Šentjurja. Že nekaj ur pred polnočjo je v St Juri's pubu delal red po svoji meri. Ko so prišli policisti, se je spokoril in ker je obljubil, da do konca leta z njim ne bo več težav, je kot ptica svoboden lahko odkorakal v noč.

Kmalu za tem se je zgodil bum pri podvozu. Neznani voznik rdeče fieste je za svojo vožnjo potreboval vso cesto, kar je bilo usodno za pločevino avtomobila Vilija Z. iz Šentjurja. Rdeča fiesta je še na begu.

Tik pred polnočjo so policisti lovili vlomilca, ki si je za svoj posel izbral sila prikladen trenutek in je tik pred vstopom v tretje tisočletje obiskal na domu Martina A. in Milana Š., oba iz Šentjurja. Pa ni imel sreče, saj so ga kljub milenijski slepoti opazili še preden je uspel obrati svoja gostitelja - trgovca, pri katerima se je nadejal najti staroletni inkaso. Vlomilec je uspel pobegniti, vendar pa ga roka pravice menda že drži za vrat.

Drameljšani se znajo zabavati po svoje: pri gostinskem lokalu ROK so tega večera prerezali gume kar 6 avtomobilom. V zmešnjavi, ki je sledila, ko so med seboj razpravljali, kdo je bil tako razposajen, je seveda prišlo tudi do »rekreacije«, ki so jo prekinili policisti. Pred sodnikom za prekrške se je znašla kar dobra dvajseterica veseljakov in le - tega čaka pri iskanju storilcev delo v stilu TV nadaljevanke.

Podobno neoriginalno zabavo z gumami si je ob asistenci Benjamina B. in Martina A. v Jakobu omislil Aleš J. iz Šentjurja. Ali je bila takšni zabavi kriva slaba muzika jakobških rokerjev Žurdov, policisti niso uspeli zvedeti.

Ko tudi božič ni svet

22 - letni Zlatko S. in 21. letni Jože Z., oba s Podgrada, očitno še nista slišala za mirovno poslanico božiča. Na božični dan sta se na relaciji med Tržnico in hotelom Žonta grobo znesla nad Simonom V., ker le ta ni razumel njunih pivskih potreb. Nesrečnega Simona, ki je s težkimi telesnimi poškodbami končal pri zdravniku, so rešili šele policisti, ki so razbesnjenega Zlatka morali vklemiti in ga prenočiti v »hladilniku«.

Tudi v Straški gorci brez božičnega miru

Kriva pa je kajpada bila Marija P., ki je kratila človekove pravice svojemu partnerju Jožefu V. Ta bi namreč rad igral karte, Marija pa ne in ne. Ko jo tudi z rokami ni uspel prepričati, da je kvartopirstvo nedolžna zabava, so ponj prišli policisti. Če je z njimi v hladilniku vrgel kašen šnops, ni znano.

Božič kritičen tudi za Marijo S. iz Šentjurja

Le ta je tega dne z bremenom 2,05 promile alkohola v krvi vozila skozi Laze in ker se ji ob cesti parkirani avtomobili niso pravočasno izognili, je pač enega butnila, kar pa ni bilo vseh lastniku Branku B. Po kratki jagi je Marija sklenila v obcestnem jarku počakati na policiste. Njen številčni promilski rezultat ji trenutno prinaša vodilno mesto v ženski konkurenci.

Motili so ga med vožnjo

Dne 28. decembra se je 43 - letni B.Z. iz Šentjurja lepo v miru božjem, sicer pa več ali manj po obeh straneh ceste, peljal od Ponikve proti Dolam, ko sta se za njim nenadoma pojavila modra luč in prijazen glasek sirene, česar seveda B. ni opazil. Le lahno je pritisnil na gas in že je bil na križišču v Šentjurju, kjer se je zaradi

malomarnosti komunalcev, ki niso dovolj na široko sčistili ceste, započil v sneg. Da bi bil pijan? Ni govora, zato tudi ni hotel pihati. Prenočil je pri policistih.

Družinska idila na Prevorju

Doletela pa je sina in očeta Boštjana in Franca M. iz Lopace na dan 30. decembra. Začela se je v večernih urah pred bifejem z romantičnim imenom Jasmin. Že tam so njuno srečo prvič prekinili policisti. Ker pa sta še naprej oba vztrajala, da hoče vsak od njiju pokriti vse skupne družinske življenjske stroške, so na Prevorje še enkrat prihrumeli policisti, ki so Boštjana vzeli s seboj in ga tudi ustrezno prenočili. Zadeva z življenjskimi stroški še čaka na razplet.

Kje si socialna država?

Ni res, da smo socialno pravična država, kajti sicer ne bi neznani sestradanec 3. januarja vlomil v klet Bogdana K. s Ponikve in si postregel z 8 litri mleka in štirimi kozarci vložjenih kumaric.

Nič manj zapostavljen ni bil Dušan H. iz Šentjurja. Ker so mu plinarji brutalno odklopili plin, si je pač pomagal sam z by passom in tako uspel s 650 m3 plina popraviti storjeno mu krivico.

Podobno si je bil prisiljen pomagati neznanec, ki je v kiosku 3 Dva in v Bistroku Rifnik uspešno porabil doma narejena bankovca za 10.000 SIT. Če sta mehkega srca, se nikar ne branite malo bolj po domače narejenega denarja.

Tudi pretirana pobožnost ni vedno na mestu

To je spoznala Zvonka P. iz Loke pri Žusmu, pri kateri si je neznani vneti častilec Matere božje za nedoločen čas sposodil več kot sto let star kipec.

F.K.

POZOR

Če niste prepričani, da vam števec prav kaže kilometre, se poslužite policijskega laserskega merilca, ki bo v dneh od 14. do 22. februarja gostoval na naših cestah. V februarju vas bosta na cesti prijetno presenetila tudi znamenita radarska veriga in nadaljevanje akcije Promil.

Srečno vožnjo vam želijo policisti.

Adriatic

zavarovalna družba d.d.
Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
Šentjur, GSM: 041/745-601,
doma 063/482-842

**Ob sklenitvi KASKO
zavarovanja vam podarjamo**

35%
komercialni popust!

**Brezplačno vam bomo izračunali premijo za
vaš avto in vam jo po pošti poslali domov.
Pokličite 041/745-601 (Agencija Šentjur)**

Na valentinovo

Razsodnost in rahločutnost

Ledeno mrzel zimski večer je zunaj, ko se spravljam pisat te vrstice. V debelem puloverju in z zalogo piškotov sedim pred računalnikom, vsa vesela, da sem na toplem. Toplo je tudi moje srce, ki ga greje najčudovitejši fant na svetu... Oh ja, pa februar se bliža, pa valentinovo in tako sem sklenila, da malo pobrskam po stvari.

Najprej je na vrsti slovenska zgodovina. Tako rekoč še sredi zime, 14. februarja, goduje sv. Valentin, ki po starem slovenskem kmečkem koledarju prinese *ključe do korenin* in je tako *prvi spomladin*. Valentin ureže prvo trto, v tem času pa se začne tudi delo na vrtovih. Na valentinovo, kot tudi na gregorjevo (12. marec) in vincencijevo (22. januar) pa se ženijo tudi ptiči. Namreč, čeprav naj bi bil pravi "ptičji" praznik gregorjevo, so včasih ponekod po Štajerskem in Kranjskem govorili, da imajo na valentinovo ptički svoje *gostovanje* - kdor ga hoče videti, mora bos do grmovja! Ptički pa so tudi edina zveza, ki jo ima valentinovo z anglosaksonsko različico tega praznika. Obstajali so kar trije svetniki Valentini. Med ljudstvom je bil Valentin pomemben zato, ker je jemal v svojo zaščito božjastnike, otroke s krči, ljudi s trebušnimi bolečinami in še živino.

Precej drugačen je bil Valentin v Angliji, kjer je že stoletja zaščitnik zaljubljenecv in dobrih prijateljev. Povezavo Valentina in zaljubljenecv lahko razložimo z več legendami. Po prvi naj bi bil sv. Valentin ubit zato, ker je nasprotoval pravniški odredbi v starem Rimu, ki je mladeničem prepovedovala poroko pred služenjem vojaške službe. Po drugi naj bi se Valentin, zaprt zaradi svoje krščanske vere, zaljubil v slepo hčer svojega čuvaja. Pisal ji je pesmi, hčeri pa se je vrnil vid. Družina je prestopila v krščanstvo, Valentin pa je bil ob glavo.

Ameriška različica pa pravi, da je valentinovo praznik zaljubljenecv zato, ker se na ta dan poleg zaljubljenecv ženijo tudi zajci. Kdo ve.

Iz Anglije se je praznovanje valentinovega razširilo v Ameriko, kjer dosega neslutene razsežnosti. Za Božič si napišejo Američani 2,5 milijarde voščilnic, za Valentinovo pa samo pol milijarde manj. In po letu 1991 se s tržnim gospodarstvom širi tudi pri nas. Kmalu nam bo praznovanje valentinovega s tonami voščilnic, čokolad v obliki srčkov in roza medvedki postalo čisto samoumevno. Kar na splošno vemo Slovenci o valentinovem je le to, da se takrat ljubljenim pošilja darila. Tudi trgovci to vedo in si že manejo roke. Vedo, da si vsi želimo ljubezni in s svojimi reklamami nas spretno prepričujejo, da smo srečni lahko le, če *kupimo* voščilnico (in se niti toliko ne potrudimo, da bi sami napisali besedilo, saj ja že obstajajo napisana), če *kupimo* darilce, če *zapravimo denar* v restavraciji... Kaj mi pa pomeni, če mi nekdo pošlje voščilnico v roza barvi, s katere se mi prijazno smehlja medvedek in mi pravi, da sem njegova sladka Valentina. In vem, da sem samo številka na seznamu te osebe, ki bo enake medvedke poslala še dvajsetim drugim. Hvala lepa! Koliko bolj toplo je pri srcu, če ti nekdo napiše pravo pesem, speče zrezek ali pa mu ti skrajšaš lase (za zadnjo idejo je potrebno še malo pustolovstva, ne samo ljubezni, priznam).

Bomo torej praznovali to naše umetno valentinovo? In kaj bomo storili, ko se bo po Ameriki razširila moda, da na valentinovo z zeleno žabo v roki skočiš z mostu (še prej pa plašaš vstopnico, da te na most sploh spustijo)? Po moje je frajer tisti, ki si *upa* izražati svojo ljubezen in zraven še ne pusti, da bi mu TV reklame z vsemi svojimi skadkarijami zmešale glavo. In ki na valentinovo ali pa na gregorjevo, kadarkoli že, v grmovju bos opreza za kosi...

Katica Bajuk

Potopis Eve Kovač

Zelo lenobnih 10 dni v Črni gori (4)

12. avgust

»Jaz« je najlepša plaža, najlepši zaliv, kar sem jih kdaj videla. Le nekaj km pred Budvo se zavije proti morju, ki je zeleno in kristalno, zaliv je ogromen, tako da se pravzaprav ni zdelo na odprtem. Čeprav je odprto in o celini na drugi strani ni sledu.

Izposodile smo si sončnik, bil pa je dovolj velik samo za Zorico. S Sanjo sva se torej danes pošteno prepražili. Meni je prav. Le še en dan, in z letalom bom poletela v jesen.

V najhujši vročini smo si privoščile Coca Colo, sladoled in kavo. Te grške kornete (Coloseum), ki jih pri nas še nisem zasledila, si bom dobro zapomnila.

Dnevi so vsak dan občutno krajši. Že drugič nas je po sončnem zatonu pošteno zmrazilo, oziroma se je ohladilo ravno na meni ustrezno temperaturo. Čez dan je še vedno svinjsko vroče.

Moj zadnji zalivski užitek je trajal slabih 40 minut neprekinjenega plavanja. Počutim se prerajeno.

13. avgust

Jutri ob tem času bom doma. Pravzaprav nekje v Sloveniji...

Pozno ponoči je začelo deževati. Bliskalo in grmelo je. Hlad in nevihta nasploh sta mi neverjetno ustrezala. Res želela sem si, da sploh ne bi nehala.

O sanjah spet ne bom govorila. Le to, da bi najbrž vzela dozico, če bi mi jo kdo že ponujal. Ta brezizhoden občutek pa tako že poznam - ko se mi da le umret in nič drugega - in vedno hitro mine.

Izza oblakov se je občasno prikazovalo sonce, zdaj ob 17.00 pa je vročina že spet neznosna. Ni sledu o prehlajeni ohladitvi in vetru. Kako zelo obožujem veter...

Pile smo kavico kakšni dve uri in odšle v mesto. Takrat še ni bilo prevroče. Sladoled je zares super zajtrk! Prvič sem videla mesto podnevi. Palme so čudovite in malček jeseni v zraku se zdi še 100 kratno polepšanje.

Joj, ko bi še imela dinarčkov! Nakupila bi vse tiste čudovite spominčke; skodelice, skrinjico za nakit, porisane kamenčke in školjke, slike, okvirje za fotografije... Pa ga nimam. Tokrat

sem šla na dopust revna kot miš. Najbrž prvič do zdaj.

Sanja peče girice, ne morem več ostati tu na tej naši veliki postelji v hladni mračni sobi. Zlato sonce izza polknice me spominja na neko posebno poletje tam zunaj, ki bo zame jutri minilo.

Po večerji in kafetkanju sem se poslovila od tete Borke, ki je bila ravno na obisku pri baki, potem smo šle v mesto. Ob tej uri so se barve sončnega zahoda že redčile in mešale z mrakom. Tu sonce zahaja za hribi in ne v morje, kot sem navajena na Pagu. Dnevi so krajši. Ta še posebej. Večeri in jutra pa hladnejša. Zdaj bi bil ravno pravi čas zame, da bi šele prišla.

Slikale smo se s palmami in šle na sok na Pine, v enega izmed lokalov na tem sprehajališču, kjer so vrteli Plavi orkestar. Pila sem jagodni sok s kepico vanilije.

Vsemu se je bližal konec - dolgim čevkanjem z Zorico in Sanjo, razgledi na morje in palme, sprehodi po »modni pisti«, v kar se malo bolj pozno sprehajališča spremenijo, vsakodnevnemu Deltinemu sladoledu (najmanj) in še tisočim drobnarijam...

14. avgust

Ponoči je spet deževalo. Do 2.30 sva s Sanjo gledali Botra. Super film. Zdaj je 7.10, jutro je hladno in sončno. In sveže in zadnje. Punce še spijo, Nada in Bato pa sta pravkar vstala in kofetkata.

V Sloveniji dežuje in je 13 stopinj, je včeraj povedala Sanjina mama.

Razveselila se bom pitne vode in vode nasploh, čistoče, dišeče kopalnice in tepihov, po katerih se lahko valjaš, če želiš. Toda nič več kuhanja kavic s cigareto v roki, nič več spanja do 12.00, lenarjenja...

Črna gora je kratko malo čudovita. Določene stvari se popolnoma razlikujejo od življenja, ki sem ga vajena, stvari, ki so me prevzele, so poleg naravnih lepote še družinske povezanost, tradicija, spoštovanje. Čut za človeško plat, drobne stvari, kot so Batovi jutranji kifeljci in lesk v očeh, ko je pogledal svoji hčeri spet po enem letu.

Nepozabno.

Pred enaindvajsetimi leti je ugledal luč sveta Utrip

Že krajšo večnost krožijo govorice, da bo občina pričela izdajati svoj časopis. Vso srečo. Ob tem pa se nam je v uredništvu utrnila misel in spomnili smo se, da je občina svoje čase že izdajala svoj časopis, Utrip imenovan. Začel je izhajati oktobra 78, torej pred slabimi enaindvajsetimi leti in pol. Ker imamo nekako občutek, da bo novi občinski časopis, katerega prvo številko vsak dan znova nestrpno pričakujemo, serviral samo skrbno dozirane in preverjeno pozitivne novice, ob katerih bomo imeli občutek, da živimo v Eldoradu, smo si ogledali prvo številko Utripa in naleteli točno na to – pisanje, s katerim se je življenje v Šentjurju pred dobrimi dvajsetimi leti zdel en sam velik raj, veselje in radost.

Prva številka šteje osem strani, kar je za začetek čisto o.k. Odgovorna urednica je bila Francka Vidovič, tehnični urednik Drago Slakan, za fotografije pa je skrbel Franc Škoberne. Glasilo socialistične zveze delovnega ljudstva se na prvi strani predstavi in utemelji razloge za svoj obstoj, se opraviči za morebitne slovnične napake in hkrati vabi vse bralce k sodelovanju in oblikovanju časopisa v prihodnosti. Ljubko. Največja novica pa je seveda bil obisk maršala Tita v Šentjurju. Reportažo o tem kataklizmičnem dogodku pa ni napisala kakšna odrasla oseba, ampak seveda mladi pionirčki, v duhu brezmejne ljubezni do Tita. »Večji učenci so držali transparente in vzklikali, Tito, radi te imamo! Tudi delavci so prišli iz tovarn in pisarn, da ne bi zamudili edinstvene priložnosti in stisnili roko, tisto roko, ki je nekoč pred petintridesetimi leti krvavela za našo svobodo, tudi zame«. Ves dogodek pa »bo ostal v spominu za celo življenje.«

Kot je pri lokalnih časopisih navada, brez poročila občinske skupščine oz. sveta ne gre. Tam so ugotovili ugodne gospodarske ocene za Šentjur, naredil se je osnutek predloga za zazidalni načrt »Mestno jedro«, problem je bil z odvažanjem smeti in kontejnerji (tole zveni sumljivo znano še danes), lotevali so se kategorizacije cest, se dotaknili družbenih rezerv in podobno. Zanimivo, da v celim članku ni bilo podano niti eno ime kakšnega delegata.

Tega leta se je zgradila tudi cesta na Resevno, ki je vodila in še danes vodi vse do spomenika, kjer ležita Skojevca Dušan Lah in Cvetka Jerin. Pri tem je imela veliko vlogo MDA Resevna 77. Ta kratka se še večkrat pojavi v tej številki Utripa, poleg nje pa še skrivnostna kratka MDB. Logičen um bi tukaj takoj našel povezavo in začel iskati kratice MDC in MDČ in naprej, toda kmalu bi bil razočaran. Po pozornem branju se izkaže, da MDA pomeni Mladinsko Delovno Akcijo, MDB pa Mladinsko Delovno Brigado. Tako je bila na hitro predstavljena MDB Miloš Zidanšek, ki se je v Šentjur vrnila z MDA Goričko, na kateri je sodelovalo 46 brigadirjev, od tega jih je sedem bilo iz pobratene občine Požega.

Praznovalo se je tudi pet let MDA Kozjansko, ki se je začela tako, da je neka MDB iz Ljubljane prišla pomagat ljudem na Kozjansko, ki še niso videli žarnice, poleg elektrike pa so napeljali še telefon.

Velja omeniti še ustanovitve Združenja samostojnih obrtnikov, katerih je bilo takrat v naši občini okoli 170. To združenje je do danes zraslo v Območno obrtno zbornico Šentjur.

Na splošno so bili vsi članki v Utripu polni besed, kot so »samoupravne in politične strukture«, »združeno delo v praksi«, »brigadirne konference«, »idejnopolična vloga«, itd.

So pa zato bili sila iskrivi aforizmi. Recimo: »Ne veselite se, če vas potiskajo k vrhu – nemara rabijo strelovod« in »Nekateri ljudje so slabši kot toaletni papir; niso niti za eno uporabo« ter »Danes se večini besed ni treba spreminjati v meso, saj so že tako ali tako svinjske«, naslednji pa bi lahko veljal tudi za današnji odnos Šentjurske novice-občina: »če me pitate s pasjo hrano, mi vsaj dovolite lajati.« mf

Pred šestimi leti...

... so Šentjurske novice prvič slavile novo leto. Ni še sicer poteklo polno leto izdajanja, a vendar. Na žalost pa se je velikopotezni met organiziranega silvestrovanja v šentjurski Trznici končal precej klavrno. Takratni najemniki prostorov namreč niso bili zainteresirani za oživiljanje Trznice, nekateri pa so se celo bali za svoje imetje. Šest let kasneje je bila pesem precej drugačna, saj so staknili glave in priklicali kalibre tipa Alfi Nipič, da so malce umetno poživili to nesrečno Trznico. Novice so pač bile pred svojim časom. Celotno številko je tako od uvoda naprej prežemala žalost nad neuspešno organizacijo Silvestrovanja.

Naslovnica je bila za januarsko in ponovoletno depresijo prav primerna – ob pogledu na sivo fotografijo umazanega dela Železarne Štore se je človek počutil kot kup mačjega dreka v še topli pasji ščavnici sredi zbirališča zarjavelega starega železa zapuščene jeklarne v nekem sivem deževnem obupanem februarjem jutru. A vendar je ta slika zelo nazorno prikazala propad nekoč ponosne železarne in njej je bil posvečen osrednji članek te januarske številke Novic iz leta 94.

Objavljen je bil še en članek, v katerem se je urednik hudoval nad informacijsko zaporo iz občine. V manj kot letu dni se je tako sodelovanje z občino iz ljubezenskega objema spremenilo v bojno polje z barikadami in takšno je še danes, saj so članki o priprti informacijski pipici v občini še vedno priljubljena tema urednika in kot taki periodično redno na sporedu.

Narodni demokrati so se po enoletni agoniji razpadanja in zavrnitvi prvega snubca, stranke SKD, le odločili priključiti k Janševi SDS, odločitev pa je temeljila »na ugotovitvi, da je Janša eden od redkih slovenskih politikov, ki vzbuja zaupanje, socialdemokratske ideje pa so prava protiutež devijacijam divjega kapitalizma, v katerega vodijo Slovenijo nekdanji komunisti.« Plemenite ideje, ni kaj, ki pa očitno niso veliko pomagale, saj je Šentjurski SDS danes v dokaj veliki krizi.

Gripa je serijsko kosila ljudi, ki so napolnili čakalnice zdravnikov, hkrati s tem pa so Novice izvedle svojo prvo anketo, v kateri so naključni ljudje z ulice odgovarjali, kaj mislijo o zasebni zdravstveni praksi. Večina anketirancev se je zavzemala za zasebne zdravnike, saj naj bi to pomenilo bolj človeški odnos do pacienta skupaj z boljšo opremljenostjo ordinacij. Le eden izmed vprašanih se je mnenja vzdržal, ker se ni hotel zameriti nobenemu zdravniku, »saj nikoli ne veš, kdaj boš katerega od njih potreboval.«

Objavljen je bil tudi krajši kronološki opis propada podjetja SPIK, ki se je iz obetajočega podjetja, sicer enega izmed ostankov bivšega Kmetijskega kombinata, z 68 zaposlenimi in relativno sodobnim voznim parkom z več kot 30 vozili (avtomobili, tovornjaki, itd) v samo nekaj letih s pomočjo razprodaj spremenil v d.o.o., ki je imel samo enega zaposlenega (direktorja Zatlerja) in kopico dolgov.

V pismih bralcev so se pojavljala pisma s pohvalami in tudi kritikami – ena izmed ogorčenih bralk je odpovedala naročnino, saj naj bi bile Novice samo skupek čenč, urednik pa jo je zato prijazno pobaral, katere naj bi bile te čenče, ki so jo tako razburile.

Poglejmo še malo takratne cene. Resevna je prodajala liter olja za 130.90 SIT, kilogram sladkorja je stal 83 SIT, liter radenske 39 SIT, najbolj primerna primerjava pa bo verjetno cena za pol litra Laškega piva: 54.90 SIT. Šmrk, šmrk, to so bili časi...

Z januarjem 94 se je tudi začelo leto lokalnih volitev in razna dogajanja v občinskem svetu so nakazovala, da se je volilna bitka že pričela, čeprav še ne javno.

V Šentjurskih anekdotah je bila objavljena bodica o tem, da planinski učitelji mladež vzgajajo kvečjemu za komunalce in cestarje, kar ima danes, po kalvariji z asfaltno bazo na Planini, precej ironičen priokus. mf

Drameljčanke pojejo že 15 let

Ženski pevski zbor iz Dramelj vabi na koncert. Petnajsto obletnico svojega druženja bodo Drameljčanke proslavile s koncertom v Slomškovem domu v Dramljah v nedeljo, 6. februarja, ob 15. uri.

Obvestilo

Pugmalion, prva prireditev iz Prireditvenega abonmaja 2000, ki je zaradi bolezni odpadla, bo v torek 1. februarja ob 19.30 uri. Organizatorji se opravičujejo.

Kuharski kotiček Cvete Hus

Prireditveni abonma 2000 razprodan

Zanimanje za abonmajsko kulturno ponudbo je preseglo vsa pričakovanja. Že dva tedna pred prvo predstavo, ki naj bi bila ta petek, a je bila zaradi bolezni glavne igralka preložena na 1. februar, gostovalo pa bo Mestno gledališče ljubljansko, je bilo prodanih preko 200 abonmajskih vstopnic in je tako za priložnostne obiskovalce ostalo le še dobrih 20 vstopnic. Vodja Območne izpostave Sklada RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti Anita Koleša pravi, da je takšno zanimanje posledica ponujenega atraktivnega gledališkega in koncertnega programa ter tudi zelo ugodne cene (500 SIT za vse leto), ki so jo omogočili šentjurski sponzorji.

Naslednja abonmajska prireditev bo marca, v Šentjur pa prihaja BIG BAND »NOVA« iz Nove Gorice.

PODVAREK

Mislím, da mi boste vsi pritrdili, če rečem, da se je v tem prazničnem času pojedlo največ sarme – seveda, če lahko verjamemo ljudem. Sicer pa zakaj tudi ne. Veliko govori v prid sarme: pripraviš jo lahko že vnaprej, pripraviš jo lahko za večkrat (tudi za v hladilno skrinjo), zelje je zdravo. Nenazadnje pa te dni sarma zelo paše.

Nekateri pravijo, da je s sarmo veliko dela. Če mislite tudi ve tako, pa pripravite obed malo drugače – PODVAREK. Sestavine za pripravo podvarka so iste kot za pripravo sarme.

Na masti prepraži 1 srednje veliko čebulo, dodaš približno 2 kg kislega zelja, malo popopraj, dodaj malo rdeče paprike in duši nekaj časa.

Posebej prepraži 1 čebulo in dodaj za 25 dag riža. Duši ga, da potemni.

V pekač (najboljše je, če imaš ognjevarno posodo) daj na kocke narezano svinjsko meso,

nato plast kislega zelja, nazadnje pa še dušen riž. To lahko ponavljaš v več plasteh.

Vse skupaj zalij s slanim kropom in peci v pečici, da se vse skupaj zmehča (približno eno uro). Postreži s krompirjem v kosih ali pa kar s kruhom.

Ko sem podvarek prvič poskusila, mi je gospodinja rekla, da je podvarek dober, če je meso bolj mastno. Drži. Kasneje sem v neki kuharski knjigi prebrala, da lahko namesto svinjskega mesa vzameš kose perutnine. Tudi to drži.

Če se boste lotile priprave podvarka, poskusite oba načina. Podvarek lahko tudi kasneje pogreješ.

Morda še en nasvet: Mudi se vam, voda pa noče in noče zavreti – voda bo zavrela prej če jo soliš šele na koncu. To pa naj ne bi veljalo, če kuhate govejo juho. Juha bo imela boljši okus, če jo solite že na začetku.

Katja, Maja in Urša so na ogled v knjižnici

Ni tako hudo, kot morda zveni naslov. Lepa ženska imena pripadajo dekletom, ki jih je "na emulzijo filma v trenutku časa shranil" mlad velenjski fotograf Robert Baron, ki se sicer zadnje čase ukvarja predvsem s snemanjem na slovenski televiziji. Pred

kratkim je bila v šentjurski knjižnici otvoritev razstave njegovih devetih črno-belih fotografskih portretov, s katerimi Baron na najboljši način prikazuje večni dialog in odnos med fotografom in modelom. Pri kratki predstavitvi avtorja sta sodelovala mlada šentjurska kitarista Lucija Filič in Klemen Plemenitaš, na žalost pa se je v knjižnici zbralo bore malo ljudi. Če odštejemo organizatorje in fotografove prijatelje, število obiskovalcev ni preseglo enomestnega števila. Vsekakor pa se vam spleča ustaviti v avli knjižnice in si ogledati mojstrovine perspektivnega slovenskega fotografa in snemalca. L. H.

Zima

Od zemlje do nebes
snežinke plešejo svoj beli ples.
Ledeno veter diha in šepče,
s strehe rastejo ledene sveče.
Zamedena mi je duša,
besede ni,
tople ni laži,
povsod le suša, hladna suša.

I.U.

odmevi, pisma bralcev

Še enkrat Zapata

(Skrajšano pismo iz Hruševca)

K izjavam, ki jih je zapisal L.H. v prejšnji številki ŠN, bom dodal še nekaj pojasnil in vprašanj.

Zastoj je sprenevedanje vodje Zapata kluba; glasba je takšna, da se od tistega »bum,bum« trese moja bajta, spanca in miru ni, avtomobili pijanih gostov tulijo, po cesti se derejo, krohotajo, ženske vreščijo. Sploh pa moram paziti, kam zjutraj stopim. Po vasi sem po eni od številnih žurk naštel pet ali šest kozlov, pa tudi »mejnik« pokrit z dvajset tolarским bankovcem, ki je bil uporabljen namesto toaletnega papirja...

Naj Simonič nikar ne govori o škodoželjnosti in spolitiziranosti. To so samo njegove izmišljotine. Laž je, da se je hotel pogovoriti s sosedi, saj ga jaz osebno sploh ne poznam.

Kaj ima pri tem g. Maruša? Njega in tiste bolj oddaljene klub menda res ne moti. Kaj ima od zagovarjanja Zapate, bi bilo zanimivo vedeti. Da v tem lokalu kaj drugega ne more biti, je golo sprenevedanje. Kar koli bi se v njem dogajalo v normalnem delovnem času, bi nekako šlo, če bi lokal prevzel sposoben in pošten človek. Tisto o mangupu št.1, kar jaz ne bi nikoli rekel, ker imamo Slovenci za gotove ljudi dovolj domačih izrazov, pa je na sestanku izjavil g. Maruša sam. Tudi tisto, da skrbi za gospo Debelak, je le floskula. Vsak najemnik dela samo za svoj žep in najmanj za njo. Pa saj g. Maruša to sam ve. Gospa Debelak ima po mojem mnenju prav gotovo neke vrste dohodkov, saj bi v nasprotnem iskala kakšno zaposlitev. Toda takrat bi bilo potrebno delati.

Država je dolžna skrbeti za zdravo življenjsko okolje (Ustavni člen 72), tu pa bomo kmalu vsi bolni na živcih in sploh. Na zgrešene odločbe birokratov se ima vsak pravico pritožiti (25. in 120. člen), pravico pa imamo tudi vedeti, zakaj se na uradih godijo takšne šlamparije. Če se oglasiš na občini, te arogantno pošiljajo od Poncija do Pilata, pa še na Upravno enoto...

Nič nimam proti takemu lokalu, toda naj bo na kraju, kjer ne bo nikogar živčno in zdravstveno moril.

In še to: Zelo sem radoveden, kdo je tisti avtor visoko umetne (primitivne) pesmi o Zapati? Morda bo še ustvaril kak takšen zmazek?

F.Š.

Še je poštenje

Zelo prijetno sem bila presenečena, ko sem poklicala številko, ki mi jo je nekdo zataknil za brisalec, pa se je oglašil prijazen moški glas, ki se je hitel opravičevati za prasko, ki jo je na parkirišču zagrešil na mojem avtomobilu, ki je sama še opazila nisem. Pa ne le to, prišel se je tudi osebno opravičit in prav tako plačat popravilo. Hvaležna sem gospodu iz Etra d.o.o. iz Svetelke, ki mi je na tako prijazen način polepsal kar nekaj dni.

Tončka Langus

razpisuje

nagradni natečaj

za naj noveletno fotografijo.

Najmanj eno fotografijo s tematiko "Novo leto 2000" pošljite na naslov SKMŠ, pp 75, Šentjur do 20. 2. 2000.

1. nagrada: fotografske usluge v vrednosti do 5.000 SIT

2. nagrada: foto album z memo sistemom za 500 slik in 2 filma

Študentska kronika

Upanje, da bo obrat prve številke karkoli prinesel, je še vedno namazano na polovički sirove štručke. Obenem pa se dozdeva, da je polarnjak (ledeni veter s severa) nekaterim še bolj poškodoval sive vijuge in da je svetloba na koncu predora samo iluzo-(dizni) lend.

V poplavi raznih zadnjih žurov pred koncem _____ (izpolnite sami), smo _____ (več besed, isto navodilo). Torej, po lanskem neizvedbi tovrstne veselice, smo zopet aktivirali Bakov šank (hvala) in poslednji ponedeljek lanske se nas je sto in pol suhih grl zopet zbralo na študentski maši v kulturcu. Bendi so bili tokrat trije. Predvozači so bili Šmarčani Fushies in Polzeljani Hailenstein, Špela Pretnar pa naši Špilferderberji z Jurco (po novem Mantl) na čelu. Omeniti velja tudi manjši zaplet, saj se je najemodajalec skoraj odrekel fešti. Kot kaže pa zdajšnja mladina ne seže nekdanim legendam niti do gležnjev, saj sta v sveti veri, da bosta prišla na vrhunec zabave, KD obiskala sam podžupan in Ljubejeva iz občine. Nas je malce sram, da pač ne zdržimo žuriranja do pol osmih, nesojenima gostoma, sicer tudi ljubiteljskima fotografoma, pa malo podaljšan. Sori.

Ker smo mladci in tudi mladenke v preteklosti storili tudi kaj na področju športa (športne igre 1998, 1999), se je domača športna zveza odločila, da nas sprejme medse. Upamo, da bo ta zimska rožica lepo zacvetela.

Ker je bila Moč inteligence VI. uspešno splavljena, se zahvaljujemo vsem avtorjem, ki so prispevali svoje tekste. Vaše besede so poslej nesmrtni. Bralno javnost izvodi čakajo v šentjurski knjižnici. Zainteresiranim poetom, literatom, striparjem itd, še posebej pa L.H. od ŠN, pa ukamo, da bomo pogostost izidov MI povečali, tako da bomo VII. številko predvidoma »dali ven« na velikega travna.

Mladinsko gibanje pa se kot kaže prebujajo v južni prestolnici naše občine, na Planini. Klub mladih Planina oz. KLUMP je v kletnih prostorih stavbe tamkajšnje krajevne skupnosti uredil zanimivo zatočišče za mlade. Pričakujemo uspešno sodelovanje.

Odkar je na čelu naše klike novi predsednik, se sestanki kar vrstijo. Tako smo sprejeli okvirni program dela v tekočem letu gregorijanskega koledarja. Brucovska golazen naj si zapiše 10. marec kot dan, ko se bodo pokesali za mnoge grehe za nazaj, pa še zalogo si bodo nekateri morali narediti. O ostalih aktivnostih boste obveščeni v prihodnjih verzijah te rubrike.

Aktivnosti v prihodnjem mesecu

Razpisali smo natečaj fotografij, do 20. februarja je rok. Nagrade za »najlepše«, tokrat jih bo izbrala resnično strokovna komisija, so zagotovljene. Če bo odziv dober, bomo pripravili tudi razstavo.

Vsako soboto med 16. in 18. se nam lahko pridružite na rekreaciji v ledeni hali OŠ Franja Malgaja, kjer sicer (še) ne igramo hokeja, ampak odbojko in košarko.

6., 7. in 8. februarja bomo udeleženci pohoda po poteh XIV. divizije, ki vodi od Sedlarjevega ob Sotli do bližine izliva Gračnice v Savinjo. Stvar je zanimiva za plitev žep, saj so organizirani prevozi, prenočišča, hrane in pijače pa skoraj preveč. Info na št. 041823485.

V soboto, 12. februarja ob 21h, bo v pomožnih prostorih kulturnega doma potopisno predavanje Benjamina Goleža o Havajih.

br

Planinski KLUMP ima nove prostore

Govorimo o KLUMP-u (Klub mladih Planina) kot kratici in ne o odvečni navlaki, da ne bo kakšne pomote. Takšen naziv so si namreč nadel mladi s Planine, ki so se združili pod isto klubsko zastavo. Študentje, dijaki in preostali mladi (po srcu) na Planini neformalno organizirano delujejo že kakšnih pet let. Lanskega marca so se odločili, da bodo svoje aktivnosti začeli izvajati uradno in tako so registrirali klub, ki ima približno 80 članov. Na ustanovni seji so smelo zastavili svoje delo, predsedniško funkcijo pa zaupali Minki Božič.

Toda kmalu je sledil šok. Bili so ob sobico v zgornjih prostorih KS, kjer so se zbirali skoraj štiri leta. "Prišel je najemnik zainteresiran za prostor in KS mu je tega iz finančnih razlogov razumljivo tudi prepustila. Seveda nam ni bilo vseeno, kar nekoliko smo se razjezili, še posebej, ker so naše dejavnosti začele upadati. Nekaj je bilo treba ukreniti...", je pripovedoval Marko Vouk, v zadnjih mesecih najbolj aktiven klumpovec.

In res. KS je klubu v zameno ponudila kletne prostore svoje stavbe, ki pa so bili bolj podobni smetišču kot pa mestu, kjer bi se lahko zbirali mladi. Toda ti niso obupali. KS in Občina sta prispevali začetni finančni zalogaj, katerima so sledili številni sponzorji in klumpovci so pljunili v roke. Večino dela so opravili člani kluba s pomočjo njihovih prijateljev ter znancev. Vzidali so nova okna, položili ploščice, napeljali centralno kurjavo in vodovod. Za glavni cilj so si zadali, da bodo v novih prostorih pričakali novo leto. To jim je uspelo, njihov "plac" pa je zagotovo najlepši in najbolje opremljen daleč naokoli. Omislili so si tudi šank, ozvočenje in celo računalnik, katera sta zaenkrat še v lasti članov kluba, upajo pa, da bosta v bodoče s pomočjo sponzorjev postala last vseh mladih.

Nedvomno je ta prostor velika pridobitev za družabno življenje mladine na Planini. Poleg zabav bodo v njem organizirali tudi kulturne in druge prireditve. Članom KLUMP-a gredo nedvomno vse pohvale za opravljeno. Priborili in pridelali so si zares sijajne pogoje za udejstvovanje. Upajmo, da bodo podobno priložnost dobili še v drugih krajih naše občine, kjer je mladina največkrat prepuščena na milost in nemilost lastni iznajdljivosti. L. H.

Saga o kulturi na vasi

Novo leto je za nami, dobri sklepi pa tudi. Eni bolj, drugi manj prelomljeni. Vsa stvar še ne bi bila tako tragična, če ne bi šlo za veliko prelomnico 2000, ki bi morala biti pa res nekaj posebnega. Pa dovolj o tem. Da gredo tisti frišni sklepi rakom žvižgat, človek še razume. Navada je pač bolj zatregla stvar kot bi človek želel priznati. Ko pa postanejo dobre stvari malo odveč, če ne že kar čudaške, bi se bilo dobro vsaj zamisliti.

Zadnjič me je dober prijatelj vprašal, če še nisem obupala. Vprašanje se je nanašalo na kulturno prebujanje naše vasi, ki sliši na ime Kalobje. Ni bilo prvič, da me je doletelo. Bilo pa je prvič tako preprosto in enostavno. Kaj te še ni minilo? Imel je prav. Mladinske skupine usahnejo kot uvele rože, saj ostaja sodelovanje na meji pasivne prisotnosti, ki prej ko slej postane dolgočasna. Velika želja po pravem zborovskem prepevanju je izginila v trenutku, ko je sicer krasna pevovodkinja na vajah zahtevala točnost in rednost. To pa je že preveč naporno. Morda kdaj drugič. In tako zelo opevana dramska dejavnost? Če igralci tega ne vzamejo kot veliko osebno žrtev, še gre, a kaj, ko je zvezdniški kompleks precej nalezljiva bolezen. Zato neskončno spoštujem ljudi, ki so pripravljeni brez plačila kaj premakniti izven ograde lastnega vrta. Pa naj bodo to cerkveni pevci, ki sicer ne pojejo vedno brezhibno, a so vedno tam in se trudijo popestriti tisto nedeljsko urico pri maši, ali gasilci, ki pustijo v društvu nešteto prostovoljnega dela. Jaz pa ljudem, ki so mi blizu in jih imam rada, razlagam, kako mi je vsega dovolj in da se ne grem ničesar več. Že samo njihov nasmeh ti pove, da ti ne verjamejo, rečejo pa nič. Mogoče imajo prav. Življenje je konec koncev treba osmisliti. Nihče tega ne more namesto tebe, lahko pa ti smisel sesuje in ga pohodijo. Morda je vsa umetnost življenja v tem, da jim tega ne dovoliš. Pri tem si lahko urednik lokalnega časopisa, ki gre vsem v nos ali pa Milena Močivnik, ki živi za par sto nikogaršnjih psov. Ni važno, kdo si, važno je, da si upaš. Saška

Iz tabora KK Kemoplast

VSE BLIŽJE VRHU

Tudi košarkarji v 1. B SKL so srečno stopili v novo tisočletje. Zaenkrat so odigrali tri kroge nadaljevanja prvenstva, z izkupičkom pa so lahko v taboru KK Kemoplast kolikor toliko zadovoljni. Najprej so bili poraženi v lokalnem derbiju v Slovenskih Konjicah, nato pa so, kot je v tej sezoni prišlo že kar v navado, dykrat prepričljivo zmagali doma. Po petnajstih krogih se z desetimi zmagami in petimi porazi nahajajo na drugem mestu v ligi. V naslednjih krogih imajo relativno ugoden razpored in ne bi bilo presenečenje, če bi se povzpeli celo na čelo drugoligaške karavane.

Novo leto so šentjurski košarkarji tako kot že nekaj sezon zapored pričeli s porazom. V Slovenskih Konjicah niso bili dorasli domačemu Banexu, ki v zadnjem obdobju ne pozna poraza. Šentjurčani so začeli izredno slabo, a so se še uspeli pobrati in ob polčasu držati aktiven rezultat. V drugem delu pa so jim Konjičani ponovno ušli, Kemoplast pa razen Novakovića (34 točk) ni imel razpoloženega igralca.

Končni poraz za 12 točk je bil kljub vsemu še kar ugoden, saj je Šentjur v prvem delu zmagal z višjo razliko in ima v primerjavi s Konjičani boljše izhodišče.

Sledili sta dve domači srečanju z ekipama, ki prihajata iz Ljubljane in imata treninge in tekme celo v isti dvorani. Tekma 15. januarja z Bežigradom je bila nedvomno derbi lige. V Hruševcu se je zbralo kakšnih 200 gledalcev, ki so videli zelo solidno predstavo. Gostje so se večji del prvega polčasa še upirali, potem pa so kemoplastovci pokazali, zakaj so letos doma praktično nenadkriljivi. Sijajna Dejan Tomažin in Igor Zorko sta dominirala pod obročema, Novakovič pa je izpolnil svojo strelsko normo, čeprav je spet nekoliko pretiraval z meti. Presenetila sta Robi Ribežl in še posebej 16-letni Andrej Maček. Izvrstno je namreč odigral na mestu branilca, gledalce pa je dvignil na noge s pogumnimi prodori in sijajnimi asistencami. Končna zmagica za 19 točk je bila le pika na i še ene sijajne domače predstave.

Minulo soboto je v Hruševcu gostovala ekipa, katere ime je med gledalci vzbudilo številne komentarje. Namreč Jurij Plava laguna, katere

sponzor je praktično skoraj prvi sosed dvorane v Hruševcu. Ja, prav neverjetno je, kako mora "bogati" Šentjur, resda posredno preko t.i. "by passa", reševati "obubožano" ljubljansko košarko... Pa pustimo to temo za kdaj drugič. O sami tekmi ni kaj dosti napisati, saj "mesarji" očitno niso dovolj nabrusili svojih "orodij". Presenetljivo polna dvorana v Hruševcu je videla zmago Kemoplasta 115 : 80. Izkazali so se praktično vsi domači igralci, največ točk pa sta znova dosegla Novakovič (27) in Zorko (25).

Zaenkrat lahko rečemo, da gre šentjurskim košarkarjem vse po načrtih. So v vrhu lestvice in s popolnoma realnimi možnostmi za končnico. Celotno več, v naslednjih krogih imajo ugoden razpored. Doma bodo gostili mlade olimpijce, Elektro in Novo Gorico. Glede na do sedaj videno, je ni ekipe, ki bi bila sposobna zmagati v Hruševcu, toda zarečenega kruha se ponavadi največ poje. Večji problem predstavljajo gostovanja, kjer so Šentjurčani letos že nekajkrat nenadejano izgubili. V Radovljici in Hrastniku bodo kljub vsemu favoriti, težje pa bo pri vodilni Radenski v Murski Soboti. Nedvomno bo obdobje naslednjih tekem že odločilno in boju za vrh lestvice. **L. H.**

V NK Šentjur je zavel nov veter

Vsi dolgovni so odplačani, obstanek v II. ligi cilj

Po koncu jesenskega dela sezone v 2. SNL praktično ni bilo nikakršnih novic iz šentjurskega nogometnega kluba. Vedno dobro informirana ulica je pripovedovala različne pravljice: s članskim nogometom naj bi bilo konec, Publium je odpovedal pomoč, v klub so prišli novi ljudje, ki rešujejo, kar se rešiti da... Na srečo je še najbližja resnica zadnja verzija. Nekako se je uspel formirati novi UO, katerega vodi oziroma ga uradno povedano koordinira, Drago Mackošek. Kot kaže uspešno; vsem so bili poplačani vsi stari dolgovni, v Šentjur pa naj bi prišle nekatere kar zveneče okrepitve, ki bi pomagale pri projektu "obstanek".

NK Šentjur se je kot kaže izkobilal iz območja finančnega somraka. Spomnimo se, jeseni je malo manjkalo, pa bi lahko zaradi dolgov šentjurski nogomet pribili na križ. Vendarle je klubu uspelo končati jesenski del prvenstva, nato pa je vse utihnilo. Bojazni, da bo zima pobrala šentjurski nogomet, so bile na srečo odvečne: "Klub smo uspeli stabilizirati. Kadrovska smo okrepili UO in pripeljali novo vodstvo kluba. Redno se dobivamo in skušamo reševati nastale težave, uradne-formalne skupščine pa še ni bilo. Sanirali smo vse jesenske dolgove, tako da je, kar se tiče financ, vse čisto. Denar tudi za nadaljevanje prvenstva ni vprašljiv", je povedal koordinator novega UO Drago Mackošek, šentjurskim ljubiteljem športa poznan kot nekdanji košarkar in zdajšnji organizator številnih uspešnih prireditev.

Po njegovih besedah je prvi cilj kluba ostati v drugoligaški konkurenci, dolgoročno gledano pa bi v Šentjurju moral biti stabilen kolektiv, ki bi nastopal v drugi ligi. Lepe želje, toda kako to doseči? Mackošek odgovarja: "Za obstanek v drugi ligi nujno potrebujemo okrepitve, s katerimi smo načeloma že dogovorjeni, a zaenkrat ne bi govoril o imenih. To ne bodo posojeni igralci Publikuma, s katerim bomo pa še bolj utrdili sodelovanje. V prihodnje moramo veliko narediti na področju trženja in povrniti gledalce na tekme. V ta namen razmišljamo o ukinitvi vstopnine."

Kot se je omenjalo že v jesenskem delu prvenstva, se je sedaj v Šentjur resnično tudi vrnil Stane Emeršič in sicer v vlogi tehničnega direktorja. Ljubitelji nogometa se verjetno spominjate, da je Emeršič že bil funkcionar v Šentjurju, a se ga je tedanje vodstvo pred dobrima dvema letoma pošteno povedano "odkrižalo". Očitno so stari spori pozabljeni. Trener še naprej ostaja Drago Grbavac, nogometaši pa s pripravami za novo sezono pričenjajo ravno danes. Uradnih informacij o igalskem kadru zaenkrat še ni, sicer pa se govori, da naj bi za Šentjur med drugimi ponovno zaigrala Stane Blatnik in Robert Cugmas. Bomo videli... **L. H.**

Košarkarice neuspešno vstopile v novo leto

Še vedno ne diši po zmagi

Piše se leto 2000. Čas sprememb in novih začetkov? Kar se tiče košarkaric ŽKK Šentjur, skok v novo tisočletje še ni prinesel prijetnih presenečenj. Prva dva vikenda tekem sta se končala bolj klavarno-brez zmag.

Pionirke se borijo in pridobivajo nove izkušnje. Trenutno jim še ne gre najbolje, saj so zabeležile poraza proti Slovani in Domžalam. Igrale so dobro, a so bile oslajljene, saj so morale nekatere igralkke zaradi bolezni ostati doma. Vodstvo kluba pričakuje boljše rezultate šele v prihodnji sezoni, kajti opaziti je, da ekipa postopno napreduje.

Kadetinke so imele malo več časa, da so si odpočile od "napornih" novoletnih praznikov, saj so bile prvo soboto proste, potem pa so igrale proti Sežani in izgubile za deset točk. V tej sezoni se nikakor ne morejo ujeti, saj beležijo poraz za porazom.

Tudi mladinkam ne kaže najbolje. Resda pa so odigrale dve tekmi proti najboljšima ekipama v ligi, in sicer doma proti ljubljanski Ježici in v gosteh proti Mariboru. Dykrat so visoko izgubile, kar pa je bilo pričakovati, saj so bile oboje tekme precej močnejše. Vzroke je mogoče iskati tudi v tem, da so Šentjurčanke trenutno zelo oslajljene. Zaradi poškodb manjkata ključni igralki Lea Komerički in Vesna

Peršič, med tekmovalno sezono sta ekipo nepričakovano zapustili Klara Peršič in Mateja Izgoršek, ki sta običajno pridno polnili nasprotnikove koše.

Kapetanka mladink, Janja Polenšek, dano situacijo komentira takole: "Zadnji dve tekmi sta bili res naporni, ker nam zaradi poškodb in bolezni manjkajo igralkke tako na treningih kot na tekmah. Poraza smo pričakovale, saj sta Ježica in Maribor praktično vodilni slovenski ekipi. Sedaj bomo imele bolj enakovredne nasprotnice. Upamo na kakšno zmago ter čim manj poškodb."

Zaradi slabe udeležbe na treningih (4-6 igralk) je kvalitetno delo otežkočeno. Trener Bojan Mackošek se je odločil, da v mladinsko selekcijo povabi tudi štiri najbolj perspektivne kadetinke: Džakovičevo, Frecetovo, Kresnikovo in Planinčičevo. Prav vse so že imele priložnost pokazati svoje znanje na tekmi proti Ježici.

Minulo nedeljo so mladinke doma igrale s Škofjo Loko, naslednja tekma v Hruševcu pa bo spet na nedeljo, in sicer 6. februarja ob 17. uri, ko se bodo zoperstavile ljubljanski Iliriji. Če vas pot zanese mimo, si le pojdite ogledat to žensko borbenost pod koši-pa da ne boste pozabili glasno navijati!

Maša Kladnik

Divja liga divja

Tekmovanje v Medobčinski košarkarski ligi (MKL) je v polnem zagonu. Iz šentjurske občine nastopata dve ekipi: Ponikva in Študentski košarkarski klub (ŠKK).

Na Ponikvi so letos zaradi nejasnosti z igralnim kadrom oklevali, če bodo to sezono sploh odigrali. »Menedžer« ekipe, g. Dušan Kundih, je povedal, da so se za sodelovanje odločili predvsem zaradi tradicije nastopanja in zaradi mnogih mladih, ki so željni dokazovanja. Igralci Ponikve so v povprečju med najmlajšimi v ligi. Izmed izkušnejših igralcev pa glavno breme na parketu nosita Andrinek in Zdolšek. Miha Kundih, naj igralec lanske sezone, pa ne igra zaradi služenja Slovenski vojski. Zato ne preseneča, da so v osmih tekmah odvzeli skalp le skromnim šmarskim študentom. Kljub primanjkljaju v moči in izkušnjah, pa so mladi Pon(i)kovljani že večkrat pokazali, da imajo

»rok'co«. Letos je s to in še drugimi prvinnimi zablestel mladi Klemen Svetko.

Lanski prvaki - ŠKK, tudi letošnjo sezono merijo visoko, čeprav prave ambicije po drugi kroni še ni začutili. Z večjimi ali manjšimi težavami so doslej, v enaki postavi kot so zaključili lansko prvenstvo, premagali vse svoje nasprotnike. Največ težav so že po tradiciji imeli proti ekipi, ki je le s težavo zbrala dovolj igralcev za začetek tekme. Trojke letos še vedno neusmiljeno zadeva Vukmanič, ki mu v napadu z vedno bolj stanovitno igro pomaga »tujec« Gombač. Drugi »standard« v ekipi pa je malce bliže obroču »kolesar«, Peter Jancič. Manjši zbir kilogramov omogoča dobre predstave tudi dolgoletnemu kapetanu Antoloviču.

V MKL letos nastopa 10 ekip, kar je največ v zadnjih letih. Razširitvi lige pa niso oz. nočejo biti kos v vodstvu tekmovalja, ki z amaterskim, sebičnim in predvsem neambicioznim odnosom po nepotrebnem mnogim odžira živce. **br**

NATAŠA OSET-športnica Šentjurja po izboru bralcev ŠN

Vztrajnost, odrekanje in volja so recept za uspeh

Z mesecem januarjem smo zaključili akcijo izbire športnika Šentjurja za leto 1999. Po volji bralcev Šentjurskih novic si je že drugič ta naslov prislužila atletinja Nataša Oset, ki jo predstavljamo v tej številki. Po strokovnih merilih Športne zveze Šentjur je bil najboljši borec večšine taekwondo Frederik Kolenc. Pogovor z njim bo objavljen v februarški izdaji našega mesečnika.

17-letna Nataša prihaja iz Šibenika pri Šentjurju in si je za svojo športno kariero izbrala kraljico športov-atletiko. V petem razredu OŠ je "pristala" v športnem razredu in to je samo po sebi pomenilo, da se bo ukvarjala s športom, čeprav ni kazala kakšnega velikega talenta. Začela je z vadbo atletike pri Ivanu Kukoviču in takoj dosegla dva sijajna rezultata. Druga je bila na občinskem prvenstvu in kar tretja na krosu Dela. To ji je dalo poleta in tako se je pričela s tekom resneje ukvarjati. Zadnja štiri leta je praktično vseskozi v slovenskem vrhu. Dosegla je številne zmage na raznih mitingih in prvenstvih, bila državna reprezentantka, največji uspeh pa ji pomeni nastop na EP v krosu v Velenju. Tam je bila najboljša med slovenskimi mladinkami. 64. mesto po njenem mnenju izgleda slabo, toda vsa evropska elita se je zvrstila na cilju v razliki minute in pol, tako da bi lahko bila uvrstitev z malo sreče tudi veliko boljše. Lani je dosegla še številne druge uspehe; zmaga na krosu Dela, drugo mesto na Pokalu Slovenije in na DP v krosu... Tudi v novem letu že ima zmago. Pred

dobrim tednom je bila v "sibirskih" pogojih najboljša v Murski Soboti. Njene uspehe in vztrajnost na treningih cenijo tudi bralci ŠN. Po letu 1997 so jo letos znova proglasili za športnico leta.

Najprej čestitke za laskavi naslov. Si pričakovala ponovno lovoriko naj športnice? Kje vidiš razloge za takšno priljubljenost pri bralcih ŠN?

Naslava sem izredno vesela in ga sploh nisem pričakovala. V minulem letu je kar nekaj športnikov iz Šentjurja doseglo boljše rezultate od mene. Naj omenim samo Frederika Kolenca in Martino Ratej, ki bi nedvomno tudi lahko bila prva. Mogoče so bralci izbrali mene, ker me dodobra poznajo, saj treniram in tekmujem že nekaj let.

Atleti veljate za športnike, ki najbolj garate. Kakšen je tvoj delovni dan in kako potekajo treningi?

Dopolodne sem v šoli, nato pa takoj odidem na trening, ki traja dve uri. Trener Vlado Artnak nam določi, kaj bomo počeli. Navadno tekamo zunaj, po cesti. Gremo v skupini in eden drugega spodbujamo, da nam je nekoliko lažje. Pozimi je trening zelo otežen, pa tudi na cesti zaradi avtomobilov ni najbolj prijetno. A tako pač je... Seveda imam še specialne treninge. Strah in trepet vseh atletov so distance: to je šprint recimo desetkrat 200 m ali

400 m. Delam tudi z utežmi, a tega ni toliko kot pri šprinterjih. Kakšen mesec pred pomembnim tekmovanjem, če je le čas, vadim tudi dvakrat dnevno. Ponavadi pridem domov ob pol šestih zvečer in potem me čakajo navadno šolske obveznosti...

Kako uspeš uskladiti treninge in šolo?

Moram priznati, da mi to gre še kar od rok. Treba si je pametno porazdeliti čas. Medtem ko eni gledajo televizijo, jaz pač treniram. Ko pridem domov se je potrebno učiti in tako imam malo prostega časa. Zgodi se mi, da zaradi utrujenosti tudi zaspiš za knjigo.

V primerjavi z vrstniki se moraš odpovedati veliko radostim življenja. Ti je kaj žal mladostniške "uživancije"? Verjetno si ne moreš privoščiti, da bi ga ob petkih in sobotah žurala do onemoglosti.

Kje pa! Seveda včasih tudi grem ven, še posebej, ker izredno rada plešem. Toda že na naslednjem treningu se neprespanost močno pozna. Ni mi žal odrekanja. Ko dosežeš dober rezultat, dobiš zadoščenje, ljudje te spoštujejo. Že uvrstitev na EP mi je poplačala ves trud in odrekanje.

V šentjurskem atletskem klubu je prišlo v zadnjem letu ali dveh do kar velikega osipa. Praktično vas trenira le še peščica. Tudi za

vnaprej zgledi niso najboljši, saj praktično ni podmladka. Kje vidiš razloge?

Mislím, da so razlogi predvsem v težavnosti treningov in velikem odrekanju, ki je nujno potrebno če želiš uspeti. Razumem kolege, ki so pustili atletiko. Ko odraščáš, začneš gledati na svet drugače in treningi ti ne pomenijo več vse v življenju. Če želiš biti uspešen, pa moraš v bistvu živeti skoraj samo za treninge. Razumljivo je, da otroci raje kot atletiko izberejo igre z žogo. Tam se lahko poleg treninga na nek način tudi igraš, medtem ko je za uživanje v atletiki potrebna močna volja. Večina jih tudi raje trenira na toplem v dvorani, mi pa večino dela opravimo zunaj.

Pogojev za treninge tudi nimate najboljših. Si že razmišljala, da bi odšla kam drugam, na primer v Celje, kjer so razmere vsaj navidezno boljše?

Pogoji so zares slabi, predvsem nas muči prostorska stiska. Praktično nimamo garderob in tušev, kar je najbolj izrazito v športnem parku, kjer nogometaši mislijo, da so glavni. Tudi Občina se ne sekira preveč za nas. Razumem klub, da nam ne more nuditi kakšne velike finančne podpore, največji sponzor so mi tako starši, zahvaliti pa se moram tudi Jurmesu, ki me je dvakrat podprl. Svojo prihodnost vidim v Šentjurju. V Celje ne grem niti pod razno. Tam so številni odlični atleti, kot sta recimo Cankar in Kocuvan, njim je namenjena vsa finančna podpora, tako da dvomim, da bi bilo kaj prida bolje kot pri nas.

Še enkrat iskrene čestitke in obilo volje in uspeha v prihodnosti! Vidimo se na razglasitvi Športnika leta, 25. februarja v Hotelu Žonta.

L. H.

OSEBNA IZKAZNICA

Ime in priimek: NATAŠA OSET
Datum rojstva: 24. 9. 1982
Višina: 162 cm
Teža: 50 kg
Naslov: Šibenik 5 a, 3230 Šentjur
Izobrazba: 3. letnik srednje trgovske šole v Celju
Stan: samski
Hobi: ples, poslušanje glasbe
Najljubša hrana: testenine
Najljubša pijača: jabolčni sok
Najljubša glasba: poslušam vse
Najljubši film: Vojna zvezd
Najljubša barva: modra
Domači ljubljenci: pes Rex, mački Miki, Pik in Slamjek
Najboljša atletinja: Gabriela Szabo
Najboljši atlet: Haile Gebreselassie
Največji uspeh: udeležena EP v krosu
Športni cilj: EP ali SP na stezi

Športna zveza Šentjur in Šentjurske novice

vabita na

JAVNO PRIREDITEV RAZGLASITVE ŠPORTNIKA LETA,

ki bo v Hotelu Žonta v petek, 25. 2. 2000, ob 19. uri.

Glasba: Mrk, Špilferderberji in Janko Narat

VSTOP JE PROST!

Prireditve so sponzorirali: Ahac d.o.o., Alpos, Elektro bum, Hotel Žonta, Hrib d.o.o., Jagros, Kea, Kemoplast, Občina Šentjur, Peko - Eurošport, Resevna, Slaščičarstvo Jelka in Zlatarstvo Milan Gajšek.

Športna zveza Šentjur

v sodelovanju z Oddelkom za družbene dejavnosti občine Šentjur

objavlja javni razpis

za dodelitev finančnih sredstev

za klube in organizirana društva v občini Šentjur
za sofinanciranje njihovih športnih dejavnosti iz
proračunskih sredstev za leto 2000.

Pisne vloge je potrebno poslati na naslov

Občina Šentjur - oddelek za družbene dejavnosti

(g. Edi), Mestni trg 2, 3230 Šentjur

ali

Športna zveza Šentjur (g. Zvone Leskovšek),

C. Miloša Zidanška 28, 3230 Šentjur

Rok za pošiljanje pisnih vlog je najkasneje

do ponedeljka, 7. 2. 2000 (upošteva se poštni žig).

Šahovske novice

Gazvodl letni naslov, Jazbinšku pa novoletna
lovorika

V zadnjem tednu prejšnjega leta so v ŠD Lipa pod streho spravili še zadnjega od lanskih rednih hitropoteznih turnirjev. Kot je običaj za novoletne turnirje, je bila udeležba zelo dobra, saj je nastopilo kar 14 šahistov - praktično vsi, ki v šentjurskem šahovskem prostoru nekaj pomenijo.

Ponovno je slavil Jazbinšek (11), a le pol točke pred Gazvodo (10,5). Sledili so jima Streicher (9,5), Drobne in Plahuta (oba 8), Biščan (7,5), Diacci (7), Djurdjevič (6,5), Potočnik (5), Pišek, Srdič U., Kolman (vsi 4,5), Vrankič (3) in Srdič G. (1,5).

Letošnja serija hitropoteznih turnirjev se prične
že v petek, 28. t.m., v prostorih ŠD Lipa.

Vabljeni vsi ljubitelji kraljevske igre!

V skupnem seštevku je bil lani najboljši Gazvoda. Njegova sicer igra ni več "topovska", kot smo je bili vajeni v prejšnjih letih, ko je redno osvajal turnirje, so mu pa tokrat redna udeležba in dobre igre v prvi polovici leta pomagale do zanesljive skupne zmage. Na vseh mesečnih turnirjih je zbral 50,5 točke. Drugi je bil Jazbinšek (41), ki si je visoko mesto priigral z odličnimi

igrami v drugem delu leta, saj je prvo polovico praktično "prešprical". Tretje mesto je osvojil Plahuta (34,5), sledijo pa 4. Biščan (29,5), 5. Drobne (27), 6. Kolman (24,5), 7. Djurdjevič (23,5), 8. Potočnik (21,5), 9. Streicher (21,5), 10. Diacci (20,5), 11. Pišek (17) itd.

Prvi "pospešeni" turnir Brinovcu

V letošnjem letu, ko mineva 30 let od pričetka "šahovanja" v Šentjurju, bo ŠD Lipa organiziralo veliko šahovskih dogodkov. Eden izmed takih je tudi serija osmih turnirjev v pospešenem šahu (15 minut na igralca). Ti bodo na sporedu vsak predzadnji petek v mesecu ob 17h, računajo pa na udeležbo šahistov iz vse regije.

Prvega so spravili pod streho 21. t.m. Odziv je bil zelo dober - prišlo je kar 27 šahistov iz celotne regije. Kot po tradiciji je zmaga spet odšla v "tujino". V ostri konkurenci na vrhu je namreč največ prikazal Žalčan D. Brinovec. Najboljši izmed tokrat precej povprečnih Šentjurčanov je bil Jazbinšek na petem mestu, takoj za njim pa se je uvrstil tudi Drobne. Med Ponkovljani se je najvišje, na 18. mesto, zavihtel Toromanovič.

Vrstni red: 1. Brinovec, 2. Šlamberger (6), 3. Florjančič (5,5), 4. Matko (5), 5. Jazbinšek, 6. Drobne (4,5)...., 11. Gazvoda, 12. Potočnik (4), 14. Plahuta (3,5), 18. Toromanovič, 19. Pišek (3) itd. [sg]

Nataša Oset in Frederik Kolenc športnika leta 1999

Akcija našega časopisa, v kateri smo izbirali najšportnika oziroma športnico Šentjurja za leto 1999, se je iztekla. V slabih dveh mesecih, kolikor je potekalo glasovanje, smo na naš naslov dobili 48 glasovnic. Kaj reči o odzivu? Vsekakor je bil boljši kot pred dvema letoma, a kljub vsemu še ne tak kot bi si želeli. Vendarle pa lahko rečemo, da so rezultati izbora realni in objektivni. Kot smo napovedali že v razpisu, sta poleg rezultatov pomembna tudi osebnost in priljubljenost športnika v našem okolju, kar so v veliki meri upoštevali tudi glasovalci. Ti so še drugič zapored za najboljšo, najbolj priljubljeno in sploh naj, proglasili atletinjo **Natašo Oset**, ki je prejela kar 58 točk in tako po letu 1997 znova prepričljivo zmagala. Bolj izenačeno je bilo v nadaljnji razvrstitvi. Kapetan šentjurskih košarkarjev **Boštjan Kočar** je predvsem v mesecu januarju prejel zelo veliko glasov in to ga je s 44 točkami pripeljalo na drugo mesto. Na tretje mesto so bralci postavili našega svetovnega podprvaka v taekwondoju, **Frederika Kolenca**, ki je zbral 36 točk. Tik za njim sta se zvrstila igralec malega nogometa **Vladislav Brečko** (34 točk) in atlet **Ivan Kukovič** (32 točk). Sledijo metalka kopja **Martina Ratej** (29 točk), košarkarica **Tanja Mihevc** (27 točk) in atlet **Klemen Laurenčak** (17 točk).

Vsem ki ste glasovali gredo najlepše zahvale, hkrati pa vas vabimo, da se udeležite prireditve v Hotelu Žonta 25. februarja, ko bomo tudi slovesno razglasili najboljše šentjurske športnike. Med glasovalci bomo izžrebali tudi tri, ki bodo prejeli lepe nagrade!

Poleg bralcev ŠN je po strokovnih kriterijih najboljše športnike izbrala tudi Športna zveza Šentjur. Pri izboru najuspešnejšega ni bilo težav; srebrna medalja s svetovnega prvenstva je seveda rezultat, ki mu ga v Šentjurju ni para. **Frederik Kolenc**, član Taekwondo kluba Ahac, je tako postal športnik Šentjurja za leto 1999 po izboru ŠZ. Rezultati preostalih kandidatov so si bili zelo izenačeni, tako da nadaljnega izbora ni bilo. ŠZ je izbrala tudi najboljšo ekipo v letu 1999. Ta naslov so si z drugim mestom na državnem prvenstvu v krosu pritekle **mladinke AK Koval**. Izbrali so še najboljši šentjurski športni dosežek zadnjega desetletja. Priznanje si je s svojim nepozabnim vzponom na Mount Everest leta 1997 več kot prislužil **Aco Pepevnik**. Slovesno bodo priznanja podeljena na že prej omenjeni prireditvi v Hotelu Žonta.

Še enkrat torej velja vabilo vsem, ki vam ni vseeno za športno življenje v Šentjurju, da se srečamo na podelitvi priznanje najboljšim športnikom leta 1999. Vstopnine ni, domači glasbeniki pa bodo poskrbeli za zabavo, tako da se nam nedvomno obeta prijetno vzdušje.

Uredništvo

Lahko bi bilo res...

Konkurenca

Iz dobro obveščenih krogov se je zvedelo, da je župan Malovrh z letošnjim nastopom na polnočnici hočeš nočeš zaključil svojo tovrstno kariero: tako prepričljivo je naslikal raj na šentjurski zemljici, da je povsem zasenčil Zemljičeve onostranske obete.

Da nas ne bo vrglo v orbito

Če se zadeva pospešuje in pospešuje, pač pride do tega, da popusti tudi zemeljska težnost in padeš v veselje. Upajmo, da so to fizikalno zakonitost imeli pred očmi občinarji, ko so se na glavo vrgli v svoj Lokalni pospeševalni center Kozjansko.

Pravila so za šibke

Takšen pa naš podžupan Čokl zagotovo ni - sicer bi pri vodenju svoje prve seje občinskega sveta upošteval tudi kakšno pravilo iz statuta.

Vic, ki kroži

Zakaj je naš podžupan toliko večji in širši od župana? Ker še ni spustil sape.

Rode ali Šramel

Po mnenju nekaterih Slivničanov nista najbolj kompatibilna. Toda brez panike! Če bi mu »hudobni« Rode slučajno odpovedal, bo Marko v slivniški občini zlahka opravil z vsemi nasprotniki - na morebitnih županskih volitvah.

Bodo na KZ šli do konca?

Potem ko je ena od združnih ovčic v svoji izjavi za ŠN pokazala nekaj rozičkov, je do dna duše razočaran direktor pri priči odpovedal Šentjurske novice. Ali lahko pričakujemo, da bo iz Zadruga zmetal vse, ki se ne pišejo Pušnik?

Še na Matildo ni računati

Ker naš župan, kljub temu, da mu beseda že zelo sladko teče, še vedno pridno hodi na tečaje, kako ugajati ljudskim množicam, nam je brez dvoma usojen dosmrtno. Pa iz tako čvrste rodovine je...

Na naslednjem žuru Ipavci

Jutro po novoletnem žuru so šentjurske občinske živine prišle z medvedki in fotoaparatom slikat razdejanje v hramu kulture. Žal prepozno. Študentje bodo na naslednjo žurko povabili "Slovenec sem rokerje" in njihovega šefa z Mestnega trga oziroma Pešnice.

Napaka v zamisli

To, da šentjurska knjižnica dela v utesnjenih prostorih, je vsem znano. Za novi prizidek knjižnice pa pri občinski garnituri ni nobenega posluha. Med ljudmi se govori, da verjetno zato, ker v načrtih prizidka ni predvidenega prostora za kapelico.

Mediji so pomembni

Za našega župana pravijo, da se je nekajkrat že skoraj oglasil z govornice v parlamentu, ga pa

zato večkrat opazimo v poslanskih klopih v družbi prikupne poslanke v rumenem kostimu.

Ni za nas

Vse, ki so v zadnjem času v medijih zasledili reklamo: ZA VAS, VSE NAJBOLJŠE - JURIJ, obveščamo, da se slogan ne nanaša na določeno osebo iz šentjurske občine, temveč zgolj na klubase šentjurskih mesarjev.

Pred zakonom vsi enaki

Če bo občina v bližnji prihodnosti začela slučajno kaj graditi, uganite katero (velenjsko) gradbeno podjetje bo izvajalec del.

Gledalci - osli?

Stari rek o oslu in ledu poznamo vsi. Na stopnišču pred hruševsko športno dvorano je to zimo izjemno spolzko. Ali je to razlog, da si uspešne predstave košarkarjev ne ogleda več gledalcev (oslov)?

Jura in Janez

Zgodilo se je, da sta na službenem potovanju dobila sobo z zakonsko posteljo. Sredi noči pa:

»Jura, drkaš?«

»Ja«

»Pa kaj uživaš?«

»Ne preveč.«

»Potem pa primi za svojega!«

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska 26, 3230 ŠENTJUR, Tel./fax: (063)743-151, 741-151

AKCIJA

od 24. januarja do 19. februarja

PIPE do 50% znižanje

Akcijske cene veljajo do razprodaje zalog.

UGODNO

Bojler električni 80l stoječ emajliran 19.890,00 SIT

Bojler električni 100l stoječ emajliran 22.290,00 SIT

Vtičnica KOPP Donau 365,90 SIT

Videonadzor C607 42.840,00 SIT

Cene so z DDV.

NUDIMO VAM TUDI MONTAŽE CENTRALNEGA
OGREVANJA, ELEKTROINSTALACIJE, MERITVE
IN SERVIS. Pokličite nas na 063 743-151.

Trudimo se...,

in vedno smo veseli,

če nam uspeva,

da so kupci

zadovoljni

sponud-

bo v

Novi

prazniki!?!

Ste že izbrali

darilo svojim

najdražjim?

trgovinah UŽMAH
ŠENTVID tel.: 791-113
PLANINA, tel.: 791-142

NAGRADNA KRIŽANKA

NOVICE	GESLO	AMERIŠKA KOŠARKARSKA LIGA	NAD. GESLA	AKROBACIJE	FIGURA PRI ČETVORKI	NIKEJ	SESTAVIL: FRANC PEŠEC	KONEC GESLA	PALICA PRI PLUGU
DOVRATEN							PAD (ORIG.)		
ZAVRT-LJAJI							KONEC POLOTOKA SORODNOST, ANALOGNOST		
RT NA FLORIDI						BARVA KART OKRAJŠAVA ZA KATEGORIJO			
1000 KG		ARABSKI ŽREBEC			BAJTA				
		ZOLA EMILE			MALI NOSOVI				
NENADOMA									Ž. IME
IZVIRI									
NOVICE	VOJAŠKI SPOPAD	ERNEST MAJER	PASTIR (HRV.)	SRBSKO M. IME	RAVNINA	KISIK	PRIVLAČEN, SIMPATIČEN	KOPNA V MORJU	
							VPLIVNOST	Ž. IME	
KOŠARKAR SANI							REKA V NEMČIJI	IME IGR. SPENCERJA	
							SAMOSTOJNO PETJE	AVTOR	
DIRKALIŠČE V SAN MARINU						PRESKOKI, PRESKA-KOVANJA O. ZAIIMEK			
TESLA		DIVJA GOVEDA					SAMCI DOM. ŽIVALJ	O'NEILL EUGEN	CELJE
		POLMER					RIMSKA 1000	OLIMPIJSKE IGRE	
PREBIVALCI KRAJA							LUNINA MENA	OSMIJ	OGLJIK
							4. SAMO-GLASNIK	METER	VOLT
AVSTRILJA		ZNOVA					IZOLACIJE, OSAME		

SLOVARČEK: SABLE = RT NA FLORIDI, EMS = REKA V NEMČIJI

Nagrade za pravilno rešitev prejšnje križanke podeljujeta gostišči Montparis in Ahac. Žreb je določil, da ploščo za dve osebi v Gostišču Montparis prejmejo Klara Žibret iz Celja, Miroslav Senica s Planine in Jernej Leskovar iz Šentjurja. Preostali srečneži se bodo gostili v Gostišču Ahac: Jože Franko iz Dramelj prejme ploščo za dve osebi, palačinke po kitajsko za 4 osebe pa dobila Bojan Žmahar iz Primoža in Marija Zidanšek iz Hotunja. Čestitamo in dober tek!

Tudi Pepca bo nekaj naredila za našo Planino

S svojo penzijo, ki jo je v Štorah prislužil moj pokojni Franček, sicer ne prav veliko, ampak pišem pa lahko. Tako sem se zaklela, ko sem prebirala zadnjo številko Šentjurjskih novic, pa se vsepovsod nekaj dogaja, o moji Planini pa odkar so ugasnili asfaltno bazo niti besedice nikjer: Pepca bo odslej skrbela, da medijsko ne bomo čisto usahnili.

Najprej o moji Šeki, ki mi je že lani poleg mleka prislužila še dva pira. Hvala našemu županu Juriju, bog mu daj še do smrti tako pametno županovat, in še bolj hvala moji Šekici, ki je enako zaslužna za to blagodejno odžejanje. Županu, ker je iz občinskega proračuna namenil za zadovoljevanje spojenih krav celih 500 tolarjev, prevedeno v ljudski jezik: dva pira, Šekici pa, ker se je zadrževala v mesecih, ko župan še ni spodbujal seksa, in ji je prišlo šele potem, ko je pričel prihajati denar. Za enkrat je sicer kasirala Martina iz Beznice, ampak zdaj in nikoli več. Ko Poldetu v slovo zadnjič niti zastave ni mogla izobesiti na pol droga, se mi je vse podrlo; ženska nima pravega občutka za dobre stranke. Letošnja dva županova spojana pira, če bo le Šekica spet tako pametno urejala svoje stvari, bom zagotovo popila pri mojem županu Romanu v Montparisu, kamor imam odslej namen hoditi na redne uradne avdience, tudi zaradi praktičnosti. Ob šanku je pravo mesto za pravo novinarko. Domov grede pa bom vsakokrat, seveda s prijaznim Romanovim privoljenjem, odnesla poleno ali dve, ki že od jeseni trohnijo v skladovnici ob poljski krušni peči. Z enim zamahom bom reševala svoj energetski in splošni planinski ekološki problem. Ko bom z drvini pri kraju, pa bom začela s sanacijo Mirčove asfaltno baze. Držim pesti, da si vaščani v Planinski vasi zaradi zoprnih EU mlečnih ukrepov ne bodo prej premislili in se namesto za mukotrpno molžo raje odločili za enkrat že

ponujane Kovačeve ekološke tolarje. Res bi mu rada lastnoročno odmontirala tiste že odmontirane bobne. Z ekologijo in nerazumnim razmetavanjem energije imamo sploh probleme. Tako se je narod za silvestrovo pred gasilskim domom množično ogreval kar z baklami zunaj pod milim nebom - kakšna potrata, a ne, istočasno pa je na konkurenčni prireditvi v cerkvi v čast novorojenemu zveličarju v neprimerno ugodnejši klimi pela hvalo le peščica pravih pobožnih žensk. Zgolj zaradi službenih dolžnosti (in ne zaradi kuhanega KS vina, kot nekateri natolcujejo) sem vztrajala pred gasilskim domom dalje kot v cerkvi, pa čeprav me je hudo jezilo, ker sem ves čas morala poslušati hmtadrata Avsenika Bohorča, vroče pa sem si zaželela v živo srečati našega country ameriškega Narata. Ampak ni šlo, okusi so različni in sem se pač morala podrediti večinskemu kmečkemu posluhu, kar je bilo zame, ki sem gor zrasla v tržanski kulturi, resnično hudo, zlasti še zato, ker sem istočasno zamudila polnočno kavico pri našem gospodu župniku.

Tako, za prvič bo dovolj. Prihodnjič pa vam bom poročala, če je res Koželjev Sitotisk iz starega Zdravstvenega doma poleg turističnega društva izrnil tudi našo NOB razstavo. V tem primeru pa naj se me čuvajo, ker ko gre za zgodovino, sem neizprosna kot pošarska Jana.

Vaša novinarka: Pepca Planinc

• **NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL** **TOYOTA, SUZUKI IN SUBARU** •**TOYOTA - EVROPSKI AVTO LETA 2000****YARIS 1.928.300 SIT**

1.0 / 3V

UGODNI KREDITI TOM + 4,5%

KREDIT NA POLOŽNICE

STARO ZA NOVO

STARO ZA STARO - LEASING

Sožitje nasprotij**Kratek, a prostoren:**

s 3,6 metri dolžine je najkrajši v konkurenci, a ima hkrati največji potniški prostor

Lep, a praktičen:

kljub neverjetni praktičnosti in uporabnosti je YARIS svež in privlačen zunaj in znotraj

Poskočen, a varčen:najmodernejši motor v svojem razredu, edini z variabilnim krmiljenjem ventilov (VT-i), 1000 cm³, 68KM, končna hitrost 156 km/h, minimalna poraba 5,1 l/100 km

OPREMA: L paket, dvojni AIR-BAG, servo volan, daljinsko centralno zaklepanje, radioaparati itd.

Na izbiro v 3 ali 5 vrtni verziji.

TOYOTA*moje prihodnost*

PRODAJNO SERVISNI CENTER

ANDI AVTO d.o.o.

Salon Celje, Miklošičeva 5, 483-473 • Salon Šentjur, 743-086, servis in rezervni deli, 743-389

CENIK VOZIL TOYOTA

COROLLA ADRIA 1,4 Hatchback / 3v	1.990.000,00
COROLLA ADRIA 1,4 Sedan / 4v	2.290.000,00
COROLLA 1,6 Wagon / 5v	2.654.700,00
COROLLA 1,8 Wagon 4WD / 5v	3.234.300,00
AVENSIS 1,6 Sedan / 4v	3.558.900,00
RAV 4 2,0 / 3v barva v dveh tonih	4.414.200,00
LAND CRUISER 90 3,0 TD / 3v	6.690.000,00
LAND CRUISER 100 4,2 TD / 5v	12.741.300,00

Delovni čas: ŠENTJUR - pon-pet: 8"-17", sob: 8"-12", PE Celje - pon-čet: 8"-18", pet: 8"-15", sob: 8"-12"

OPTIKA**OČESNA AMBULANTA****Gleščič**

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev**z eno do deset letno GARANCIJO**GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACEVUILLET VEGA
CHRYSLER LUXURY OPTICVALENTINO
GIANNI FRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE
occhiali

Ray-Ban

Elektro BUM Trgovina z elektro materialom
Drofenikova 16, 3230 Šentjur

• ANTON SELIČ s.p. • ☎ 063 749 0950, 041 611 603 • fax 063 749 0951 •

AKCIJA V MESECU FEBRUARJU OD 1. 2. DO 29. 2

oziroma do razprodaje zalog

lestenec 1/3**6.590****plafoniera****1.590****kuhinjski lestenec****3.990**

Gelje - skladišče

D-Per

18/2000

OSREDNJA KNJ. CELJE

5000008049,1

COBISS

Mercator

Mercator SVS, d.d. Ptuj

*Dobrodošli v svetu
odličnih nakupov!*

Mercator *združujemo najboljše*